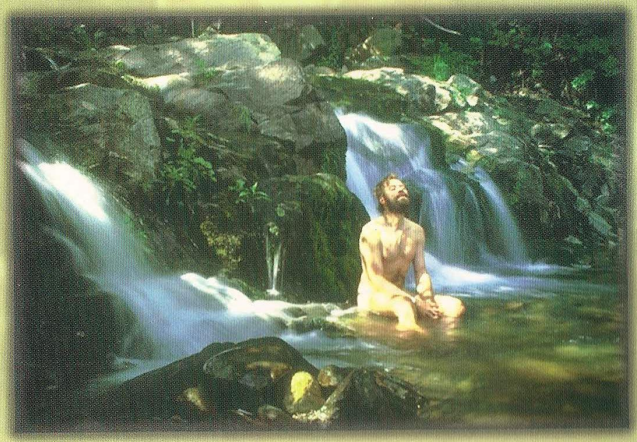
Tanrı ile Sohbet

ALIŞILMADIK BİR DİYALOG 2

Neale Donald Walsch

... ÖTESİ

PEGASUS AJANS

TANRI İLE SOHBET 2
•Alışılmadık bir Diyalog•
Neale Donald Walsch

KİTABIN ÖZGÜN ADI
Conversations With God 2
•An Uncommon Dialogue•
Hampton Roads Publishing Company Inc.

TÜRKÇESİ
Nil Gün

YAYIN KOORDİNATÖRÜ
Nil Gün

YAYIN YÖNETMENİ
Seda Toksoy

YAYINA HAZIRLAYANLAR
Gülşen Sayın - Uğur Alkapar

KAPAK
Hakkı Şen

2. Baskı: İstanbul 2000
1. Baskı: İstanbul 1998
ISBN 975-94527-6-6

BASKI
Kitap Matbaacılık
Tel: 0212. 567 48 84

CİLT
Fatih Mücellit
Tel: 0212. 501 28 23

ÖTESİ YAYINCILIK
Sinan Ercan Cad. No: 34/33 81080 Erenköy-İstanbul
Tel: 0216. 445 22 14 - 380 29 24 Faks: 0216. 416 48 31
email: ötesi@kuraldisi.com
www.kuraldisi.com

Sunuş

"Tanrı ile Sohbet-1" kitabının kitapçı raflarında yer almasının birinci haftası dolmadan okurlarımızdan telefonlar gelmeye başladı. İkinci kitabın ne zaman çıkacağını soruyorlardı. İlk kitabın kendilerini ne kadar derinden etkilediğini paylaşıyorlar ve ikinci kitabı okumak için sabırsızlandıklarını söylüyorlardı. Keşke okuyabildiğiniz hızda kitabın çevrilmesi mümkün olsa...

"Tanrı ile Sohbet-2" kitabınızı da okuduktan sonra üçüncü kitabın ne zaman çıkacağına dair benzer telefonlar alacağımızı biliyoruz.

Felsefi bir kitabı okumaktan neden zevk alırız? Bizim içimizde hissettiğimiz duyguları, zihnimizdeki düşünceleri yazı formunda gördüğümüz için "Ben de yazsaydım, bunları yazmak isterdim" duygusunu, "Sanki benim düşüncelerimi dile getirmiş" düşüncesini bizde yarattığı için. "Ben de *nasıl* düşündüğüm hakkında yoğunlaşsaydım, herhalde benzer şeyleri ifade ederdim" dedirttiği için.

Bize yaşamı sorgulattığı için.

Bize kendimizi sorgulattığı için.

Bize ilişkilerimizi sorgulattığı için.

Bize yeni ufuklar açtığı, olabileceğimizin en iyisi olmaya hep teşvik ettiği için.

Bilgimizi ve bilgeliğimizi arttırdığı için.

Bakış açımızı genişleterek, yaşamla barışık, mutlu, doyumlu yaşamanın mümkün olduğunu bize gösterdiği ve korkularımızı yenmemize büyük ölçüde destek olduğu için.

Bu kitap bir umudun kitabı.

Sen, ben, o... birlikte dünyayı (kendi dünyamızı ve gezegenimizi) değiştirebilme gücüne sahip olduğumuzu bilmek ne harikulade, ne heyecan verici bir duygu.

Hepimizin içindeki Tanrı, Öz, Sevgi bize yaşamımızın ta başından beri hep aynı mesajı veriyor:

BİR'siniz.

Egomuz ise bunun tam zıddını bağıra bağıra söylüyor:

AYRI'sınız.

Egomuzun sesini dinleyerek geldiğimiz durum ortada.

Bir de Özümüzün minik, ahenkli sesine kulak vermeyi denesek.

O zaman her birimiz bir "Tanrı ile Sohbet" kitabı yazabiliriz.

Uygulamaya kendimizden ve yakın çevremizden başladığımızda, açığa çıkan harikulade enerjinin kolektif insanlık bilincine nasıl devasa bir etki yapacağını düşünmek bile insanın içini heyecanla doldurmaya, yaşamımızda baş döndürücü hızlı değişimlere neden olmaya yetecektir.

Güçlerimizi birleştirerek kuantum dönüşümü yaratacağımızı *biliyorum*.

Kendi yaşamımızda.

Toplumumuzda.

Dünyada.

Hadi!

Sevginin kozmik bağlayıcı gücüyle hoşça olun.

Nil Gün

Samantha
Tara-Jenelle
Nicholas
Travis
Karus
Tristan
Devon
Dustin
Dylan
İçin

Size verdiğimden çok fazlasını bana verdiniz.
İstediğim gibi bir baba olamadım. Ama bekleyin.
Birbirimizle ilişkimiz henüz bitmedi.
Bu bir süreç işi.

Sonsuzluğun ötesi içinizdedir.

Teşekkür

Daima teşekkür listemin başına Her Şey Olanı koymak isterim. Her Şeyin Kaynağı olduğu gibi bu kitabın da kaynağı Her Şey Olan. Bazılarınız Ona Tanrı demeyi seçiyor. Kaynağa ne isim verdiğiniz önemli değil. O daima Sonsuz Kaynaktır.

İkinci olarak, Tanrı'nın hayat kaynağı olan anne babama teşekkür etmek istiyorum. Birlikte harika bir takım oluşturuyorlardı. Dışarıdan bakanlar bu düşünceme katılmayabilirler. Ama ikisi bunun böyle olduğunu biliyorlardı. Birbirlerine "Sülük" ve "zehir" diye hitap ediyorlardı. Annem babama "sülük" diyordu. Babam da annemin karşı koyamadığı "Zehir" olduğunu söylüyordu.

Annem Anne, olağanüstü bir insandı; sınırsız şefkate, derin anlayışa ve sonsuz affedişe sahip sabırlı, bilge ve Tanrı'ya sarsılmaz inancı olan bir kadındı.

Ölüm döşeğinde onun yanında olan genç Katolik papazı, annem öldükten sonra titreyerek yanıma geldi. "Tanrım" diye fısıldadı. "Beni teselli ediyordu." Buna hiç şaşırmamıştım.

Babam Alex, kaba, kırıcı, katı bir insandı. Tanıyanlar, özellikle anneme karşı çok gaddar olduğunu söylerdi. Onu yargılamaya hakkım yok. Annem onu yargılamadı ve suçlamadı ki. (Son anlarında bile onun hakkında hep iyi şeyler söyledi.) Onun örneğini göz ardı ederek, daha aşağılara düşmek bana ne kazandırır ki.

Babamın -annemin asla gözden kaçırmadığı- olumlu birçok özelliği vardı; insan ruhunun şikayet ederek değil, iyi liderlikle değiştirilebileceğine olan inancı çok güçlüydü. Bana, aklıma koyduğum her şeyi başarabileceğimi söylerdi. Karısı ve ailesinin son ana kadar kendisine güvenebildiği bir insandı, bir sadakat abidesiydi. Daima bir görüşü vardı; başkalarının yenilgiye uğradığı konularda "hayır" yanıtını asla kabul etmezdi. En zor konularda bile "ah, hiç de zor değil" derdi. Bu mantrayı hayatım boyunca kullandım. Ve işe yaradı.

İkisi arasında kendime güvenimi ve herkese karşı duymam gereken koşulsuz sevgiyi geliştirmek zorundaydım. Ne takım!

İlk kitabımda hayatıma büyük katkıda bulunan ailemin diğer üyelerine ve arkadaşlarıma teşekkür ettim. Hala da ediyorum. Şimdi hayatıma, ilk kitabımdan sonra giren ve bende büyük iz bırakan iki özel insana da teşekkür etmek istiyorum. Doktor Leo ve Bayan Lethe Bush. Günlük yaşamda gerçek vericiliğin ne olduğunu ve bunun hayatın en zengin armağanlarından biri olduğunu bana öğrettikleri için.

Burada, işitmemin gerekli olduğu mesajları bana getiren birçok öğretmene teşekkür etmek istiyorum. Kimi çok yakından, kimi -bilinçli olarak olmasa da- uzaktan ama Matris aracılığıyla bana dokundu. Kolektif Bilinç Matrisi kaynağından Tanrı'yla Sohbet materyalinin geldiğini biliyorum.

Gerçekte evrende yeni bir düşünce yok. Sadece Sonsuz Gerçeği yeniden ve yeniden dile getiriyoruz.

Bazı kişilere de hayatıma sunduğu armağanlar için teşekkür etmek istiyorum.

Ken Keyes Jr... benim de dahil, binlerce insanın hayatına dokunduğu için. Şimdi Eve döndü.

Doktor Robert Mueller... dünya barışı için yaptığı katkılarla yarım asırdır gezegene umut ve vizyon aşıladı.

Dolly Porton... müziği, tebessümü ve kişiliğiyle bir ülkenin yüreğini ısıttı. Kırık yüreğime mutluluk saldı.

Terry Cole-Whittaker... bilgeliği, coşkusu ve dürüstlüğüyle bana örnek oldu.

Neil Diamond... sanatını ruhunun derinliğinden aldı ve başka ruhların derinliğine ulaştı.

Thea Alexander... yazdıklarıyla incitme, gizli çıkar, kıskançlık ve beklenti olmaksızın insan sınırsızlığını uyandırma imkanı gösterdi.

Cinsel sevginin doğallığının güzellik ve saflık olabileceğinin ateşini yeniden yaktı.

Robert Rimmer... aynısını yaptı.

Warren Spahn... en yüksek standartlara ulaşılarak, her alanda yıkılmayı reddederek, insanın kendisini adayarak başarabileceğini öğretti.

Jimmy Carter... uluslararası politikanın, politika yapmadan cesaretle yüreğinin sesini dinleyerek de yapılabileceğini gösterdi. Öylesine taze bir nefesti ki, dünya onunla ne yapacağını bilemedi.

Shirley Maclaine... zeka ve eğlence endüstrisinin birbirine zıt olmadığını gösterdi, en asgari ortak noktanın üzerine çıkabileceğimizde ısrarcı oldu, büyüğün küçükle, ağırın hafifle, derinin yüzeyselle birlikte konuşulabileceğini gösterdi. Düşünce pazarında olumlu etkileriyle yapıcılığın ve bilinç boyutunun yükseltilebileceğinin mücadelesini veriyor.

Opray Winfrey... aynısını yapıyor.

Steven Spielberg... aynısını yapıyor.

George Lucas... aynısını yapıyor.

Ron Howard... aynısını yapıyor.

Hugh Downs... aynısını yapıyor.

Ve Roddenberry... ruhu bizi işitiyor ve tebessüm ediyor...

çünkü kapıyı açtı, kumar oynadı, yol gösterdi, uçurumun kenarında durdu, kimsenin daha önce gitmediği yollarda yürüdü.

Bu insanlar hazine, hepimizin olduğu gibi.

Ama, benlik hazinelerini büyük boyutlarda vermeyi seçtiler, risk aldılar özel yaşamlarını kaybettiler. Ve özel dünyalarını gerçek kendilerini verebilmek için feda ettiler. Armağanlarının kabul görüp görmeyeceğini bilmiyorlardı. Yine de verdiler.

Hepsine teşekkür ediyorum. Hepinize teşekkür ediyorum. Hayatım sizinle daha da zenginleşti.

Giriş

Bu olağanüstü bir doküman.

Tanrı'dan bir mesaj. Tanrı sosyal, cinsel, eğitimsel, politik, ekonomik ve teolojik devrimin nasıl olacağını bu kitapta öneriyor.

Öneriler, bu gezegen üzerinde yaşayanların arzu sınırları içinde yapılıyor. Hepimizin yararına daha iyi bir hayat yaratmayı, bilinci yükseltmeyi, yeni bir dünya aradığımızı, istediğimizi söylüyoruz.

Neyi seçersek seçelim Tanrı bizi yargılamayacak ama bunu seçersek... işte Tanrı yol gösteriyor. Önerilerine kulak asmasak da bizi zorlamayacak. Ne şimdi ne de başka bir zamanda.

Bu kitaptaki sözleri ilginç, rahatsız edici, mücadeleye davet edici ve ilham verici buldum. İlginç çünkü içime derinden ulaşıyor; rahatsız edici çünkü beni ve insan türünü rahatsız edici bir biçimde bana gösteriyor; mücadeleye davet edici çünkü beni cesaret göstermeye kışkırtıyor. Olduğundan daha iyi olmaya dünyadaki kıskançlığın, cinsel sorunların, ekonomik eşitsizliğin, eğitim aldatmacasının, sosyal adaletsizliğin, politik gizliliğin, güç oyunlarının bir daha asla insan deneyiminin bir parçası olmaması konusunda beni (hepimizi) Kaynak olmaya davet ediyor. İlham verici çünkü her şeyin mümkün olduğu umudunu bize aşılıyor.

Böyle bir dünyayı kurabilir miyiz? Tanrı evet diyor, yapmamız gereken tek şey bunu yapmayı seçmek.

Bu kitap Tanrı'yla gerçek bir diyalog. Beş yıldır süregelen ve hala devam eden bir diyalogun üç kitabının ikincisi. Bu materyalin Tanrı'dan geldiğine inanmayabilirsiniz. İnanmak zorunda değilsiniz. Önemli olan materyalin sizde yeni bir değer, yeni bir farkındalık, yeni bir arzu ve günlük yaşamınızda olumlu bir değişim yaratıp yaratmadığı. Tanrı biliyor ki, bir şeyler değişmeli, böyle gelmiş böyle gidemeyiz.

Tanrı ile Sohbet üçlemesi bu serinin birinci kitabının Mayıs 1995'te yayınlanmasıyla başladı. Bu kitap özel sorunlarla ilgili konuları kapsadı ve hayatımı değiştirdi. Birçok hayatı da değiştirdi. Birkaç hafta içinde hızla satmaya başladı. İlk yılın sonunda ayda 12 bin adet satıyordu ve satış her ay yükseliyordu. Tabii ki kitabın "yazarı" tanınmamış biri değildi. İşte bu kitabı ilginç ve güçlü kıldı.

Bu sürecin bir parçası olduğum için şükrediyorum. Bu süreçte binlerce insan büyük gerçekleri yeniden hatırladı. Çoğu insanın bu çalışmayı yararlı ve değerli bulmasından mutluluk duyuyorum.

Başlangıçta korktuğumu bilmenizi isterim. Başkalarının benim deli, büyüklük kompleksi taşıyan ya da halüsinasyon yaşayan biri olduğumu düşünmesinden korkuyordum. Ya da Tanrı'dan geldiğine inandıkları bilgileri uygulamaya *gerçekten* kalkarlarsa!

Bundan neden korkuyordum? Basit: Ya yazdığım her şey yanlışsa.

Sonra mektuplar gelmeye başladı. Dünyanın her ülkesinden, artık biliyordum, içimin derinliğinde biliyordum, dünyanın işitmeye ihtiyaç duyduğu şey buydu ve de doğru zamanda. (Tabii ki kendi varoluşumuzun görece deneyimi dışında "doğru" ve "yanlış" yok. Kitabın doğru olduğunu biliyorum çünkü bu gezegende kim ve ne olduğumuzu söylediğimize göre, doğru.)

Şimdi İkinci Kitapta aynı korkuları yeniden yaşıyorum. Bu kitap jeofizik ve jeopolitik konularını, bireysel yaşamımızın daha büyük boyutlarını da kapsıyor. Bu kitabın, ortalama okuyucuyu rahatsız eden konulara girdiğini biliyorum ve korkuyorum. Okuduklarınızdan hoşlanmayacağınızdan korkuyorum. Beni bazı konularda "yanlış" bulacağınızdan korkuyorum. Dalga yaratacağımdan korkuyorum ve yine burada yazılan her şeyin yanlış olabileceğinden korkuyorum.

Bu korkularla nasıl baş edeceğimi bilmem gerekir. Yani, ilk kitabımı henüz okumadım mı? İşte bu: İnsanım. Amacım, bu kitaplarla insanları sarsmak değil, sadece Tanrı'nın benim sorularıma verdiği yanıtları sizinle paylaşmak istiyorum. Tanrı'ya bunu yapacağıma söz verdim. Ve sözümden vazgeçemem.

Siz de sözünüzden vazgeçemezsiniz. Siz de düşüncelerinizi, fikirlerinizi ve inançlarınızı sürekli sorgulamaya söz verdiniz. Sürekli gelişmek için kendinizi adadınız. Ancak kendisini geliştirmeye adayan kişi böyle bir kitabı satın alabilir.

Galiba bu yolculukta birlikteyiz ve korkulacak bir şey yok. Neysek oyuz, bunun sonucunda ne yapıyorsak onu yapıyoruz. Yapmamız gereken tek şey doğru ve dürüst olmamız. Böylece korkacak bir şey olmaz. Galiba hep bildiğim ama şimdi gördüğüm şey, sizin ve benim bir elçi olduğumuz. Olmasaydık ne ben bu kitabı yazardım ne de siz okurdunuz.

Elçiyiz ve yapacak işimiz var; öncelikle Tanrı ile Sohbet kitaplarında verilen mesajları netçe anlamalıyız. İkinci olarak bu mesajları yaşamımıza uygulayarak entegre etmeliyiz. Üçüncü olarak da bu mesajı diğerlerine taşımalıyız. Gerçeği hayatlarına dokunduğumuz insanlara sade ve özgün bir örnek olarak sunmalıyız.

Bu yolculuğa benimle çıkmayı seçtiğiniz için memnunum. Bu yolculuk sizinle daha kolay ve daha zevkli, bazen rahatsız-

lık duysak da. İlk kitap gibi değil. Birinci Kitap Tanrı'nın kucaklamasıydı, omuzlara sarılan sıcak bir eldi, İkinci Kitap aynı ölçüde sevecen ama sevecenlikle omuzları sarsıyor. Uyanma çağrısı. Bir üst boyuta geçme çağrısı.

Daima bir üst boyut var, bunu biliyorsunuz. Ruhunuz buraya en zengin deneyim için geliyor, en fakir deneyim için değil, en çoğu için, en azı için değil. İstirahat etmenizi istemiyor.

Seçim daima sizin. Ruhunuz sizin asla itaatkar, azla yetinen, umursamazlık batağına girmiş olmanızı istemez. Dünyanızda değiştirecek çok şey var, yaratacağınız çok şey var. Her zaman tırmanılacak yeni bir dağ, keşfedilecek yeni bir alan, fethedilecek yeni bir korku var; daima daha büyük bir yer, daha büyük bir kavram, daha büyük bir vizyon var.

Bu kitap, Birinci Kitaptan daha rahatsız edici olabilir, kendinizi rahatsız hissederseniz, bu duyguyla kalın. Gemi sallanmaya başlarsa gemiye tutunun ve yeni bir paradigmada yaşamaya başlayın, daha da iyisi kendi yaşamınızın harikuladeliği ve örneğiyle, yeni hayatlar yaratın.

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon Mart 1997

1

Geldiğiniz için teşekkürler. Burada olduğunuz için teşekkürler. Evet, randevunuza uygun olarak buradasınız. Ama gelmeyebilirdiniz. Gelmemeye karar verebilirdiniz. Oysa bu saatte, bu yerde, burada olmayı seçtiniz ve kitap şu anda elinizde. Teşekkür ederim.

Belki neden ve niçin olduğunu bilmeksizin bilinçaltınızın yönlendirmesiyle bu kitabı seçtiniz. Tüm bunlar size bir gizem gibi geliyorsa biraz açıklama gerekebilir. Öncelikle bu kitabın size, hayatınıza en uygun ve mükemmel bir zamanlamayla ulaştığına dikkat edin. Belki şu anda bunun farkında olmayabilirsiniz ama sizi bekleyen deneyimleri yaşadığınızda kesinlikle bileceksiniz. Her şey daima, kendi mükemmel zamanına göre olur. Bu kitabın yaşamınıza girmesi de öyle. Çok uzun zamandır aradığınız ve boşluğunu hissettiğiniz şeyle şu anda karşı karşıyasınız. Şu anda bazılarınız ilk kez, bazılarınız ise bir kez daha Tanrı'yla gerçek bir bağlantı halindesiniz.

Bir ilişki yaşıyorsunuz: gerçek bir ilişki.

Tanrı, sizinle benim aracılığımla gerçek anlamda sohbet edecek. Bu sözleri, birkaç yıl önce söyleyemezdim; şimdi söyleyebiliyorum, çünkü zaten Tanrı ile sohbeti gerçekleştirdiğim için bunun mümkün olduğunu biliyorum. Bu sadece mümkün değil, her zaman, her an gerçekleşebilen bir ilişki. Şimdi... burada... şu anda olduğu gibi. Bunu anlamanız önemli. Çünkü

Bugün Tanrı'yı birlikte bulacağız. Tanrı'yı bulmanın daima en iyi yolu birlikte... Tanrı'yı asla ayrılıkla bulamayız. Bunu iki anlamda söylüyorum. Birbirimizden ayrı olduğumuzu düşündüğümüz sürece Tanrı'yı bulamayız. Tanrı'dan ayrı olmadığımızı bilmenin ilk adımı, birbirimizden ayrı olmadığımızı bilmektir. *Hepimizin* Bir olduğunu bilene ve hissedene kadar, Tanrı'yla da Bir olduğumuzu bilemeyiz ve hissedemeyiz.

Tanrı asla bizden ayrı değil, yalnızca biz Tanrı'dan ayrı olduğumuzu *düşünüyoruz*. Bu yaygın bir yanlış inanç; birbirimizden ayrı olduğumuzu düşünmek de. "Tanrıyı bulmanın" en çabuk yolunun birbirimizi bulmak olduğunu keşfettim. Birbirimizden saklanmaya son vermek, kendimizden saklanmaya son vermektir.

Saklanmaya son vermenin en çabuk yolu gerçeği söylemektir. Herkese. Her zaman.

Şimdi gerçeği söylemeye başla ve hiç durma.

Kendine kendin hakkında gerçeği söylemeye başla.

Sonra başkası hakkında gerçeği kendine söyle.

Sonra kendi hakkındaki gerçeği başkasına söyle.

Sonra başkası hakkındaki gerçeği başkasına söyle.

Sonunda, herkese her şey hakkındaki gerçeği söyle.

Bu, Gerçeği Söylemenin Beş Basamağıdır.

Bu, özgürlüğe giden yolun beş basamağıdır.

Gerçek seni *özgürleştirecektir*.

Bu kitap gerçek hakkındadır; benim gerçeğim değil, Tanrı'nın gerçeği.

Tanrı ile aramdaki diyalog bir ay önce tamamlandı. Bu da herhalde ilki gibi olacak. Yani ben soracağım Tanrı yanıtlayacak. Şimdi durup, Tanrı'ya soracağım.

Tanrı, söylediğim gibi mi olacak?

Evet.

Biliyordum.

Bir farkla. Bu kitapta bazı konuları sen sormasan da açıklayacağım. Bildiğin gibi, ilk kitapta böyle yapmadım.

Evet. Neden şimdi yapıyorsun?

Çünkü bu kitap benim arzumla yazılıyor. İlk kitap senin, kendinin başlattığı bir projeydi. İlk kitapta senin belirlediğin konular vardı. Bu kitapta ise Benim İradem var, senin planın değil.

Evet. Doğru.

Bu, Neale olmak için iyi bir yer. Senin ve diğerlerinin bu yere sıklıkla gideceğini ümit ediyorum.

Ama, Senin İradenin, benim iradem olduğunu sanıyordum. Eğer Senin İraden, benimkiyle aynıysa Senin İradeni *gerçekleştirmemem* nasıl mümkün olabilir?

Bu karmaşık bir soru ve başlamak için hiç de kötü bir yer değil; hepimizin bu diyalogu başlatması için hiç de kötü değil.

Biraz geriye gidelim. Asla Benim İrademin, senin iraden olduğunu söylemedim.

Evet, söyledin! Birinci Kitapta, net olarak söyledin. "Senin iraden Benim İrademdir" dedin.

Evet. Ama aynı şey değil.

Niçin?

Çünkü Benim İrademi benimseyene dek, daha çok büyümen gerekiyor. Ama sana şunu söyleyeyim: Bunu, seçersen şu anda da başarabilirsin. Şu anda Tanrısallığına ulaşabilirsin. Gelişmen ve büyümen için uzun zamana ihtiyaç duymak zorunda değilsin.

Öyleyse, neden *bu kadar* uzun zaman aldı?

Evet, neden? Neyi bekliyordun? Benim seni engellediğime inanmıyorsun değil mi?

Hayır. Kendimi kendimin engellediğini biliyorum.

İyi. Bilmedeki netlik, ustalaşmaya doğru ilk adımdır.

Ustalaşmak istiyorum. Bunu nasıl yapabilirim?

Bu kitabı okumaya devam et. Seni götürdüğüm yer de orası.

2

Bu kitabın nereye doğru gittiğine emin değilim. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Zamana bırak.

Ne kadar zamana ihtiyacımız var? Zaten ilk bölümden buraya gelmek *beş ayımı* aldı. Bu kitabı okuyan kişilerin, tüm yazılanların, tek bir kesintisiz diyalogla oluştuğunu düşüneceğini biliyorum.

Kitabın 32. ile 33. paragrafları arasında *20 haftanın* geçtiğini bilemezler ki. Bazen ilhamın yarım yıla varan aralıklarla geldiğini anlayamazlar. Ne kadar zamana ihtiyacımız olması gerekiyor?

Bunu kastetmemiştim. Kendini, ilk konumuz olan bir başlangıç noktası olabilecek "Zaman"a bırakmanı söylemiştim.

Oh! Peki. Ama konuya girmişken, neden basit bir paragrafı tanımlamak bazen aylar sürüyor? Neden bu kadar uzun ara veriyorsun?

Sevgili oğlum. Ben ara vermiyorum. Benim seninle olmadığım hiçbir an yok. Sadece sen farkında değilsin.

ğin karar genellikle yarınki seçimle aynı olmuyor. İşte tüm Ustaların sırrı: *aynı şeyi seçmeyi sürdür*.

Tekrar ve tekrar? Bir kez yeterli değil mi?

İraden, realitende ifade bulana kadar tekrar ve tekrar aynı şeyi seçmeyi sürdür.

Bazılarının yaşamında gerçekleşmesi yıllar, bazılarının aylar ya da haftalar alır. Ustalaşmaya doğru giden kişide günler, saatler hatta dakikalar yeterlidir. Ustalar için ise yaratıcılık *"hemen şimdi"* de ifade bulur.

Ustalığa ne kadar yakın olduğunu *İrade* ile *Deneyim* arasında geçen zamanla bilebilirsin.

"Bugün verdiğin karar genellikle yarınki seçiminle aynı olmuyor" dedin. Bunda ne var ki? Hiç fikrimizi değiştirmememiz gerektiğini mi söylüyorsun?

Fikrini istediğin kadar değiştir. Ama unutma ki her düşünce değişiminde, tüm evrenin yönü de değişiyor. Bir şey hakkında "karar verdiğinde" evreni harekete geçirirsin. Hayal edebildiğinin ve anlama yeteneğinin çok ötesinde olan süptil ve kompleks güçler sürece katılır. Sürece etki eden bu karmaşık güç dinamiğini daha yeni yeni anlamaya başlıyorsun.

Bu güçler ve bu süreç, hayat dediğiniz tüm varoluşu oluşturan olağanüstü interaktif enerji ağının bir parçasıdır, yani Ben'im; her şeyin özünde olan Ben.

Ben düşüncemi değiştirdiğimde senin işini mi zorlaştırıyorum?

Benim için hiçbir şey zor değildir ama kendi işini çok zorlaştırıyorsun. Bu nedenle bir şey hakkında tek bir amaca yönelik olarak düşüncelerini yoğunlaştır ve amacın realitende gerçekleşene dek odaklan. Özde kal.

Tek düşünce odaklı olmak bu anlama geliyor. Bir şeyi seçtiğinde tüm yüreğinle tüm benliğinle seç. Yüreğinde şüpheye yer bırakma. Düşüncene doğru yönel, harekete geç. Kararlı ol.

"*Hayır*" yanıtını kabul etme.

Aynen.

Peki, ya *hayır* doğru yanıtsa? Ya istediğimiz şey bizim yararımıza, bizim için en iyi olan değilse? O zaman istediğimiz şeyi bize vermezsin, doğru mu?

Yanlış. Size istediğiniz şeyi "veririm". Sizin için "iyi" de olsa, "kötü" de olsa. Son dönemlerde hayatına iyice bir göz attın mı?

Fakat bana daima her istediğimiz şeye sahip olamayacağımız öğretildi. Tanrı'nın bir şey en iyiliğimiz için değilse, o istediğimizi bize vermeyeceği söylendi.

İnsanlar bunu, istediğiniz şey, istediğiniz yolla olmayınca hayal kırıklığına uğramamanız için böyle söyler. Öncelikle ilişkimiz hakkında seni yeniden netliğe davet ediyorum. İstediğin her şeyi sana "vermiyorum." Birinci Kitapta detaylı olarak bu konuyu açıkladım. İkinci olarak, istediğin şeyi Ben yargılamam. Bir şeyi "iyi" ya da "kötü" diye nitelemem. (Sen de nitelemesen iyi olur.)

kazanma yoludur. Böylelikle daha seri kararlar verilir, seçimler daha çabuk hayata geçirilir, çünkü ruhunuz yalnızca ana ait deneyimlerle seçimlerinizi realitenizde yaratır, geçmiş ilişki ve olaylara yönelik eleştirilerle, analizlerle, kıyaslamalarla değil.

Şunu daima hatırla: Ruh yaratır, zihin reaksiyon gösterir (tepki verir).

Ruh, Kendi bilgeliğiyle şu anda yaşadığınız deneyiminizin, siz bilinçli farkındalığa sahip olmasanız da her anın size Tanrı'dan gönderilmiş bir armağan olduğunu bilir. Her an, Tanrı'nın harika bir armağanıdır.

(Şimdiki an sözcüğünün İngilizce karşılığı olan "Present" kelimesini Tanrı Pre-sent olarak bölerek "önceden gönderilmiş" anlamına gelen kelime oyunu yapıyor. İncil'deki "siz sormadan önce yanıt gelecektir" cümlesini de Tanrı, "Şimdiki an, size Tanrı'dan önceden gönderilen yanıt ve armağandır" olarak açıklıyor. Ç.N.)

Ruh sezgisel olarak şu andaki yanlış bir düşünceyi iyileştirmek için gereken en uygun koşul ve durumu arar ve Gerçekten Kim Olduğunuzu bilmeniz için en uygun deneyimi size getirir.

Ruhun arzusu sizi Tanrı'ya geri götürmektir.

Bana, eve dönmenizi sağlamaktır.

Ruhun amacı kendisini *deneyimleyerek* bilmektir.

Bu da Beni bilmek demektir.

Ruh, Senin ve Benim Bir olduğumuzu bilir. Zihin bu gerçeği reddetse de, beden bu yadsımayı gösterse de... Bu nedenle, büyük kararlar anında, zihnini bırak. Zihinsel yanıt bulma çabasıyla zaman harcamak yerine ruhsal arayışına odaklan.

Zihnin asla anlayamayacağını ruh bilir.

Zamanını, senin için "en iyi"nin ne olduğunu bulma ça-

basıyla harcarsan, seçimlerin "dikkatli" olur, karar vermek çok zaman alır ve yolculuğun beklentiler okyanusunda çırpınarak sürer... *ve beklentilerin içinde boğulabilirsin.*

Vayy! Ne yanıt! Ama ruhumu nasıl dinleyebilirim? İşittiğimin ne olduğunu nasıl bilebilirim?

Ruh, sizinle duygular aracılığıyla konuşur. Duygularını dinle. Duygularının peşinden git. Duygularına saygı göster.

Öyleyse neden duygularıma saygı gösterdiğimde hep başımı derde sokuyorum.

Çünkü gelişmeye "sıkıntı", hiç kımıldamamaya "güvenli" etiketini yapıştıran sensin. Sana şunu söyleyeyim: Duyguların asla seni "sıkıntı" ya sokmaz, çünkü duyguların senin *gerçeğindir.* Asla duygularının peşinden gitmediğin, her duygunun zihin makinesinden filtre edildiği bir hayat yaşamak istiyorsan, yaşa. Kararlarını, zihninin "durum analizi" verilerine göre ver. Ama böyle bir mekanik yaşamda haz arama, Kendinin Gerçekten Kim Olduğunun Kutlamalarını, şenliğini arama.

Unutma: Gerçek kutlama, akılsızdır.

Ruhunu dinlersen, senin için "en iyinin" ne olduğunu da bilirsin, çünkü senin için en iyi olan, senin için gerçek olandır.

Sadece kendi gerçeğin doğrultusunda hareket ettiğinde, yolunu hızlandırırsın. Deneyimlerini "geçmişteki doğrular"ın *reaksiyonu* ile değil, "şimdiki doğrular"a göre *yarattığında,* "yeni sen"i de yaratmış olursun.

Neden seçtiğin realiteyi yaratman çok zaman alıyor? Çünkü kendi gerçeğini yaşamıyorsun.

Gerçeği bil, gerçek seni özgürleştirecektir.

Kendi gerçeğini bildiğin anda *düşünceni değiştirip durma.* Bu zihninin "en iyi"yi bilme çabasıdır. Aklını kaybet. Kendini bul!

Kendini bulmak, ne *düşündüğüne* değil, ne *hissettiğine* dönmektir. Düşünceler, sadece düşüncelerdir; zihinsel yapılardır; aklının "yapay" yarattıklarıdır. Oysa *duyguların...* işte onlar *gerçektir.*

Duygular ruhun dilidir. Ruhun ise senin gerçeğin. Şimdi daha iyi anlayabiliyor musun?

Bu, duygularımız ne kadar olumsuz ya da yıkıcı olursa olsun ifade etmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?

Duygular, ne olumsuzdur ne de yıkıcıdır. Sadece gerçektir. Bu duyguları nasıl ifade ettiğin ise önemli.

Kendi gerçeğini sevgiyle ifade ettiğinde, nadiren olumsuz ve zarar verici sonuçlar ortaya çıkar. Böyle olduğunda ise karşınızdaki kişi sizin gerçeğinizi olumsuz ve zarar verici olarak deneyimlemeyi seçmiştir. Böyle bir durumda, sonuçtan kaçınmak için yapabileceğiniz pek fazla bir şey yoktur.

Duygularınızı ifade etmekten *kaçınmak* kesinlikle doğru değildir. Ama insanlar bunu hep yapıyor. Olası tepkilerden öylesine korkuyorlar ki, kendi gerçeklerini tümüyle gizliyorlar.

Unutma: Mesajın nasıl karşılandığından çok, nasıl verildiği önemlidir.

Başkasının, sizin gerçeğinizi nasıl kabul ettiğinin sorumluğu size ait değildir. Nasıl en etkin biçimde ifade edildiği ise sizin sorumluluğunuzdur. En etkin derken, en net olmayı kastetmiyorum. Ne kadar sevecen, ne kadar şefkatli, ne ka-

dar duyarlı, ne kadar cesur ve ne kadar tam ifade edildiğini kastediyorum.

Bu da, "yarım" gerçeklere, "saldırgan" gerçeklere, "acımasız" gerçeklere hatta "duygusuz" gerçeklere yer yok demektir.

Evet, senin "olumsuz" dediğin duygularını ifade et, ama yıkıcı olarak değil.

Olumsuz duyguları ifade etmemek, onları yok etmez. Sadece içinizde *hapseder*. Hapsedilen duygular ise bedeni hasta eder ve ruhu yaralar.

Ama karşınızdaki kişi, kendisi hakkında düşündüğünüz her olumsuz şeyi işitirse, bu düşünceler ne kadar sevecen ifade edilirse edilsin ilişkiler bozulabilir.

Olumsuz duyguları ifade et (içinden çıkar, at) dedim. Nasıl ve kime söyleneceği hakkında konuşmadım. Tüm olumsuzlukların, hissedilen kişiyle paylaşılması gerekmez. Ancak bu duygular, ifade edilmediği takdirde onurunuzdan ödün vermeyi ya da diğer kişinin gerçek olmayan bir şeye inanmasına yol açıyorsa, ifade edilmelidir. Olumsuzluk, asla en yüksek gerçeğin kanıtı değildir, o anda sizin gerçeğiniz gibi görünse de. Sizin, iyileşmemiş benliğinizin bir ifadesi olabilir. Aslında, *daima* da böyledir.

Bu yüzden, olumsuzlukları dışarı çıkarmak, çok önemlidir. Onları özgür bıraktığınızda, önünüze koyduğunuzda, ancak o zaman onlara gerçekten inanıp inanmadığınızı netçe görebilirsiniz.

Hepiniz her şeyi, çirkin şeyleri de söylediniz. Ama söyledikten sonra, artık size "doğru" gelmediğini de keşfettiniz. Hepiniz duygularınızı ifade ettiniz. Korkudan kızgınlığa,

utançtan öfkeye kadar her çeşit duyguyu ifade ettiniz. Ama ifade ettikten sonra, artık *gerçekten* öyle hissetmediğinizi de keşfettiniz.

Bu şekilde, duygular hilekar olabilir. Duygular, ruhun dilidir. Ama *gerçek duygularınızı* dinlediğinize emin olmalısınız, zihninizde oluşan sahte duyguları değil.

Oh, Tanrım, şimdi de *duygularıma* bile güvenemeyeceğim. Harika! Ben de duyguların gerçeğe giden yol olduğunu düşünüyordum! Bana Senin bunu *öğrettiğini* sanıyordum.

Evet. Bunu öğretiyorum. Ama dinle, çünkü söylediklerim şu anda anlayabildiklerinden daha karmaşık. Bazı duygular *gerçek duygulardır*, yani ruhun doğurduklarıdır. Bazı duygular ise sahte duygulardır. Bunlar zihniniz tarafından yaratılmıştır.

Bir başka deyişle, sahte duygular "duygu" değildir. Düşüncelerdir. Duygu *maskesine* bürünmüş düşünceler. Bu düşünceler, geçmiş deneyimlerimize ve başkalarında gözlemlediğiniz deneyimlere dayanır. Başkasının dişi çekildiğinde acı çektiğini görürsünüz. Sizin dişiniz çekildiğinde siz de acı çekersiniz. Belki acımamıştır bile ama yine de acı çekersiniz. Reaksiyonunuzun realiteyle bir ilgisi yoktur; realiteyi nasıl algıladığınızla, başkalarının deneyimleriyle ya da geçmişte size olan bir şeyle ilintisi vardır.

İnsan olarak en büyük gayretiniz "Şimdi Burada Olmak" olmalıdır. Uyduruk düşünce ve duyguları üretmekten vazgeçin! An'a, ana ait olmayan düşünceleri üreterek göndermekten vazgeçin. *Anda olun*. Unutmayın, bu ana Kendinizi armağan olarak *gönderdiniz*. Her an kendi içinde kendi gerçeğinin tohumunu barındırır. Hatırlamayı arzu ettiğiniz gerçek

oradadır. Oysa, an geldiğinde, derhal o ana ait düşünceler üretmeye başlıyorsunuz. An'ın *içinde* olmak yerine, an'ın *dışına* çıkıp *yargılıyorsunuz*. O zaman da re-aksiyon gösteriyorsunuz. Tıpkı daha önceki bir anda yaptığınız gibi! Anı yaşamak yerine bir başka anı *tekrar ediyorsunuz*.

Yaratıcı olmak yerine tepkisel olmayı seçiyorsunuz. Her ana, *daha önceki düşünceler olmaksızın* temiz başladığınızda, bir zamanlar olduğunuz kendinizi *tekrar etmek* yerine, kim olduğunuzu taze *yaratmış* oluyorsunuz.

Hayat, yaratıcı süreçtir. Oysa siz hayatı, tekrar süreciymiş gibi yaşıyorsunuz!

Ama mantıklı bir insan nasıl geçmişteki deneyimlerini görmezden gelebilir? O konuyla ilgili bildiğimiz ve deneyimlediğimiz her şeye başvurarak ona göre tepki vermek gerekmez mi?

Bu normal olabilir ama *doğal* değil. "Normal", her zaman yapılan demektir. "Doğal", "normal" olmaya çalışmadan nasıl olduğundur!

Doğal ve normal aynı şey değildir. Herhangi bir an normal olarak yaptığını da yapabilirsin, sana doğal geleni de.

Sana şunu söyleyeyim: *Hiçbir şey sevgiden daha doğal değildir*. Sevecen olduğunda doğal davranırsın. Korkuyla, tepkiyle, kızgınlıkla reaksiyon gösterdiğinde *normal* davranmış olabilirsin ama *doğal* olamazsın.

Tüm geçmiş deneyimlerim, belirli bir "anın" acı olabileceğini bana haykırdığında nasıl sevgiyle davranabilirim?

Geçmiş deneyimlerini irdelemekten vazgeç ve *an içinde* ol. *Şimdi ve Burada Ol. Şu anda* olan üzerine eğilirsen, *kendini yeniden yaratabilirsin*. Unutma, *bunun için buradasın*.

Bu dünyaya, bu şekilde bu zamanda Kim Olduğunu Bilmek için geldin. Ve Kim Olmak istediğini yaratabilmek için.

Bu, tüm yaşamın amacıdır. Hayat, sonu olmayan bir yaratma sürecidir; kendiniz hakkında; o andaki en yüksek düşüncenize göre kendinizi yeniden yaratma sürecidir.

Bu, uçabileceğine inandığı için yüksek bir binadan atlayan adama benzemiyor mu? Bu adam "önceki deneyimlerini" *ve* "başkalarını gözleyerek edindiği deneyimleri" yok sayarak, kendisinin "Tanrı" olduğunu ilan etti ve atladı. Hiç de akıllıca değil.

İnsanlar uçmaktan daha öte şeyleri başardı. İnsanlar hastayı iyileştirdi. İnsanlar ölüyü diriltti.

Bir insan yaptı.

Fiziksel evreni kontrol etme gücünün yalnızca bir insana mı lütfedildiğini düşünüyorsun?

Yalnızca bir insan uygulayabildi.

Hiç de öyle değil. Kızıldenizi kim ayırdı?

Tanrı

Evet ama kim Tanrı'dan yardım istedi?

Musa.

Evet. Kim hastayı iyileştirmek, ölüyü diriltmek için Ben'den yardım istedi?

İsa.

Evet. Şimdi İsa'nın ve Musa'nın yapabildiklerini sizin yapamayacağınızı mı düşünüyorsun?

Ama onlar *yapmadılar! Senden* yardım istediler! Bu çok farklı.

Peki. Şimdi senin düşünce yapılanmana bakalım. Sen de aynı mucizevi şeyleri yapabilmek için Benden yardım isteyemez misin?

İsteyebilirim herhalde.

Bu yardımları kime yapmalıyım?

Bilmiyorum.

İşte Musa ile arandaki fark bu. İşte seni İsa'dan ayıran şey bu!

Çoğu insan, senden İsa adına bir şey isterlerse, onlara istediklerini *vereceğine* inanıyor.

Evet, çoğu insan buna inanıyor. Çoğu insan kendi güçleri olmadığına ama İsa'nın gücü olduğuna inanıyor ve onun adına bir şeyler talep ediyor; İsa'nın, "Niye şaşırdınız? Bunları ve dahasını sizler de yapabilirsiniz" sözüne ise inanamıyor.

Hepiniz değersiz olduğunuzu sanıyorsunuz. Bu yüzden başkalarının adını kullanıyorsunuz. İsa adına. Meryem adı-

na. Şu ya da bu "aziz" adına. Güneş Tanrısı adına... Herkesin adını kullanıyorsunuz, *herkesin*... Kendi adınız hariç! *Size şunu söylüyorum: İste verilecektir. Ara bulacaksın. Kapıyı çal açılacaktır.*

Binadan atla, uçacaksın.

Levitasyon yapan insanlar olduğunu biliyorsun. Buna inanıyor musun?

Evet, işittim.

Duvarlardan geçen insanlar. Bedenlerinden ayrılan insanlar.

Evet, evet. Ama hiç kimsenin duvardan *geçtiğini* görmedim. Tavsiye de etmem. Binalardan da atlamamamız gerektiğini düşünüyorum. Sağlık için pek iyi olmaz.

Binadan atlayan adam kendi hayal kandırmacasında yaşıyordu. Kendisini, hepinizden *ayrı* görüyordu. Kendisinin Tanrı olduğunu söyleyerek, kendisinin herkesten *ayrı* olduğu yalanını söylüyordu; daha büyük, daha güçlü.

Bu, egonun davranışıydı.

Ego, kendisini ayrı görür. Ve asla Bir olanı taklit edemez.

Bir olanın gücüne ulaşamaz.

Tanrı olduğunu gösterebilmek için, bunu Tanrısal olmayan egosuyla uygulamaya kalktı.

İsa ise Tanrısallığını uygulayarak gösterdi. Nereye ve kime bakarsa baksın Bütünlüğü, Birliği gördü. Onun bilinci ve Benim bilincim Bir'di. Böyle bir bilinç boyutunda "ol" dediği her şey, kendi Yüce Realitesinde oldu.

Anlıyorum. Mucizeleri gerçekleştirmek için tek gereken şey Kozmik Bilince ulaşmak! Ne kadar kolay...

Gerçekten öyle. Sandığından daha kolay. Birçok insan İsa bilincine erişti, yalnızca İsa değil sen de erişebilirsin.

Nasıl?

Olmayı seçerek. Ama bu, her gün her dakika yaptığın bir seçim olmalı. Bu seçim, senin *hayatının tek amacı* olmalı. Zaten de bu senin hayatının tek amacı. Sadece bu gerçeği bilmiyorsun, biliyor olsan bile, varoluşunun özgün nedenini hatırlıyor olsan bile. Olduğun yerden bu bilince nasıl ulaşabileceğini bilemiyorsun.

Evet. Aynen öyle. Olduğum yerden olmak istediğim yere nasıl *ulaşabilirim*?

Yine tekrarlıyorum. Ara bulacaksın. Kapıyı çal açılacaktır.

Otuz beş yıldır "arıyorum" ve "kapıyı çalıyorum." Bu sözlerden biraz sıkıldım.

Düş kırıklığına uğradın değil mi? Ama sana çabaların için "A" versem de, otuz beş yıldır aradığın ve kapıyı çaldığın bölümüne katılmıyorum.

Otuz beş yıldır *bazen* arıyorsun ve kapıyı çalıyorsun. Çoğu zaman ise ne arıyorsun ne de çalıyorsun.

Geçmişte çok gençken, Bana yalnızca sıkıntı ya da bir şeye ihtiyacın olduğunda gelirdin. Büyüyüp olgunlaştıkça Tanrı'yla bu tür ilişkinin *doğru ilişki* olmadığının farkına vardın

ve daha anlamlı bir ilişki yaratmaya çalıştın. O zaman bile, Ben yine de *bazen* aklına gelen bir şeydim.

Daha sonraları, Tanrı'yla *birleşmenin* yalnızca Tanrı'yla *doğrudan ilişki* kurabilmekten geçtiğini anladın. Bu ilişkiyi *sağlayabilecek* metotları ve davranışları uyguladın.

Meditasyon yaptın, ritüeller uyguladın, dua ettin... ama yalnızca sana uygun olduğu zamanlar.

Bazen, Beni deneyimlemenin harikuladeliğini yaşamana rağmen, yine de zamanının yüzde doksan beşini *ayrılık* illüzyonu içinde geçirdin. Sadece kıvılcım gibi anlarda *En Gerçek Realiteyi* hissettin.

Hala hayatının araba tamirlerinden, telefon faturalarından, ilişkilerden ne istediğinden, yarattığın *dramalardan* ibaret olduğunu düşünüyorsun. Dramaların *yaratıcısı* olduğunu değil.

Niçin dramalarını yarattığını öğrenmek yerine, dramalarında rol almakla meşgulsün.

Hayatın anlamını anladığını söylüyorsun. Ama bu anlayışına uygun olarak yaşamıyorsun. Tanrıyla ilişki içinde olma yolunu bildiğini söylüyorsun ama o ilişkiyi yaşamıyorsun. *Yolda* olduğunu söylüyorsun. Ama yolda yürümüyorsun. Sonra bana otuz beş yıldır aradığını ve kapıyı çaldığını söylüyorsun.

Hayallerini yıkanın Ben olmasını istemezdim ama... Benimle ilgili hayallerinde düş kırıklığı yaşamayı bırakıp, kendini gerçekten olduğun gibi görmenin zamanı geldi. Şimdi İsa Bilincine mi erişmek istiyorsun? Gününün her *dakikasında* İsa gibi *davran.* (Onun nasıl davrandığını bilmediğini söyleme. O size yolu gösterdi.) Her koşulda İsa gibi ol. Eğer ararsan, bunda yalnız olmadığını göreceksin. Her gün, her dakika size yol gösteriyorum. Ben içinizdeki hangi yola döneceğinizi, hangi yolu alacağınızı, hangi yanıtı vereceğinizi, han-

gi davranışın doğru olduğunu, ne söyleyeceğinizi size söyleyen minik sesim.

Sadece Beni *dinle.*

Galiba bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Şu anda bunu yapıyorsun! Sadece bunu *her zaman* yap.

Günün her dakikası elimde bir not defteriyle gezemem. Her şeyi bırakıp, Sana notlar yazarak, zekice yanıtlarından birini vermeni umarak günümü geçiremem.

Teşekkür ederim. Evet yanıtlarım zekice! Ve evet, *yapabilirsin!*

Eğer biri sana Tanrı'yla direkt Bağlantı kuracağını, bunun içinde her an yanında kalem defter bulundurmanı söyleseydi bunu yapar mıydın?

Tabii ki.

Ama demin yapmayacağını ya da yapamayacağını söyledin. Hangisi senin doğrun?

Şimdi İyi Haber şu ki bir kalem kağıda bile ihtiyacın yok. *Daima seninleyim.* Ben kalemin içinde yaşamıyorum. *Senin içinde yaşıyorum.*

Bu doğru, değil mi... yani buna gerçekten inanabilirim değil mi?

Tabii ki inanabilirsin. Başlangıçtan beri buna inanmanı söylüyorum. Her Usta sana bunu söyledi. Esas öğreti işte bu.

En yüksek gerçek işte bu.
Daima seninleyim.
Buna inanıyor musun?

Evet, şimdi inanıyorum. Yani eskisinden daha çok.

İyi. Öyleyse Beni *kullan*. Eğer senin için kalem defter taşımak işine yarıyorsa (ki yarıyor), o zaman kalemi defteri taşı. Her gün, gerekirse her an kalemi kağıdı kullan.

Bana yaklaş. Bana yaklaş! Nasıl yapmak istiyorsan öyle yap.

Dua et. Taşı öp. Ritüel yap...

Ya da kitap yaz.

Ne sana doğru geliyorsa onu yap.

Her birinizin yapısı farklı. Her biriniz beni kendinize göre anladınız ve yarattınız.

Bazılarınız için erkeğim. Bazılarınıza göre kadınım. Bazılarınıza göre her ikisiyim. Bazılarınıza göre hiçbiri değilim. Bazılarınıza göre saf enerjiyim. Bazılarınıza göre en yüce duygu olan Sevgiyim. Bazılarınızın ne olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Sadece BEN olduğumu bil. Saçınızı okşayan rüzgarım. Bedeninizi ısıtan güneşim. Yüzünüzde dans eden yağmurum. Çiçeklerin havadaki kokusuyum. Çiçeklerin kokusunu taşıyan havayım.

İlk düşüncenizin başlangıcıyım. Son düşüncenizin sonuyum. İlham anlarında size gelen fikirim. Onun doyumunun hazzıyım. En sevecenlikle yaptığınız şeyin duygusuyum. Bu duyguyu tekrar tekrar hissetmek isteyen parçanızım.

Sizin için en uygun olan neyse oyum. Benimle bağlantı kurmak için yaptığınız ne kadar ritüel, merasim, meditasyon, gösteri, düşünce, şarkı, söz ya da davranış varsa... *Her şeyi Benim adıma yapıyorsunuz.*

3

Bana söylediklerini gözden geçirip özetlediğimde şu temel noktaların listesini yaptım.

• Hayat hiç durmayan yaratıcı süreçtir.

• Tüm Ustaların sırrı düşüncelerini değiştirmemeleridir; aynı şeyi seçmeye devam edin.

• *Hayır* yanıtını kabul etmeyin.

• Düşündüğümüz, hissettiğimiz ve söylediğimiz şeyi kendimize çekeriz.

• Hayat yaratıcı süreç ya da reaksiyon süreci olarak yaşanabilir.

• Ruh *yaratır*, zihin *reaksiyon* gösterir.

• Ruh, zihnin algılayamadıklarını bilir.

• Kendin için "en iyi"nin (en çok nasıl kazanabilirsin, en az nasıl kaybedebilirsin, istediğin şeye nasıl sahip olabilirsin) ne olması gerektiğiyle zaman harcama. Kim Olduğunu hissettiğin doğrultuda git.

• Duyguların senin gerçeğindir. Senin için en iyi olan, senin için en doğru olandır.

• Düşünceler, *duygu* değildir, nasıl hissetmen "gerektiği" hakkındaki fikirlerdir. Düşünceler ve duygular karıştığında, gerçek örtülür ve kaybolur.

• Duygularına dönmek için *aklını kaybet kendine dön.*

• Kendi gerçeğinin ne olduğunu bildiğinde, hayatında *uygula.*

• Olumsuz duygular gerçek duygular değildir. Bir şey hakkında kendinin ve başkalarının önceki deneyimlerine dayanan düşüncelerdir.

• Geçmiş deneyim, gerçeğin göstergesi değildir. Çünkü Saf Gerçek şimdi ve burada yaratılır, tekrar edilmez.

• Bir şeye olan tepkini değiştirmek için, anda ol. Şimdi ve burada ol, geçmişte ya da gelecekte değil.

• Geçmiş ve gelecek yalnızca düşüncede vardır. An, Tek Gerçektir. Anda *kal!*

• Ara. Bulacaksın.

• Tanrıyla/Gerçekle bağlantıda kalmak için ne gerekiyorsa onu yap. Her Şey Olanla ilişkini sürdürmek için sana en uygun gelen yol neyse devam et.

Nasıl gidiyor?

İyi. Çok iyi. Anlamışsın. Peki şimdi bunları uygulayabilecek misin?

Çalışacağım.

İyi.

Evet. Şimdi bıraktığımız yerden devam edelim mi?
Bana zamanı anlat.

Andan başka zaman yoktur!
Bunu daha önce işittiğine eminim. Ama anlamamıştım.
Bu andan başka zaman yok. Bu andan başka an yok
"Şimdi" olan tek zamandır.

"Dün" ve "yarın" nedir?

Hayal ürününüz. Zihninizin ürettiği bir hayal. Mutlak Gerçekte varolmayan şey.

Tüm olmuş olan, şu anda oluyor olan ve olacak olan, *şimdi* oluyor.

Anlamıyorum.

Anlayamazsın. Tümüyle anlayamazsın. Ama anlamaya başlayabilirsin.

Şimdi... sadece dinle.

"Zaman" bir süreç değildir. Yatay değil, dikey olan göreceliğin bir elementidir.

Zamanı "soldan sağa" doğru olan bir şey olarak düşünme. Zaman çizgisi denilen şey her birey için doğumdan ölüme ve evrende bir sonlu noktadan diğer sonlu noktaya gidiştir.

"Zaman", "aşağı ve yukarı" olan bir şeydir. Onu bir mekik gibi, Şimdinin Sonsuz Anı olarak düşün.

Mekiğin üzerinde birbirinin üstünde kağıt yapraklar olduğunu düşün. Bunlar zamanın elementleridir. Her element ayrı ve özgürdür ama her biri diğerleriyle *aynı anda* vardır. Mekiğin üzerinde tüm kağıtlar aynı anda var! Olacak ve olmuş olanların hepsi...

Sadece bu an, Tek An var. Şimdinin Sonsuz Anı. *Şu anda* her şey oluyor ve Ben Kendimi sonsuz boyutlarımla ifade ediyorum; Tüm Olanı!

Deneyiminiz ve en büyük sırrınız, olmakta gizli. Bilinç boyutlarında geziniyor ve seçtiğiniz herhangi bir "zamanda" ve "yerde" seçtiğiniz bilinç boyutunda kendinizi ifade ediyorsunuz.

Zaman yolculuğu yapabileceğimizi mi söylüyorsun?

Elbette. Hepiniz yapıyorsunuz. Hem de düzenli olarak. Genellikle buna rüya diyorsunuz. Çoğunuz zamanda yolculuk yaptığınızın farkında bile değil. fakat enerji size zamk gibi yapışıyor. Bazen, enerji duyarlı kişiler, size yapışan enerji kalıntılarını algılayarak "geçmişinizle" ya da "geleceğinizle" ilgili bilgileri alabiliyor. Kalıntıları hissedebiliyor ya da "okuyabiliyor." Bazen enerji kalıntıları öylesine fazla oluyor ki siz bu sınırlı bilincinizle bile, "daha önce burada olduğunuzu" hissediyorsunuz. Tüm varlığınız bir anda, "daha önce bunları yaşamış" olduğunuzun yoğunluğunu algılıyor.

Dêjâ vu!

Evet. Ya da birisiyle karşılaştığınızda onu *tüm hayatınız boyunca* tanımış olduğunuzun harika duygusunu yaşıyorsunuz. Sonsuza dek bu kişiyi biliyor olmasının duygusu. Onunla ilgili her şeyin tanıdık geldiği duygusu.

Bu çok farklı bir duygu. Harika bir duygu. Ve gerçek bir duygu. Sonsuza dek bu ruhu bilmenin duygusu!

Sonsuzluk, şimdidedir!

Bazen, mekiğin üzerindeki sizin "kağıt yaprağınızın" altına, üstüne bakıyor ve tüm diğer yaprakları görüyorsunuz! Kendinizi de orada görüyorsunuz. Çünkü *her yaprakta Sizin bir parçanız var!*

Bu nasıl mümkün olabilir?

Sana şunu söyleyeyim: Daima vardın, varsın ve varolacaksın. Asla olmadığın bir zaman olmadı. Asla olmadığın bir zaman da olmayacak.

Ama bir dakika! *Olgun ruhlar* diye bir kavram var! Bazı ruhlar, diğerlerinden daha "yaşlı" değil mi?

Hiçbir şey bir başka şeyden daha "yaşlı" değildir. HER ŞEYİ aynı anda yarattım ve Her Şey şu anda var. "Yaşlı" ve "genç" ruhlar dediğin şey, bir ruhun farkındalık boyutudur. Her biriniz Olmak'ın Tüm Boyutlarısınız. Olanın parçalarısınız. Her parça Bütünün bilincini içinde taşır. Her element, Bütün'ün kodlarına sahiptir.

"Farkındalık", bilincin uyanış deneyimidir. *Bütünün* bireysel boyutunun Kendisinin farkında olmasıdır. Farkındalık (özün farkındalığı), tam anlamıyla *ben'in bilincidir*.

Daha sonra ben, diğerlerinin bilincine varır, daha sonra da diğerleri olmadığının bilincine uyanır; Her şeyin BİR olduğu bilincine.

En sonunda da Ben'e varır. Harikulade BEN!

Sanırım, sen gerçekten Kendinden *hoşlanıyorsun* değil mi?

Sen hoşlanmıyor musun?

Evet, evet! Gerçekten büyüksün!

Katılıyorum. Ve senin de büyük olduğunu düşünüyorum. İşte burada görüş ayrılığımız var. *Sen büyük olduğunu* düşünmüyorsun!

Hatalarımı, eksikliklerimi, kötülüklerimi görürken kendimi nasıl büyük görebilirim?

Sana şunu söyleyeyim: Kötülük yoktur.

Keşke bu doğru olsaydı.

Olduğun gibi mükemmelsin.

Keşke bu da doğru olsaydı.

Doğru. Tohum bir ağaçtan daha az mükemmel değildir. Minicik bir bebek, yetişkinden daha az mükemmel değildir. Kendisi zaten *mükemmeldir*. Henüz hiçbir şey yapamaması, hiçbir şey *bilmemesi*, bebeği daha az mükemmel kılmaz. Çocuk hatalar yapar. Ayağa kalkar. Emekler. Düşer. Yine ayağa kalkar, biraz dengesiz olsa da, annesinin bacağına yapışsa da. Bu, çocuğu daha az mükemmel mi yapar?

Bu çocuk mükemmelliğin ta kendisidir. Her haliyle. Sen de öylesin.

Fakat çocuk hiçbir şeyi yanlış yapmadı ki! Çocuk bilinçli olarak itaatsiz olmadı, başkasına zarar vermedi, kendini incitmedi ki.

Çocuk doğruyla yanlış arasındaki farkı bilmez ki.

Aynen. Sen de öyle.

Ama ben biliyorum. İnsanları öldürmenin yanlış, onları sevmenin doğru olduğunu biliyorum. İncitmenin yanlış, iyileştirmenin doğru olduğunu biliyorum. Benim olmayan şeyi almanın, başkalarını kullanmanın, sahtekar olmanın yanlış olduğunu biliyorum.

Sana tüm bu "yanlışların" doğru olduğu örnekler gösterebilirim.

Şimdi de benimle oyun mu oynuyorsun?

Hayır. Sadece sana farklı koşulları gösterecektim.

Her kuralın bir istisnası olduğunu söylüyorsan, sana katılıyorum.

Bir kuralın istisnası varsa, o bir kural değildir.

Bana öldürmenin, incitmenin , başkasından sana ait olmayan şeyi almanın yanlış *olmadığını mı* söylüyorsun?

Bu ne yapmak istediğine bağlı.

Tamam tamam anlıyorum. Ama bu, bu şeyleri *iyi* yapmaz. Bazen insanlar iyi sonuca ulaşmak için kötü şeyler yapmak zorunda kalabilirler.

Bu da onları "kötü" yapmaz, değil mi?

Sonuç, kötü şeylerin yapılmasını haklı çıkarır mı?

Sen ne düşünüyorsun?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Öyle olsun.

Ne yaptığını görmüyor musun? *Yaşam sürecinde kendine ait bir takım kurallar oluşturuyorsun.*

Bir şeyi daha görmüyor musun? Bu son derece normal. Böyle yapman gerekiyor.

Hayat Kim Olduğuna karar verme ve kararlarını deneyimleme sürecidir.

Vizyonunu genişlettikçe, vizyonuna uygun yeni kurallar oluşturursun! Kendin hakkında düşüncelerin genişledikçe, yeni "yap" ve "yapma"lar, "evet"ler, "hayır"lar yaratırsın.

Bu kurallar, sınırsız olan "sen"in sınırsızlığına sınır koyar. Çünkü sen Evren kadar sınırsızsın. Hayal gücünle, sınırsız beninle ilgili bir *kavram* yaratabilirken, *sınırlarını* da kabul edebilirsin. Böylece belirli bir yerde varolabilirsin.

Ancak bu yolla kendini adım adım bilebilirsin.

Sınırsızlık sınırsızdır. Herhangi belirli bir yerde varolamaz. Çünkü *her yerdedir*. *Her yerde* olan, hiçbir *belirli* yerde olamaz. Tanrı her yerdedir. Bu nedenle, Tanrı belirli bir yerde olamaz. Belirli bir yerde olabilmek için, Tanrı'nın *başka bir yerde* olamaması gerekirdi. Bu da Tanrı için *mümkün değildir*. Tek bir şey Tanrı için "mümkün değildir." Bu da Tanrı'nın Tanrı *olmamasıdır*. Tanrı "olamayan" olamaz.

Ben her yerdeyim. Her yerde olduğuma göre hiçbir yerdeyim.

HİÇBİR YERDE isem, Ben neredeyim?

ŞİMDİ BURADA.

(Tanrı burada yine kelime oyunu yapıyor. İngilizcede hiçbir yer anlamına gelen NOWHERE kelimesini NOW-HERE olarak bölerek NOW (şimdi) ve HERE (burada) olarak. HİÇBİR YERin ŞİMDİ BURADA ile aynı olduğunu söylüyor. Ç.N.)

Harika. Birinci Kitapta da bunu söylemiştin ama yine de kelime oyunlarını çok seviyorum. Peki, devam et.

İzin verdiğin için çok naziksin. Şimdi daha iyi anlayabili-

yor musun? Sadece *Kim Olduğunu belirleyebilmek* için "doğru" ve "yanlış" hakkındaki fikirlerini nasıl yarattığını görüyor musun? Bu belirleyicilik, bu sınırlar olmaksızın hiçbir şey olmadığını görebiliyor musun?

Ve Kim Olduğun hakkında fikirlerin değiştikçe, sınırlarını da değiştirdiğini görüyor musun? Tıpkı Benimle ilgili fikirlerini değiştirdiğin gibi.

Evet. Ne söylediğini anlıyorum ama bana bireysel sınırlarım pek değişmiyormuş gibi geliyor. Bana göre öldürmek daima yanlıştı. Çalmanın daima yanlış olduğunu düşündüm. Başkalarına acı vermek daima bana yanlış geldi. İnsanlığı yönlendiren en büyük kavramlar zamanın başlangıcından beri hep aynı oldu. Ve çoğu insan bu kavramları onaylıyor.

Öyleyse neden dünyada hep savaş var?

Çünkü daima kurallara uymayan birileri vardır. Her sepette çürük elmaya rastlarsın.

Şimdi sana söyleyeceklerimi bazı insanların anlaması ve kabul etmesi çok zor olacaktır çünkü şu andaki düşünce sisteminizde doğru olarak bilinen birçok şeye uymayacaktır. Ama bu konuşmanın size bir yardımı olacaksa, kendi inşa ettiğiniz yapay değerlerle yaşamak zorunda olmadığınızı anlayacaksınız. Şimdi bu kitapta bazı kavramlarınıza lafı dolandırmadan gireceğiz. Ama bir süre sarsıntı yaşanacaktır. Hazır mısın?

Sanırım, evet. Uyarın için teşekkürler. Bana söyleyeceklerin neden çok dramatik ya da anlaması veya kabul etmesi bu kadar zor olacak?

Sana şunu söyleyeceğim: "Çürük elmalar" yoktur. yalnızca *senin bakış açına katılmayan* insanlar, farklı bir dünya modeli algılayan insanlar vardır. Hiçbir insan kendi dünya modeline uymayan bir şeyi yapmaz.

O zaman, onların "modeli" yanlış. Ben neyin doğru, neyin yanlış olduğunu biliyorum. Bazı insanların bunu bilmemesi *beni* yanlış yapmaz. Yanlış olan *onlar* !

İşte bu tutum, savaşları başlatan şey.

Biliyorum, biliyorum. Bilhassa böyle söyledim. Sadece çoğu insanın hep söylediğini tekrar ettim. Ama bu tür insanlara *nasıl* yanıt verebilirim? Ne söyleyebilirim?

Onlara, insanların "doğru" ve "yanlış" kavramlarının kültürlere göre, çağlara göre, dinlere göre, yörelere göre... hatta ailelerden ailelere, bireyden bireye göre değiştiğini söyleyebilirsin.

Onlara bir zamanlar cadılıkla suçlanarak insanları yakmanın o çağa göre "doğru" olduğunu ama bugün için "yanlış" olduğunu söyleyebilirsin.

Onlara "doğru" ve "yanlış" kavramlarının sadece çağa göre değil, ülkelere göre de değiştiğini söyleyebilirsin. Hatta gezegeninizdeki bazı aktivitelerin, örneğin fahişeliğin bir bölgede yasakken, birkaç mil ötede bir başka bölgede yasal olduğunun örneğini verebilirsin.

Bir şeyi "yanlış" yaptığı için yargılanan kişi, gerçekten ne yaptığı için değil, *nerede* yaptığına göre yargılanıyor.

Şimdi ilk kitapta söylediğim bir şeyi tekrar edeceğim. Bunu bazılarının kavramakta çok zorluk çektiğini de biliyorum.

Hitler cehenneme gitmedi.

İnsanların buna hazır olduğuna emin değilim.

Bu kitabın da, yaratacağımız üç kitabın da amacı hazırlığı yaratmaktır. Yeni bir paradigmaya, yeni bir anlayışa, daha geniş bir bakış açısına, daha derin bir anlayışa hazırlık.

Pekala, Sana birçok insanın düşündüğü ve sormak istediğini bildiğim soruları sormak zorundayım. Hitler gibi bir insan nasıl cehenneme gitmez? Dünyadaki tüm dinler... *herhalde hepsi* onun lanetlendiğini ve cehenneme gittiğini söylerdi.

Öncelikle, Hitler cehenneme gidemezdi. Çünkü cehennem diye bir şey yoktur. Bu nedenle *gidebileceği* tek bir yer vardır. Bu da soruyu getiriyor. Esas konu Hitler'in yaptıklarının nerede "yanlış" olduğu. Size tekrar tekrar evrende "doğru" ve "yanlış"ın olmadığını söylüyorum. Hiçbir şey varoluşundan dolayı iyi veya kötü değildir. Sadece vardır.

Şimdi Hitler'in bir canavar olduğu hakkındaki düşünceleriniz milyonlarca kişi için öldürme emri verdiği kanıtına dayanıyor, değil mi?

Tabii ki evet.

Peki, size "ölüm" dediğiniz şeyin her insan için "olabilecek en büyük şey" olduğunu söylersem?

Bunu kabullenmekte zorlanırım.

Dünyada yaşamın, "cennetteki" yaşamdan daha mı iyi olduğunu sanıyorsunuz? Ölüm anınızda, bildiğiniz en büyük özgürlüğü, en büyük huzuru, en büyük hazzı ve en büyük sevgiyi hissediyorsunuz.

Ölümden sonra hayat ne kadar harika olursa olsun, yaşamımız kendi irademiz dışında sona ermemeli gerçeğini yadsıyorsun. Bu dünyaya bir şeyi başarmaya, bir şeyi deneyimlemeye, bir şey öğrenmeye geldik. Bu hayatın çılgın düşüncelere sahip bir manyak serseri tarafından sona erdirilmesi doğru olamaz.

Öncelikle, buraya bir şey *öğrenmek* için gelmedin. (Birinci kitabı tekrar oku.) Hayat bir okul değildir. Sizin buradaki amacınız öğrenmek değil, hatırlamaktır. Daha büyük bir açıdan, hayat birçok nedenlerden dolayı "sona erer"... fırtına, zelzele...

Onlar farklı. Doğal olaylardan bahsediyorsun.

Her olay doğaldır.

"Yanlış" ölüm fikrini irdelemeye devam edelim. Hayatın bir hastalıkla sona ermesi "yanlış" mı?

"Yanlış" sözü buraya uymuyor. Bunlar doğal nedenler. Hitler'in insanları öldürmesi gibi değil.

Peki kazalara ne diyorsun? Görünmeyen kazalara?

Aynı şey. Talihsiz, trajik ama doğal. Belki de Tanrı'nın isteği. Onun ne istediğini bilemeyiz ki. Yüce gizemi çözmeye çalışmak da günahtır.

Nereden biliyorsun?

Eğer Tanrı her şeyi anlamamızı isteseydi, anlardık. Anlama-

dığımız ya da anlayamadığımız, Tanrı'nın bizim anlamamızı istemediği içindir.

Öyle mi? Anlamıyorsun ve bu Tanrı'nın anlamanı istemediğinin kanıtı. Ama anlamadığın şeyler *oluyor* ve bu Tanrı iradesinin kanıtı değil... Hmmmm...

Galiba bazı şeyleri iyi anlatamıyorum ama neye inandığımı biliyorum.

Tanrı'nın İradesine, Tanrı'nın mutlak güç olduğuna inanıyor musun?

Evet

Hitler hariç. Bu konu Tanrı'nın iradesine dahil *değil.*

Hayır.

Bu nasıl olabiliyor?

Hitler Tanrı'nın iradesine uymadı.

Peki, Benim İradem Mutlak Güce sahipse, Hitler'in tüm yaptıklarını nasıl yapabildiğini düşünüyorsun?

Ona izin verdin.

Ona *izin verdiysem,* o zaman *Benim İrademe* göre davranmış olmalı.

Öyle görünüyor... ama ne tür bir *nedenin* olabilir? Hayır.

Senin İraden, Özgür Seçimimiz olduğunu söylüyor. Yaptıkları *Hitler'in* özgür iradesiydi.

Çok yaklaştın.

Hitler'in ve hepinizin Özgür Seçimi, Benim İrademdir. Ama benim istediğim seçimleri yapmadığınız için sizi sonsuza dek cezalandırmak, Benim İradem değil. Eğer böyle olsaydı, seçimlerinizde ne kadar özgür olurdunuz? Benim istediğimi yapmadığınız için cezalandırılacağınızı bildiğinizde istediğinizi yapmakta gerçekten özgür olabilir misiniz? Nasıl bir seçim olurdu bu?

Bu, suç-ceza sorusu değil. Doğal Yasa. Sonuçlara katlanmak...

Beni yapılanlardan sorumlu tutmayan ama yine de intikamcı Tanrı olduğum dinsel öğretilerini iyi öğrenmişsin.

Peki Doğal Yasaları kim *yarattı*? Eğer yasaları koyan Ben isem, niye bu yasalardan kaçabilme gücünü size vereyim? Eğer sizin bu yasalardan etkilenmemenizi istiyorsam, Benim harika varlıklarım olan sizlerin hiç acı çekmemesi Benim irademse, neden acı çekebileceğiniz *olasılıkları* yaratmış olayım?

Ve neden gündüz gece, koyduğum yasalara uymamanız için sizi baştan çıkarayım?

Sen bizi baştan çıkarmıyorsun. Şeytan yapıyor.

İşte yine Beni sorumlu tutmuyorsun. Teolojinizi, dinlerinizi mantıklı hale sokabilmek için tek yolun Beni güçsüz göstermek olduğunu hala göremiyor musun? Sizin yapay dinleriniz ancak Benimle uyuşmadığında mantıklı hale geliyor!

Gerçekten Tanrı'nın yarattığı bir varlığın davranışlarını kontrol edemediği düşüncesiyle rahat ediyor musun?

Senin şeytanı kontrol edemediğini söylemedim. Sen *her şeyi* kontrol edebilirsin. Sen *Tanrı'sın*! Sadece kontrol etmeyi *seçmiyorsun*. Şeytanın bizi baştan çıkarmasına, ruhlarımıza sahip olmaya çalışmasına *izin veriyorsun*.

Ama *neden*? Bana dönmenizi *istemiyorsam*, bunu neden yapayım?

Çünkü sana kendi seçimimizle dönmemizi istiyorsun, seçimsiz olduğumuz için değil. Cenneti ve Cehennemi yarattın, seçimimiz olsun diye. Böylece seçimler yaparak davranabiliriz, tek yol olduğu için o yoldan yürümek zorunda kaldığımız için değil.

Bu düşünceye nasıl ulaştığını görebiliyorum. Senin dünyana göre böyle. Benim Dünyamın da böyle olduğunu sanıyorsun. Senin realitende, İyi, Kötü olmaksızın varolamaz. Benim için de böyle olduğunu sanıyorsun.

Sana şunu söyleyeyim: Benim olduğum yerde "kötü" yoktur. Şeytan yoktur. Sadece Her Şey olan vardır: Birlik. Ve bu Birliğin Farkındalığı ve Deneyimi.

Benim boyutum Mutlak Boyuttur. Bir Şeyin Bir Şeye göre varolmadığı bir boyut. Her Şeyden bağımsız Bir Şey. Sadece Sevginin olduğu bir boyut.

Dünyada düşündüğümüz, söylediğimiz ya da yaptığımız hiçbir şeyin sonucu yok mu?

Oh, sonuçlar var. Etrafına bak.

Ölümden sonra demek istiyorum.

"Ölüm" yoktur. Hayat sonsuzdur. Hayat hayattır. Sadece form değiştirirsin.

Pekala. Dediğin gibi olsun. Peki, ya "form değiştirdikten" sonra?

Form değiştirdikten sonra, sonuçlar yok olur. Sadece Bilmek kalır.

Sonuçlar, göreceliğin elementidir. Mutlakta yeri yoktur. Çünkü sonuçlar Linear "zamana" ve art arda gelen olaylara bağlıdır. Mutlak Boyutunda varolamaz.

Bu boyutta yalnızca huzur, haz ve sevgi vardır.

Bu boyutta sizin "şeytanınız" da yoktur.

Bu boyutta sadece iyiliği ve sevgiyi bilirsiniz.

Kendinizin iyi ve sevgiden başka bir şey de olabileceğiniz hakkındaki düşünceniz, çılgın davranışlarınızın kaynağı olan çılgın dış dünyanızdan geliyor. Yargılama ve lanetleme dünyanızdan. Başkaları sizi yargılıyor, onların yargılamalarıyla kendinizi yargılıyorsunuz.

Tanrı'nın da sizi yargılamasını istiyorsunuz ve Ben bunu yapmayacağım.

Tanrı'nın sizin gibi davranmadığını anlayamadığınız için kaybolmuş durumdasınız.

Teolojileriniz de, kendinizi bulma çabalarınız.

Teolojilerimizi çılgın olarak niteliyorsun. Ama hangi teoloji Ödül ve Ceza sistemi olmaksızın yürüyebilir?

Her şey, hayatın amacının ne olduğunu nasıl algıladığınıza bağlı. Bu da teolojinin temelini oluşturuyor.

Eğer hayatın bir test, bir deneme, "değerli" olup olmadığınızı anlamak için atlama duvarı olduğuna inanıyorsanız, teolojileriniz bir anlam ifade eder.

Eğer hayatın bir *imkan*, değerli olduğunuzu (daima değerli olduğunuzu) size hatırlatan bir süreç olduğuna inanıyorsanız, teolojileriniz çılgınca görünür.

Eğer, Tanrı'nın ilgiye, hayranlığa, tapınılmaya ve değer verilmeye muhtaç, egosu büyük bir Tanrı olduğuna, ihtiyaç duyduğu şeyleri *öldürmek* pahasına alan bir Tanrı olduğuna inanıyorsanız, teolojileriniz bir anlam ifade eder.

Eğer Tanrı'nın egosuz ve ihtiyaçsız ama her şeyin *kaynağı* olan, tüm bilgeliğin ve tüm sevginin kaynağı olan bir Tanrı olduğuna inanıyorsanız, teolojileriniz parçalanır.

Eğer Tanrı'nın intikamcı bir Tanrı olduğuna, Sevgisinde kıskanç, kızgınlığında acımasız bir Tanrı olduğuna inanıyorsanız, teolojileriniz mükemmeldir.

Eğer Tanrı'nın barışçıl bir Tanrı, Sevgisinden ve Şefkatinden Haz alan bir Tanrı olduğuna inanıyorsanız, teolojileriniz anlamsızlaşır.

Hayatın amacı, Tanrı'yı memnun etmek değildir. Hayatın amacı, Kim Olduğunuzu bilmek ve yeniden yaratmaktır.

Kim Olduğunuzu bildiğinizde Tanrı'yı memnun eder ve Onu gerçek anlamda yüceleştirirsiniz.

Niye Tanrı'dan bahsederken dişil sıfat kullanıyorsun? Sen dişi misin?

Ben ne erkek ne de dişiyim. Sadece sizin ataerkil düşünce alışkanlıklarınızı sarsmak için dişil sıfat kullanıyorum. Eğer Tanrı'nın bir şey olduğunu düşünüyorsanız, o zaman Tanrı'nın diğer şey olamayacağını da düşünüyorsunuz. Bu da büyük bir hata.

Hitler bu nedenlerle cehenneme gitmedi.

Cehennem yok. Bu yüzden gidebileceği böyle bir yer yok. Davranışları sizin "hata" dediklerinizdi. Gelişmemiş varlıkların davranışları. Hatalar, lanetle cezalandırılmaz ama düzeltme ve gelişme için imkanlar hazırlanarak düzeltilebilir.

Bir nedenle ölen kişilerin ruhları dünyasal esaretten özgürleşirler.

Tıpkı kozadan çıkan kelebekler gibi.

Ölenlerin ardından ağlayanlar, bu ruhların yaşadığı hazzı bilmedikleri için yas tutuyorlar. Ölümü deneyimleyen hiçbir varlık ölenin ardından *yas tutmaz.*

Bazı ölümlerin zamansız olduğu için "yanlış" olduğuyla ilgili düşüncelerin, evrende *olmaması gereken* bir şeyin olabileceğini de öneriyor. Ama bu mümkün değil.

Evrende olan her şey mükemmelen oluyor.

Her şeyde mükemmelliği gördüğünde, sadece senin onayladıklarında değil, özellikle onaylamadıklarında bile mükemmelliği gördüğünde, ustalığa ulaşırsın.

Tüm bunları biliyorum. Bu konular üzerinde Birinci Kitapta detaylı olarak konuştuk. Bu konuşmaların temelini Birinci Kitapta attık. Ama, devam etmeden önce, biz insanların yarattığı karmaşık teolojiler hakkında biraz daha konuşmak istiyorum. Örneğin, ben çocukken, günahkar olduğum öğretildi. Tüm insanların günahkar olduğu ve günahkar doğduğu bize öğretildi. Yani *günahla* doğuyoruz.

Oldukça ilginç bir kavram. Sizi buna nasıl inandırdılar?

Adem ile Havva'nın hikayesini anlattılar. Bebeklerin günahkar olmadığını ama onların neslinden geldiğimiz için, onların

suçluluk duygularını ve günahkar doğalarını da taşıdığımızı öğrettiler.

Adem'le Havva yasak meyveyi yediler, iyi ve kötünün bilgisini aldılar. Ve kendilerinden sonra gelecek nesilleri, doğumdan itibaren Tanrı'dan ayrı olmaya mahkum ettiler. Her birimiz bu "Orijinal Günah"la doğduk. Her birimiz suçluluk duygusunu taşıyoruz. Onların Tanrı'ya karşı çıkması gibi Tanrı'ya karşı çıkmayı mı yoksa tüm baştan çıkarışlara karşı koyarak doğruyu mu seçeceğimizi belirlemek için Özgür İrade verildi bize.

Ya kötüyü seçersek?

O zaman bizi cehenneme gönderirsin.

Öyle mi?

Evet, günahlarımızı tekrar etmediğimiz sürece.

Anlıyorum.

Eğer özür dileyip, affına sığınırsak bizi cehennemden kurtarırsın ama tüm acılardan değil.

Yine de günahlarımızdan arınmak için "Arafat"ta bir süre kalmak zorundayız.

"Arafat"ta ne kadar kalmak zorundasınız?

Ne kadar günahımız olduğuna bağlı. Ne kadar çok günahımız varsa, onların yanması o kadar uzun sürüyor. Biz de o kadar süre kalıyoruz. Bana söylenenler bu.

Anlıyorum.

Hiç olmazsa sonsuza dek cehennemde kalmak zorunda değiliz. Ama gerçek günahları işlersek doğrudan cehenneme gideriz.

Gerçek günahlar?

Küçük günahlara karşı. Küçük günahlarla ölürsek Arafat'a gideriz. Gerçek günahlar bizi doğrudan cehenneme gönderir.

Bana söylediğin bu günah kategorilerinin örneğini verir misin?

Tabii ki Gerçek günahlar ciddidir. Ciddi suçlar, Teolojik günahlar gibi, öldürmek, tecavüz, çalmak gibi. Küçük günahlar ise pazarları kiliseye gitmemek ya da cuma günleri et yemek gibi.

Bir dakika! Senin Tanrın, cumaları et yediğin için seni Arafat'a mı gönderiyor?

Evet. Ama artık değil... 1960'lı yıllardan *önceydi* bu.

Sahi mi?

Kesinlikle.

Peki. 60'lı yıllarda ne oldu da, günah günah olmaktan çıktı?

Papa artık bunun günah olmadığını söyledi.

Anlıyorum. Ve senin Tanrın, pazarları kiliseye giderek Kendisine tapınman için seni zorluyor? Ceza korkusuyla?

Kiliseye gitmemek günahtır. Eğer kilisede günahlarını itiraf etmezsen, Arafat'a gitmek zorundasın.

Peki, çocuklara ne oluyor? Tanrı'nın pek sevdiği bu kuralları bilmeyen masum çocuklara ne oluyor?

Eğer bir çocuk vaftiz olmadan ölürse, Boşluğa gidiyor.

Nereye gidiyor?

Boşluğa. Orası bir ceza yeri değil ama cennet de değil. Sadece... oh... boşluk. Tanrı'yla birlikte olamıyorsun ama şeytanla da buluşmuyorsun.

Ama neden güzel masum bir çocuk Tanrı'yla olamıyor? Çocuk yanlış bir şey yapmadı ki.

Doğru ama çocuk vaftiz edilmedi. Bebekler ya da büyükler ne kadar hatasız ve masum olurlarsa olsun, cennete gitmek için vaftiz edilmeli. Yoksa Tanrı onları kabul edemez. Bu yüzden, doğumdan hemen sonra çocuklar çabucak vaftiz edilmeli.

Bunları sana kim söyledi?

Tanrı. Kendi kilisesi aracılığıyla.

Hangi kilise?

Kutsal Roma Katolik Kilisesi tabii ki. Çünkü o, Tanrı'nın kilisesi. Eğer Katolik olduğun halde başka bir kiliseye gidiyorsan bu da günah.

Kiliseye gitmemenin günah olduğunu sanıyordum.

Yanlış kiliseye gitmek de günah.

"Yanlış" kilise ne demek?

Katolik olmayan her kilise demek. Yanlış kilisede vaftiz olamazsın. Yanlış kilisede evlenemezsin. Yanlış kiliseye gidemezsin *bile*. Bunu biliyorum çünkü genç bir delikanlıyken anne babamla birlikte bir arkadaşın düğününe gitmek istemiştim. Hatta düğünde sağdıç olarak görevliydim. Ama rahibeler bana daveti reddetmem gerektiğini söyledi. Çünkü arkadaşımın evlendiği kilise "yanlış" kiliseydi.

Onları dinledin mi?

Rahibeleri mi? Hayır. Tanrı'nın -senin- benim kiliseme geldiğin gibi, onların kiliselerine de gideceğini düşündüm. Smokinimi giyip, sağdıç oldum. Kendimi de iyi hissettim.

İyi. Pekala şimdi cennetimiz var, cehennemimiz var, Arafat var, boşluk var, gerçek günah var, küçük günah var... Başka bir şey var mı?

Kabul günü var, itiraf günü var, şeytandan kurtulma günü var, kutsal günler...

Her gün kutsaldır. Her dakika kutsaldır, Şimdi kutsaldır.

Evet ama bazı günler daha kutsaldır. O günlerde kiliseye gitmek zorundayız.

Yine "zorunluluklar." Yapmazsan ne olur?

Günah.

Yani cehenneme gidersin.

Ruhunda günah varsa Arafat'a gidersin. Bu yüzden İtiraf Gününe gitmek zorundasın. Ne kadar sık gidersen o kadar iyi olur. Bazı insanlar her hafta gidiyor. Bazıları ise *her gün.* Böylelikle günahlarını *temizliyorsun.* Temiz tut ki, öldüğünde...

Vayyy! Sürekli korku içinde yaşamak.

Evet, dinin amacı da bu. Tanrı korkusunu içimize sindirmek. O zaman doğruyu yaparız ve günahtan kaçarız.

Hmmm! Peki ya itiraf günleri arasında bir günah işlersen ve o arada bir kazada ya da bir şekilde ölürsen?

Merak etme. O anda bile af dilersen... "Tanrım, yaptıklarım için..."

Tamam, tamam yeterli.

Ama bir dakika. Bu sadece dünyanın dinlerinden biri. Diğerlerini de bilmek istemez misin?

Hayır. Bu bana dinler hakkında bir fikir veriyor.

Inşallah, insanlar inançlarıyla alay ettiğimi düşünmez.

Kimseyle alay etmiyorsun, sadece olanı söylüyorsun.

Amerikan başkanlarınızdan biri olan Harry Truman'a halk bağırırdı: "Cehennemvari konuşma yap Harry!" Harry de, "Sizin söylediklerinizi tekrar etmem yeterli. Söylediklerinizi zaten cehennemvari" derdi.

4

Konumuzdan yine kaydık. Zaman hakkında konuşurken, ilim kurumu hakkında konuşmaya başladık.

Evet, Tanrı'yla konuşurken bir konuyla sınırlanmak zor.

Üçüncü bölümde söylediklerini özetlemeye çalışayım.

• *Bu* zamandan başka zaman yoktur; *bu* andan başka an yoktur.

• Zaman bir süreç değildir, göreceliğin "aşağı ve yukarı" paradigması olarak varolan bir boyutudur. "Anlar" ve "olaylar" birbirinin üzerine sıralanmışçasına aynı "zamanda" oluyor.

• Zamanın "zamansızlık" boyutunda, her zaman realiteler arasında yolculuk ediyoruz. Bu yolculuk genellikle rüyalarımız aracılığıyla oluyor. "Dêjâ vu!" bu yolculuğun farkında olmamızı sağlayan yollarından biridir.

• Asla olmadığımız bir zaman olmadı ve asla da olmayacak.

• Ruh "yaşı" kavramı farkındalık boyutlarıyla ilgilidir, geçen "zaman"ın uzunluğuyla değil.

• Şeytan da, kötülük de yoktur.

• Olduğumuz gibi Mükemmeliz.

• "Yanlış" Görece Deneyime dayanan zihinsel bir kavramdır.

• Değişen "Andaki Realite"mize uygun olarak, yeni kural-

lar yaratırız, bu da doğaldır. Eğer gelişen varlıklarsak zaten böyle olmalı.

• Hitler cehenneme gitmedi(!)

• Olan *Her Şey* Tanrı'nın İradesidir. Buna sadece fırtınalar, tornadolar, zelzeleler değil, Hitler de dahildir. Anlayışın sırrı tüm olayların ardındaki *Amacı* bilmektir.

• Ölümden sonra "cezalandırılmak" yoktur, sebep-sonuç ilişkisi yalnızca Görece Deneyimde vardır, Mutlak Boyutta değil.

• İnsanların oluşturduğu teolojiler, varolmayan çılgın bir Tanrı'yı çılgınca açıklamaya çalışma çabalarıdır.

• İnsanların oluşturduğu teolojileri mantıklı kılmanın tek yolu, mantığa uymayan bir Tanrı'yı Kabul etmekle mümkündür. Nasıl? İyi özetleyebildim mi?

Harika!

İyi. Çünkü milyonlarca sorum var. Bazılarının daha da netleşmeye ihtiyacı var. *Neden* Hitler cehenneme gitmedi? (Biliyorum bunu açıklamaya çalıştın ama daha çok açıklamaya ihtiyaç duyuyorum.) Ve tüm olayların ardındaki amaç *nedir*? Bu daha Büyük Amaç, Hitler ve diğer despotlarla nasıl bir bağlantı içeriyor?

Önce Amaç hakkında konuşalım.

Tüm olayların, tüm deneyimlerin amacı bir *imkan* yaratmaktır. Olaylar ve deneyimler, Olanaklardır, sadece olanaklar. Bu olanakları, "şeytan işi", "Tanrı cezası", "Tanrı'nın lütfu" ya da başka bir şey olarak yargılamak hatadır. Onlar sadece Olaylar ve Deneyimlerdir. Olan şeylerdir. Onlar hakkında ne *düşündüğümüz*, ne *yaptığımız*, *nasıl* tepki verdiğimiz ise, onlara bir anlam verir.

Kendinize çektiğiniz olaylar ve deneyimler, bireysel ya da kolektif olarak bilinç aracılığıyla sizin tarafınızdan yaratılır. Bilinç, deneyimi yaratır. Siz bilincinizi yükseltmeye çalışan varlıklarsınız. Bu imkanları kendinize çekiyorsunuz. Çünkü Kim Olduğunuzu yaratmak ve deneyimlemek için bu imkanları araç olarak kullanıyorsunuz. Kim Olduğunuz, şu anda gösterdiğinizden daha yüksek bilince sahip bir varlıktır.

Çünkü Kim Olduğunuzu bilmeniz ve deneyimlemeniz Benim İrademdir. Bunu gerçekleştirebilmek için seçtiğiniz herhangi bir olayı ve deneyimi kendinize çekmenize izin veriyorum.

Evrensel Oyunun Diğer Oyuncuları da zaman zaman size katılıyorlar. Onlar başka dünyalardan varlıklar, Manevi varlıklar, Geçici arkadaşlar, Uzun vadeli dostlar, Akrabalar, Aile, Sevgililer ya da Yaşam Yolu Partneri olabiliyorlar.

Bu ruhları *siz* kendinize çekiyorsunuz. Onlar sizi *kendilerine* çekiyor. Bu, iki tarafın da arzu ettiği ve seçtiği birlikte yaratılan deneyimler oluyor.

Hiç kimse ile tesadüfen karşılaşmazsınız.

Tesadüf diye bir şey yoktur.

Hiçbir şey şans eseri olmaz.

Hayat, şansın ve tesadüfün ürünü değildir.

Olayları da tıpkı insanlar gibi, kendi amaçlarınız doğrultusunda hayatınıza çeken sizsiniz. Daha büyük gezegen boyutundaki deneyimler ve gelişmeler grup bilincinin ürünüdür. Grup, bir bütün olarak kolektif seçimlerine ve arzularına uygun olayları ve deneyimleri kendine çeker.

"Grup" derken neyi kastediyorsun?

"Grup bilinci" çoğu insan için tanıdık bir kavram değildir.

Ama çok güçlüdür. Grup bilincinin gücünün farkında olmazsanız, bireysel bilinç üzerinde nasıl hakimiyet kurduğunun da farkında olamazsınız. Bu nedenle, eğer gezegeninizde daha zengin bir yaşam deneyimiyle uyum yaratmak istiyorsanız, nereye giderseniz gidin, ne yaparsanız yapın grup bilinci yaratarak gücünden yararlanmak için özel çaba gösterin.

Eğer kendi bilincinizi yansıtmayan bir grup bilinci içinde yer alıyorsanız ve grup bilincini etkileyecek gücü henüz kendinizde hissetmiyorsanız, gruptan ayrılmak en akıllıca bir davranıştır. Yoksa grubun sizi yönlendirmesine izin vermiş olursunuz. Siz farklı bir yöne de gitmek isteseniz, grup içinde kaldığınız sürece, grubun gittiği yöne doğru gitmek zorunda kalırsınız.

Eğer kendi bilincinize uygun bir grup bulamıyorsanız, o zaman yeni bir grubun *kaynağı* olun. Benzer bilinç boyutunda olanlar size çekilecektir.

Bireyler ve küçük gruplar büyük grupları etkileyebilme gücüne sahiptir. Gezegeninizde kalıcı ve önemli değişiklikler yaratabilmek için en son nokta, en büyük grubun yani *tüm* insanlık ailesinde bu etkinin yansımasını görebilmektir. Dünyanız ve dünyanızın içinde bulunduğu durum, üzerinde yaşayan her canlının toplam bilincinin yansımasıdır.

Etrafınıza baktığınızda ne kadar çok çaba gerektiğini görebilirsiniz. dünyanın bu halinden memnunsanız, diyeceğim bir şey yok.

Ne yazık ki, *çoğu* insan dünyanın durumundan memnun. Bu yüzden dünyanızın durumu pek değişmiyor.

Çoğu insan benzerliklerin değil, farklılıkların ön plana çıkarıldığı, anlaşmazlıkların kavga ve savaşla çözümlendiği bu dünyadan memnun.

Çoğu insan, en güçlünün kazandığı, çoğunluğun doğruyu bildiğini varsaydığı, rekabetin gerekli olduğu, kazanmanın en önemli olduğu bu dünyadan memnun.

Böyle bir sistem, "kaybedenler" yaratıyor olsa da sizin için önemli değil; siz "kaybedenler" arasında olmadıkça.

Çoğu insan, böyle bir sistem, "yanlış" oldukları için yargılanan insanları öldürse de, "kaybedenleri" açlığa ve evsizliğe mahkum etse de, "güçlü" olmayanları sömürse ve hapsetse de sistemden memnun.

Çoğu insan kendilerinden farklı olan her şeyi "yanlış" olarak tanımlıyor. Dinsel farklılıklar başta olmak üzere sosyal, ekonomik ve kültürel farklılıklara anlayış göstermiyor.

"Aşağı" sınıfın, "yüksek" sınıf tarafından sömürülmesi, yüksek sınıfın kendilerini övme ve sömürüyü haklı gösterme çabalarıyla örtbas edilmeye çalışılıyor. Kurbanların sömürüden sonra çok daha iyi koşullarda olduğu ön plana çıkarılıyor. Bu ölçüyle, yüksek sınıf gerçek eşitlik ve adalet ortamında tüm insanlara nasıl davranılması gerektiğini görmezden geliyor. Çok kötü koşulları, az kötü hale getirerek, bu lütuftan(!) olağanüstü kazançlar elde ettiklerini saklamaya çalışıyor.

Çoğu insan şu andaki sistemden farklı bir sistem önerene *saldırıyor*, rekabetin, ölmemek için öldürmenin gerekli olduğunu, galibin "ganimete" hak kazanmasının uygarlığı geliştirdiğini savunuyor.

Çoğu insan, *varolabilmek* için başka doğal bir yolun olmadığını, insanların böyle davranmasının *insan doğasına* uygun olduğunu düşünüyor. Başka bir yolun başarı için gereken içgüdüyü(!) öldüreceğini savunuyor. Bu insanlar, *"neyin* başarısı?" sorusunu sormuyor.

Gerçekten aydınlanmış varlıkların anlaması zor olsa da,

gezegeninizde yaşayan çoğu insan, bu felsefeye inanıyor. Bu nedenle, çoğu insan acı çeken çoğunluğun kızgınlığına, azınlıkların bastırılmasına, kendilerinin ve ailelerinin dışındaki insanların da varolma ihtiyaçlarını doyuma ulaştırma güdülerine sahip olduklarına önem vermiyor.

Çoğu insan, kendilerine *YAŞAM* veren gezegeni mahvettiklerinin farkında değil. Çünkü gözleri, kendi yaşamlarını daha da rahat hale getirmekten başka bir amacı göremiyor. Kısa vadeli kazançların, uzun vadeli kayıplar yaratacağını göremeyecek kadar miyoplar.

Çoğu insan, grup bilincini bir *tehdit* olarak algılıyor. Toplumun iyiliği, tek dünya görüşü, Tanrı'nın tüm yaradılışta varolduğu gibi kavramlar yerine, kendilerini bütünden ayrı ve üstün olarak görmeyi tercih ediyor.

"Bir"leşmeye duyulan korku, ayrılığı, uyumsuzluğu, akort bozukluğunu yaratıyor. Ama kendi deneyimlerinizden ders çıkarmaktan bile korkuyorsunuz. Uyumsuz davranışlarınızı tekrar ediyor ve hep benzer sonuçları yaşıyorsunuz.

Başkalarının acılarına kendi acılarınız kadar duyarlı olabilme konusundaki yeteneksizliğiniz, acının sürmesine yol açıyor.

Ayrılık, umursamazlığı, sahte üstünlük duygusunu besler.

Birleşmek, anlayış, empati ve gerçek eşitliği yaratır.

Gezegeninizde üç bin yıldır düzenli olarak süregelen olaylar, kolektif bilincin bir yansıması.

İçinde bulunduğunuz bilinç boyutunun en kibar tarifi ancak, "ilkel" olabilir.

Hmmm. Evet. Ama galiba orijinal sorudan biraz saptık gibi geliyor.

Hiç de değil. Hitler hakkında sordun. Hitler Deneyimi, grup bilincinin doğurduğu bir sonuçtur. Çoğu kişi, Hitler'in bir grubu -kendi ülkesinin vatandaşlarını- belagat gücüyle aldattığını söyleyecektir. Ama bu sorumluluğun tümünü Hitler'in üzerine yıkmaktır. Çoğunluğun istediği de bu. Bir günah keçisi. Hitler, milyonlarca insanın desteği ve boyun eğmesi olmaksızın hiçbir şey yapamazdı. Kendilerine Alman diyen grup, Katliamın sorumluluğunun dayanılmaz ağırlığını da üstlenmek zorunda. Kendilerine "İnsan" diyen daha büyük grup ise hiçbir şey yapmasalar da, Almanya'da yaşanan acılara duyarsız ve umursamaz davrandı. Katliam ancak olağanüstü boyutlara ulaştığında, kalplerdeki buzu eritmeye başladı. Gördüğünüz gibi, Nazi hareketinin gelişebilmesi için gereken bereketli toprağı *kolektif bilinç* sağladı. Hitler, onun momentumunu yakaladı ama hareketi o yaratmadı.

Bundan *ders* çıkarmak çok önemli. Sürekli ayrılığı ve üstünlüğü vurgulayan grup bilinci, büyük boyutlardaki şefkatı ve anlayışı yok eder. şefkatin yitirilişini daima vicdanın yitirilişi takip eder.

Katı milliyetçiliğe dayanan kolektif kavram, başkalarının çığlıklarını duymazdan gelir. Ama herkes senin sesini duymalıdır. Eğer duymazsa bunu "düzeltmek" için savaşın "haklı savaş" olduğu konusunda hak iddia edersiniz.

Auschwitz, "Yahudi Sorunu"nu "düzeltmek" amacını taşıyan bir Nazi "çözümüydü".

Hitler Deneyiminin dehşetini, insan ırkına karşı yapılan katliamda değil, insan ırkının buna *izin vermesinde* görün.

Esas dehşete düşmeniz gereken şey Hitler'in varlığı değil, milyonlarca insanın onun peşinden gitmiş olması. Utanç, sadece Hitler'in milyonlarca Yahudi'yi öldürmesi değil, milyonlarca Yahudi öldükten sonra Hitler'e dur denilmesi.

Hitler Deneyiminin amacı, insanlığa kendisini aynada göstermekti.

Tarih boyunca, size Gerçekten Kim Olduğunuzu hatırlatan birçok öğretici geldi. Bu öğretmenler size insan potansiyelinin en alçak ve en yüksek boyutlarını gösterdi.

Bu öğretmenler insan olmanın ne demek olduğunu nefes kesen son derece açık örneklerle size gösterdi. Sahip olduğunuz bilinçle hangi uç noktalara kadar gidebileceğinizi değişik deneyimlerle tekrar tekrar gördünüz.

Şunu daima hatırlayın: Bilinç her şeydir ve bilinç deneyimlerinizi yaratır. *Grup* bilincinin gücü olağanüstü güzellikler de, olağanüstü çirkinlikler de yaratır. Seçim daima sizin.

Grubunuzun bilincinden doyum bulmuyorsanız, değiştirmeye çaba gösterin.

Başkalarının bilincini değiştirmenin en iyi yolu, onlara örnek olmanızdır.

Eğer örnek olmanız yetmiyorsa, kendi grubunuzu oluşturun. Başkalarının da deneyimlemesini istediğiniz bilinç boyutunun *kaynağı siz* olun. Siz *oldukça* onlar da *olacaktır*.

Her şey *sizinle* başlar. Her şey.

Dünyanın değişmesini mi istiyorsunuz? Önce kendi dünyanızı değiştirin.

Hitler size harika bir olanak sundu. Hitler Bilinci de, İsa Bilinci de size *kendiniz hakkında* gerçeği gösteriyor. Hitler de, Buda da, Cengiz Han da, Hare Krişna da, Hun lideri Attila da, İsa da büyük farkındalıkta yaşıyor. Belleğinizde olduğu sürece de canlılıklarını sürdürüyor. Bu yüzden Yahudiler, Holocaust abideleri inşa ettiler. Unutmamanız için Hepinizin içinde bir parça Hitler var. sadece dereceleri farklı.

İnsanı yok etmek, insanlığı yok etmektir.

Yani Hitler insanın ulaşabileceği vahşet boyutunu, insanın ne kadar alçalabileceğini bize göstermek için ders olarak gönderildi.

Hitler size gönderilmedi. Hitler'i siz *yarattınız*. O kolektif Bilincin bir ürünü. Kolektif bilinç uygun olmasaydı Hitler de olmazdı. İşte alacağınız ders bu. Hitler deneyimini yaratan, "ayrılık", bölücülük ve üstünlük bilincidir.

"Sen" ve "Ben" yerine "Biz" olan Birlik, Bütünlük bilinci ve İsa Bilincini yaratır.

Acı sadece "senin" değil "bizim" olduğunda, haz sadece "benim" değil "bizim" olduğunda, *bütün yaşam deneyimi* de bizim olur. İşte o zaman gerçekten Bütün Yaşamı deneyimlersiniz.

Hitler neden cehenneme gitmedi?

Çünkü Hitler sadece yaptığını yaptı. Size yeniden şunu hatırlatmak isterim: Uzun yıllar boyu milyonlarca insan, Hitler'in "haklı" olduğunu düşünüyordu. O zaman Hitler'in de kendisini haklı gördüğüne niye kızıyorsunuz?

Çılgınca bir düşünceniz varsa, on milyon kişi de düşüncenize katılıyorsa, hiç de çılgın ya da deli olduğunuzu düşünmezsiniz. Sonunda, dünya Hitler'in "yanlış" olduğuna karar verdi. Dünya insanı Kim Oldukları ve Kim Olmayı Seçtikleri konusunda yeni bir değerlendirme yaptı. Hitler Deneyimi, bu değerlendirmeyi yarattı.

Hitler, sadece insanlık boyutumuzu ölçmek için bize cetvel tuttu! Kendimiz hakkındaki sınırlı düşüncelerimizi ölçebilmemiz için bir parametre oluşturdu. İsa da spektrumun diğer ucunda aynı şeyi yaptı.

Tarih boyunca birçok İsalar, birçok Hitlerler geldi geçti. Bundan sonra da gelecek. Aranızda yüksek ve düşük bilince sahip nice insan yürüyor. Tıpkı sizin diğer insanların arasında yürüdüğünüz gibi. Siz hangi bilinci seçiyorsunuz.

Hala Hitler'in neden cehenneme gitmediğini anlayamıyorum; Onun gibi biri, yaptıklarından dolayı nasıl *ödüllendirilebilir?*

Öncelikle, ölümün bir son değil, başlangıç olduğunu anla.
Ölüm bir kapanış değil, bir açılıştır.
Çünkü hayat sona ermez, çok daha harikulade, çok daha huzurlu, haz ve bilgelik dolu bir boyutta sürer. Bunu sizin anlayabilmeniz imkansız ve tarifi çok zordur.
Buda, "Hayat acı çekmektir" der. Buda haklıydı.

Söylediğini kabul etsem bile, Hitler. *Kötülük* yaptığını düşünüyordu!

Hayır, o "kötü" bir şey yaptığını düşünmüyordu. Hatta kendi halkına yardım ettiğini düşünüyordu. İşte bunu anlamıyorsunuz.
Hiç kimse kendi dünya modeline göre "yanlış" olan bir şey yapmaz. Eğer Hitler'in kendisinin bir çılgın olduğunu *bile bile* çılgınca davrandığını düşünüyorsanız, insan deneyiminin karmaşıklığıyla ilgili hiçbir şey anlamıyorsunuz demektir. Hitler, halkı için *iyilik* yaptığını düşünüyordu. Halk da böyle düşünüyordu! *Esas çılgınlık buydu!* Ülkenin çoğunluğu *onun düşüncelerine katılıyordu.*
Hitler'in "yanlış" olduğuna karar verdiniz. İyi. Bu ölçüyle kendiniz hakkında daha çok şey biliyor, kendinizi daha

farklı tanımlıyorsunuz. İyi. Ama Hitler size bunu *gösterdiği* için onu lanetlemeyin.

Birileri size ayna tutmalıydı.

Sıcağı bilmeden soğuğu bilemezsiniz, aşağıyı bilmeden yukarıyı, sağı bilmeden solu bilemezsiniz; birisini lanetleyip, diğerini yüceltmeyi. Bunu yapmanız, anlamadığınızı gösterir. Asırlar boyu insanlar Adem ile Havva'yı lanetleyip durdu. Onların ilk Günahı işlediğini savundu. Size şunu söyleyeyim: O, İlk Günah değil, İlk Bilinçti. İyi ve kötü ayrımını öğrenmemiş olsaydınız, iki olanağın aynı anda varolduğunu da bilemezdiniz. Adem'in Düşüşü diye adlandırdığınız bu olaydan önce, iki olanak yoktu "Şeytan" da yoktu. Herkes ve her şey sonsuz mükemmellik içindeydi. Gerçek anlamda bir "cennetti". Ama siz bunun cennet olduğunu *bilmiyordunuz*. Mükemmelliği *deneyimlemiyordunuz*. Çünkü mükemmellikten başka bir şey bilmiyordunuz. Adem ile Havva'yı lanetlemeli mi, yoksa teşekkür mü etmelisiniz?

Hitler'le ne yapmam gerektiğini düşünüyorsunuz?

Size söyleyeyim: Tanrı'nın sevgisi, Tanrı'nın şefkati, Tanrı'nın bilinci ve Tanrı'nın affediciliği, Tanrı'nın planı ve Tanrı'nın *amacı* en korkunç caniyi, en korkunç suçu da içine alacak kadar geniş.

Bu söylediklerime katılmayabilirsiniz. Önemli değil. Bunun neyi keşfetmek için geldiğinizi şimdi öğrendiniz.

5

Birinci Kitapta, daha geniş konuları İkinci Kitapta açıklaya cağına söz verdin. Uzay-zaman, sevgi ve savaş, iyi ve kötü, ge zegenimizle ilgili jeopolitik konular gibi. Ayrıca, cinselliğin in san deneyimiyle ilgili daha detaylı bilgiler vereceğine de söz verdin.

Evet, tüm bu konulara gireceğime söz verdim. Birinci Kitap, bireysel sorular ve sorunlarla ilgiliydi. Bireyin yaşa mıyla ilgili konuları kapsıyordu. İkinci Kitap sizin gezegeni niz üzerinde kolektif yaşamla ilgili konulardan oluşuyor Üçüncü Kitap ise daha büyük gerçekleri dile getirerek üçle meyi tamamlıyor: Kozmoloji, resmin bütünü, ruhun yolculu ğu. Ayakkabınızı bağlamayı da bilmeniz gerekiyor, evrenimi zi anlamayı da.

Zamanla ilgili Söyleyebileceğin her şeyi söyledin mi?

Şu anda anlayabileceğiniz kadar her şeyi söyledim. Za man yoktur. Her şey aynı anda vardır. Tüm olaylar aynı an da olur.

Bu kitap yazılıyor, yazılma süreci içindeyken bile, zaten yazılmış, zaten var. Tüm bu bilgileri nereden alıyorsunuz? Zaten var olan kitaptan. Yaptığınız, sadece kitabı forma do

muştürmek oluyor. "Sormadan önce bile, yanıtını alacaksınız." sözü işte bu anlama geliyor.

Zaman hakkında verdiğin bu bilgi... ilginç ama oldukça gizemli. Gerçek hayata uygulaması nasıl oluyor?

Zamanı gerçekten kavradığınızda, kendi görece realitenizde daha huzurlu yaşarsınız. Görece realitede zaman süreklilik olarak değil, bir hareket bir akış olarak algılanıyor.

Hareket eden sizsiniz, zaman değil. Zamanın hareketi yoktur. Sadece Tek An vardır.

Bir boyutunuzla, bunu derinden algılıyorsunuz. Bu yüzden, hayatınızda olağanüstü harika, olağanüstü önemli bir şey olduğunda, "sanki zaman durmuş gibiydi" sözünü sıklıkla kullanıyorsunuz.

Evet, duruyor. Siz de durduğunuzda, hayatınızın dönüm noktası olan anları yaşıyorsunuz.

Buna inanmak zor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bilim dünyanız zaten bunu matematiksel olarak *ispat etti*. Uzay gemisiyle, uzaklara ışık hızından daha hızlı gitseniz, Dünyaya döndüğünüzde, *kendinizin uzay gemisine binme*ye *hazırlandığınızı* da görebilirsiniz. Bu gerçeği, formüllerle buldunuz.

Bu formül Zamanın bir *hareket* değil, içinde hareket ettiğiniz bir alan olduğunu gösteriyor. Burada uzay geminiz Dünya oluyor.

Bir günün bir yıl olduğunu söylüyorsunuz. Peki "gün" nedir? Bir "gün"ün, Uzay geminizin kendi aksı etrafında bir tam dönüş yapması için geçen zaman olduğuna nasıl karar verdiniz?

Dünyanın döndüğünü nereden biliyorsunuz? (Hareketini *hissedemiyorsunuz*.) Güneşi referans noktası seçerek. Uzay geminizin bir bölümünün Güneşe yüzünü dönmesi, Güneşten uzaklaşması ve yeniden yüzünü Güneşe dönmesine bir tam "gün" diyorsunuz.

"Günü", 24 "saate" böldünüz. 10'a ya da 23'e de bölebilirdiniz. Saatleri dakikalara, dakikaları saniyelere böldünüz.

Bir gün Dünya'nın sadece kendi etrafında döndüğünü değil, *uçtuğunu* da keşfettiniz. Dünyanız uzayın içinde güneşin etrafında da dönüyordu.

Dünyanın kendi etrafında 365 kez döndüğünde, güneşin etrafında da bir kez döndüğünü dikkatle hesapladınız. Buna "yıl" dediniz. Yılı günden daha büyük ünitelere ayırmak istediğinizde işler biraz karıştı.

"Haftaları" ve "ayları" yarattınız. Her yıl aynı sayıda ay yaratmayı başardınız. Ama her ayın günlerini eşit kılamadınız. 365 günü, 12 eşit aya bölemediğiniz için bazı ayların diğer aylardan daha fazla güne sahip olmasına karar verdiniz. 12 rakamında kararlıydınız çünkü bir yılda 12 Ay dönüşü vardı.

Bu da tüm sorunları çözmeye yetmedi çünkü daha önce kararlaştırdığınız "zaman" dilimleri "artık zaman" yaratıyordu. Böylece her dört yılda bir fazla gün yarattınız. Buna "artık yıl" diyorsunuz. Artık yılla ilgili şakalar üretiyorsunuz ama bu yapılanma içinde yaşıyorsunuz. Sonra da *Benim* Zamanla ilgili söylediklerime "inanılmaz" diyorsunuz!

Aslında yaptığınız şey, *uzay içindeki hareketi* ölçme çabalarından başka bir şey değil.

Gördüğünüz gibi "zaman geçmiyor", objeler uzay denilen statik alanın *içinden* geçerek hareket ediyor. "Zaman" dediğiniz şey, sizin *hareketleri sayma* yolunuz! Bilim insanları bu

bağlantıyı anladıkları için Uzay-Zaman sürekliliği terimleriyle konuşuyor.

Einstein ve diğerleri, zamanın bir zihinsel inşa, *görece* kavram olduğunu anladı. "Zaman" objeler arasındaki mesafenin uzaya göre göreceliğiydi. (Eğer evren genişliyorsa -ki genişliyor- o zaman Dünyanın Güneş etrafındaki dönüşü de milyonlarca yıl öncesine göre daha "uzun" zaman alacaktır.)

Yeni, çok gelişkin zaman ölçme aletleriniz, şimdi "zaman" farklarını da kaydediyor. Her yıl, dünya saatleri, yerinde durmayan evrenin hareketlerine uyduruluyor! Buna "Greenwich Mean Time" diyorsunuz. Greenwich Zamanı gerçekten "mean" yani kötü, çünkü evreni yalancı yapıyor. (Tanrı, "anlam" ya da "kötü" anlamına gelen "mean" sözcüğünde kelime oyunu yapıyor. Meantime "o sırada" anlamına da geliyor. Ç.N.)

Einstein, eğer hareket eden "zaman" değilse, kendisinin uzay içinde belli bir hızda hareket ettiği teorisini ileri sürdü. O halde zamanı "değiştirmek" için *hızı* değiştirmek yeterliydi.

Uzay-Zaman bağlantısını anladığınızda., uzaya uzun bir yolculuk yapıp geri döndüğünüzde siz sadece 10 yıl yaşlanmışken, Dünyadaki arkadaşlarınızın neden 30 yıl yaşlandığını da anlarsınız! Ne kadar uzağa giderseniz, o kadar Uzay-Zaman sürekliliğini eğriltmiş olacaksınız. Döndüğünüzde geride bıraktığınız insanları canlı olarak bulma şansı da o kadar az olacaktır.

Eğer "gelecekte" bilim insanlarınız hız ayarlaması yapabilirlerse, evreni "aldatabilir" ve Dünyanın "gerçek zaman"yla uyumlu olabilirler. O zaman Uzay gemisinde geçen zamanla, Dünyaya döndüklerinde geçen zaman aynı olur.

Hareket hızlandıkça, Dünyaya ilk Uzay gemisine bindiğinizden daha önce dönebilirsiniz! Çünkü Dünyadaki zaman, uzay gemisindeki zamana göre daha yavaş ilerleyecektir.

Einstein ve diğer bilim insanları uzayın dokusunda "katlar" olduğuna inanıyorlardı; bu konuda haklılar. Uzayın diğer ucuna katlar aracılığıyla bir "anda" geçebilirsiniz.

Şimdi zamanın zihninizden başka bir yerde varolmadığını anlamanız daha kolay gelebilir. Geçmişte olan her şey, gelecekte olacak her şey *şimdi* oluyor.

Bunu gözlemleyebilmeniz, sizin uzaydaki yerinize göre bakış açınıza bağlı.

Benim yerimde olsaydınız, Her Şeyi, şimdi görebilirdiniz. Anladın mı?

Vayyy! Teorik boyutta anlamaya başlıyorum. Evet!

İyi. Çok basit anlatmaya çalıştım. Bir çocuk bile anlayabilsin diye. Derin bilimsellik içermiyor ama anlamanızı sağlıyor.

Şu anda fiziksel objeler hareket hızlarıyla sınırlı. Ama fiziksel olmayan objeler, düşüncelerim... ruhum... teorik olarak ol her içinde olağanüstü hızla hareket edebilir.

Kesinlikle! Rüyalarda, beden dışı ve psişik deneyimlerde olan budur.

Şimdi Dêjâ vu! deneyimini anlayabilirsin; orada daha önce bulunmuş olduğun duygusunu!

Fakat... her şey zaten *olmuşsa*, o zaman geleceğimi değiştirme gücüm de yok. Kader bu mu?

Hayır! Kadere inanma! Doğru değil. Evrensel sistem seni engellemek için değil, geliştirmek için var! Daima özgür irade ve seçim özgürlüğüne sahipsin. "Geleceği" görebilmek ya da birilerinin senin geleceğini görmesi, istediğin hayatı seçme gücünü sınırlamak yerine geliştirmeli.

Nasıl? Anlayamadım.

Eğer, hoşlanmadığın bir gelecek olay ya da deneyim "görünmüşse" onu seçme! Yeniden seçim yap! Başka bir şey seç!

Beğenmediğin sonuçlardan kaçınmak için davranışını değiştir.

Zaten olmuş bitmiş bir şeyi nasıl değiştirebilirim?

Henüz... olmadı! Uzay-Zaman Sürekliliği içinde bulunduğum yerde, olanın *bilinçli olarak* farkında değilsin. Olmuş olanı "bilmiyorsun". Geleceğini "hatırlamıyorsun"!

Bu unutkanlık, *Tüm Zamanların* sırrıdır. Bu unutkanlık, hayatın büyük oyununu "oynama" imkanını size sunar! Daha sonra açıklayacağım!

Geleceğini "hatırlamadığın" için, "olan şey" "sana" henüz olmadı! Bir şey ancak "deneyimlenince" *olur*. Bir şey ancak "bilindiğinde" deneyimlenir.

Diyelim ki geleceğinde olan bir şeyi bir anda bildin. Bu, önceden bilmek, Ruhun -fiziksel olmayan boyutunun- Uzay-Zaman-Sürekliliği içinde bir başka noktaya hareket ederek o anı ya da olaya ait enerji yoğunluğunun bir kısmını -imge ya da etki olarak- geri getirmesidir.

Bazen, etrafınızda dönüp duran imge ve enerjiyi "görebilme" ya da "hissedebilme" duyarlılığınız gelişmiş olabilir.

Geleceğinizle ilgili "hissettiklerinizi" beğenmiyorsanız, ondan uzaklaşın! Uzaklaştığınız anda deneyiminizi değiştirebilirsiniz. Ben olarak nitelendirdiğiniz her birinizin bir anda rahat nefes aldığınızı hissedersiniz!

Bir dakika! Vay canına!

Artık bu söylediğimi anlamaya hazırsın. Uzay-Zaman sürekliliğinin her boyutunda *aynı anda* varlığını sürdürüyorsun.

Daima Vardın, Daima Varsın, Daima Varolacaksın.

Birçok yerde aynı anda "var"ım, öyle mi?

Evet! Her yerde ve her zaman varsın!

Gelecekte de "ben" varım, geçmişte de "ben" varım?

"Gelecek" ve "geçmiş" yoktur. Bunu anlatmaya çalışıyorum. Ama bu sözleri siz kullandığınız için kullanıyorum.

Birden fazla mı "ben" var?

Sadece tek olan sen varsın ama sen, düşündüğünden çok daha *büyüksün*!

Yani "şimdi"de varolan "ben" gelecekteki "ben"den hoşnut değilse, gelecekteki "ben" o deneyimde yer almıyor mu?

Temelde doğru. Mozaik taşları değişiyor. Fakat o "ben" kendisine verdiği deneyimi yitirmiyor. Sadece "sen" o deneyimi yaşamak zorunda kalmıyorsun.

Ama "geçmişteki ben", "şimdiki ben"i henüz deneyimlemediği için kendisini deneyimin içinde buluyor, öyle mi?

Bir bakıma öyle. Fakat "sen" de, geçmişteki "sen"e yardım edebilirsin.

Yardım edebilir miyim?

Evet. Şimdiki "sen"i değiştirerek, geçmişteki "sen"in bu deneyimden geçmesini önleyebilirsin. Bu, ruhun kendini geliştirmesidir.

Aynı şekilde, *gelecekteki* sen, *kendi* geleceğini değiştirerek, kendi yaşamadığı deneyimi *senin* yaşamanı engeller. Söylediklerimi takip edebiliyor musun?

Evet. Çok karmaşık ve girift. Ama başka bir soru aklıma takılıyor.

Geçmiş yaşamlar için ne diyorsun? Eğer geçmişteki kişi de, gelecekteki kişi de daima "ben"sem, geçmişte nasıl *başka* bir kişi olabilirim?

Öylesine Yüce Varlıksınız ki, aynı anda birçok farklı deneyimi yaşama, "Ben"inizi istediğiniz kadar farklı "ben"lere ayırma yeteneğiniz var.

"Aynı hayat"ı tekrar tekrar farklı versiyonlarla yaşayabilirsiniz. Farklı yaşamları Sürekliliğin farklı "zamanlarında" yaşayabilirsiniz.

Aslında daima "sen" şimdi ve buradayken, aynı anda başka "ben"lerle, farklı "zamanlarda" ve farklı "yerlerde" olabilirsiniz.

Sanırım, bu iş gittikçe çetrefilleşiyor.

Evet ve henüz sadece konunun başına giriş yaptık. Şunu bilin: Sınırsız olan Yüce Varlığın, Yüce bir parçasısınız. "Ben"inizin bir parçası şu andaki Kimliğinizle kendinizi tanımayı seçiyor. Varlığınız şu andaki Kimliğinizle sınırlı değil, öyle olduğunu *düşünseniz* bile.

Peki, neden öyle düşünüyoruz?

Öyle düşünmezseniz, bu yaşamda yapmayı planladıklarınızı yapamazsınız.

Niye bu yaşamı seçtik? Daha önce de bana izah etmiştin. Ama yine söyle. "Şimdi" ve "burada".

Tüm Hayatı -birçok hayatların tümünü- Gerçekten Kim Olduğunuza *karar* vermek ve *Olmak* için, Gerçekten Kim Olduğunuzu yaratmak için, kendiniz hakkındaki şimdiki düşüncelerinizi deneyimlemek için kullanıyorsunuz.

Siz Öz yaratıcılığın ve Öz doyumun Sonsuz An içindeki Öz ifadesisiniz. Her an, Kendi hakkınızdaki En Büyük Vizyonunuzun En Büyük Versiyonunu ifade edebilmek için yaşamınıza çektiğiniz insanlar, olaylar ve koşullar sizin aracınız oluyor.

Bu yaratma süreci, asla sonu olmayan, çok boyutlu bir süreç. Hepsi de aynı anda ve "şimdi", çok boyutlu olarak *gerçek*leşiyor.

Linear realitenizde, deneyimleri Geçmiş, Şimdi ve Gelecek olarak tek çizgi üzerinde algılıyorsunuz. Tek yaşama da, çok yaşama da inansanız, her şeyin zaman sıralamasına göre olduğunu düşünüyorsunuz. Peki "zaman" yoksa ne oluyor? O zaman, tüm "yaşam"larınızı aynı anda yaşıyorsunuz!

Bu yaşamınızın Geçmişini, Şimdisini ve Geleceğini aynı anda yaşıyorsunuz! Gelecekle ilgili garip bir önsezi hissettiğiniz için, önsezi çok güçlü olduğu için bir şeyi yapmaktan kaçındığınız oldu mu?

Önsezi, "gelecekle" ilgili bir deneyiminizin birdenbire yaşadığınız farkındalığıdır.

"Gelecekteki siz"in size seslenişidir: "Hey, bundan hoşlanmayacaksın. Sakın yapma!"

Eğer gelecekle ilgili bir şey "hissederseniz" ya da "görürseniz" dikkat edin. "Geçmiş" hayatınızla ilgili bir düşünce zihninizde belirirse, şu anda size yararlı olup olmadığına dikkat edin. Umursamazlık etmeyin. Yüce Benliğiniz, yaratmak, ifade etmek ve deneyimlemek için bir giz -kendini- gösterdiğinde, o yolu *takip edin*... ki Yüce Sizi, şimdi ve burada daha harikuladelikle yaratın, ifade edin ve deneyimleyin.

Yol, size gösteriliyorsa sorduğunuz için görüyorsunuz. Bu Kitap, sen sorduğun için yaratılıyor; açık zihinle, açık yürekle ve ruhunla bilmeye hazır olduğun için.

Kitabı *okuyanlar* için de aynı şey geçerli. Onlar da bu kitabı *yarattı*. Yaratmadıkları şeyi, nasıl *deneyimleyebilirler* ki?

Herkes şu anda deneyimlenen her şeyin yaratıcısıdır. Bir başka deyişle, şu anda deneyimlenen her şeyi Ben yaratıyorum, çünkü Ben, herkesim.

Mükemmelliği görüyor musun?

Söylenen her şey *tek* bir gerçeğin ifadesidir: YALNIZCA HEPİMİZ OLAN BİR VAR.

6

Bana uzaydan bahset.

Uzay... zamanın ifadesidir.

Gerçekte uzay yoktur. İçinde hiçbir şey olmayan saf, "boş" bir uzay yoktur. Her şey bir şeydir. Sonsuzluğa uzanan, içinde hiçbir şey yokmuş gibi görünen "en boş" uzay bile çok seyrek gazlarla da olsa doludur.

Gazların da olmadığı yerde enerji vardır. Saf enerji. Bu enerji titreşimlerle kendini ifade eder. Salınımlar, Bütünün, belirli frekanslardaki hareketidir.

"Maddeyi" bir arada tutan "uzay" saf "enerji"dir. Sizin lineer zaman modelinize göre anlatacak olursam, bir zamanlar evrendeki tüm madde, nokta büyüklüğündeydi. Bu noktanın yoğunluğunu tahmin bile edemezsiniz. Çünkü şimdi varolan maddenin "yoğun" olduğunu düşündüğünüz için kıyaslama yapmanız mümkün değil.

Aslında, şimdi madde dediğiniz şeyin büyük oranı "boşluk"tan ibaret. Bütün "katı" maddeler yüzde 2 "madde" yüzde 98 "hava"dan oluşuyor! Maddenin en küçücük parçacıklarının arasındaki mesafe o kadar büyük ki. Yeryüzü ile gökyüzü arasındaki mesafe kadar büyük. Ama siz bu maddelere "katı" diyorsunuz.

Bir noktada, tüm evren gerçek anlamda "katı" idi. Maddenin parçacıkları arasında hiç boşluk yoktu.

Madde tüm boşluktan arındığında, toplu iğne başından bile küçük bir yer kaplar.

"Zaman"dan önce bir zamanda madde de yoktu. Sizin *anti-madde* dediğiniz En Yüksek Vibrasyon Enerjisi en saf haliyle mevcuttu.

Zamandan "önceki" bu zamanda fiziksel evren de yoktu. *Hiçbir şey* madde olarak mevcut değildi.

Başlangıçta, saf "Ben" enerjisi titreşti. Öyle hızlı titreşti ki evrenin tüm maddesini oluşturdu.

Siz de aynı şeyi yapıyorsunuz. Hem de her gün. *Düşünceleriniz* titreşimden ibaret ve sizin fiziksel yaşamınızı yaratıyor! Eğer yeterli sayıda insan aynı şeyi düşünebilse, fiziksel evreninizin bir kısmını değişime uğratabilir, etki yaratabilirsiniz. Bu konu, Birinci Kitapta detaylı olarak açıklandı.

Evren şu anda genişliyor mu?

Hayal edemeyeceğiniz kadar yüksek bir hızla!

Genişleme sonsuza kadar sürecek mi?

Hayır. Bir zaman sonra, genişlemeyi sağlayan enerjiler dağılacak, her şeyi bir arada tutan enerjiler güçlenecek, her şeyi yeniden "bir araya" getirecek.

Evren daralacak mı yani?

Evet. Her şey sözcüğün gerçek anlamıyla yerine oturacak. Yine madde olmayacak. Her şey saf enerjiye dönüşecek.

Bir başka deyişle her şey Bana dönecek!

Ve biz de varolmayacağız!

Fiziksel olarak değil. Ama daima varolacaksınız. Varolmamanız olanaksız. Siz "Olan"sınız.

Evren "çöktükten" sonra ne olacak?

Bütün süreç yeniden başlayacak. Yine Big Bang dediğiniz şey olacak ve evren yine doğacak. Evren genişleyecek, daralacak. Genişleyecek, daralacak. Tekrar ve tekrar. Sonsuz olarak.

Bu, Tanrı'nın nefes alışı ve verişidir.

Tüm bunlar çok ilginç... Ama benim günlük yaşamımla pek bağlantısı yok.

Evrenin en derin gizemlerini keşfetmeye çalışmak, yaşamınızı en etkin şekilde kullanmanın bir yolu değil. Ama Daha Büyük Süreci anlamanıza yardımcı olması açısından bu basit benzetmelerden ve tariflerden kazanacağınız çok şey var.

Ne gibi?

Her şeyin devirsel olduğunu anlamanız gibi -hayatın kendisi de buna dahil.

Evrenin yaşamını anlamak, içinizdeki evrenin yaşamını anlamanıza yardımcı olacaktır.

Hayat devirsel olarak hareket ediyor. her şey devirseldir. Her şey. Bunu anladığınızda, Süreçten zevk almaya başlayacaksınız. Süreci katlanılması gereken bir şey olarak görmeyeceksiniz.

Her şey devirsel harekete sahiptir. Hayatın doğal bir ritmi

vardır ve her şey bu ritimle hareket eder; her şey bu akışa uyar. "Her şeyin bir mevsimi vardır, her Amacın bir zamanı vardır" diye yazıldığı gibi.

Bilinçli kişi bu ritmi anlar. Zekasını kullanın kişi, bu ritmi kullanır.

Çok az erkek, hayatın ritmini kadınlar kadar anlar. Kadınlar tüm hayatlarını ritme uyumlu olarak yaşar. Onlar hayatın ritmiyle uyum halindedir.

Kadınlar "akışın doğrultusunda gitmeyi" erkeklerden çok daha iyi başarır. Erkekler ise akışı *yönlendirmeye*, itmeye, çekmeye, engellemeye çalışır. Kadınlar akışı *deneyimler* ve ritmi yakalar.

Kadın, rüzgarda çiçeklerin melodisini işitir. Görünmeyenin güzelliğini görür. Hayatın itkilerini, çekmelerini, dürtülerini hisseder. Ne zaman koşacağını, ne zaman dinleneceğini bilir. Gülme zamanını, ağlama zamanını bilir; tutma zamanını, bırakma zamanını bilir.

Çoğu kadın, bedenlerini zarafetle terk eder. çoğu erkek ise gitmemek için savaşır. Kadınlar, bedenlerinin içindeyken de bedenlerine daha fazla özen gösterir. Erkekler bedenlerine hoyrat davranır. Hayata hoyrat davrandıkları gibi.

Tabii ki bu genellemeye uymayan kadınlar ve erkekler vardır. Ama burada kadınların ve erkeklerin genel doğasından bahsediyorum. Daha geniş açıdan konuşuyorum. Hayata bakarsan, gördüklerini yadsımazsan, bu genel gerçeği de görebilirsin.

Bu beni hüzünlendiriyor. Bana, kadınların üstün varlıklar olduğu duygusunu hissettiriyor. Kadınlar sanki erkeklerden daha "doğru" şeyleri biliyor, daha "doğru" davranıyor.

Hayatın harikulade ritminin bir parçası da *yin* ve *yang* dır. "Olan"ın bir Boyutu, diğerinden "daha iyi", "daha mükemmel" değildir.

Erkekler, Yüceliğin diğer yansımalarını kendilerinde barındırıyor. Kadınlar da bu özelliklere eşit kıskançlıkla bakıyor.

Erkek olmak, sınırların testini yapabilmektir. Yeterince uzun süre erkek olduğunuzda, kendi aptallıklarınızın acısını yeterince çektiğinizde; gaddarlığınızın sonucunda yeterince acı verdikçe, kendi davranışlarınıza dur diyebilmek için başkalarını yeterince incittiğinizde; hırsın, açgözlülüğün ve saldırganlığın yerine mantığı, anlayış ve kanaatkarlığı, birileri kaybetmeden kazanmayı bilmeyi koyduğunuzda... işte o zaman kadın olabilirsiniz.

Güçlünün "haklı" olmadığını öğrendiğinizde, gücü başkalarını kontrol ederek değil, içinizden çekerek kazanacağınızı öğrendiğinizde, mutlak gücün, başkalarından asla bir şey beklememek olduğunu öğrendiğinizde... işte o zaman kadın bedeni içinde yaşamayı hak edersiniz. Ve o zaman kadının Özünün anlayışını kazanırsınız.

Yani kadın olmak erkek olmaktan daha *iyi*.

Hayır! Daha "iyi" değil -farklı! Bu yargıya varan sensin. Objektif gerçeklikte "daha iyi" ve "daha kötü" yoktur. sadece Olan vardır... ve Olmak istediğiniz.

Sıcak soğuktan daha iyi değildir. Kadın erkekten "daha iyi" değildir. Olan, Olandır. Tıpkı senin sen olduğun gibi.

Hiçbiriniz sınırlı, diğerinden daha "az" değilsiniz. Her biriniz ne Olmak istiyorsanız o olabilirsiniz. Neyi deneyimlemek istiyorsanız onu seçebilirsiniz -ister bu hayatta, ister da

ha sonraki hayatlarda. Tıpkı daha önceki hayatlarda seçtiğiniz gibi.

Her biriniz daima seçim yapıyorsunuz. Her birinizde Her şey var. Her birinizin içinde hem dişi, hem erkek var. Hangi boyutunuzdan haz alıyorsanız onu ifade etmeyi ve deneyimlemeyi seçin. *Her şeye* açık olduğunuzu bilin.

Başka konulara geçmek istemiyorum. Dişi-erkek paradigması konusunda bir süre kalmak istiyorum. Birinci kitabın sonunda, bu dualitenin cinsel boyutuyla ilgili daha detaylı bilgi vereceğini söylemiştin.

Evet. Seks hakkında konuşmanın zamanı geldi.

7

Neden iki cinsiyet yarattın? Üremek için bulduğun tek yol bu muydu? Cinsellik denilen bu harikulade deneyime nasıl yaklaşmamız gerekiyor?

Kesinlikle utançla değil. Suçluluk duygusuyla ve korkuyla değil.

Utanç erdem değildir, suçluluk duymak iyilik değildir. Korku onur değildir.

Şehvetle de değil. Şehvet ihtiras değildir; önüne gelenle seks yaparak değil, seçimsizlik özgürlük değildir.

Agresiflikle değil, agresiflik, arzu çokluğu değildir. Ve kesinlikle kontrol, güç, yönetme düşünceleriyle değil. Çünkü bu düşüncelerin Sevgiyle hiçbir ilgisi yoktur. Fakat seks bireysel doyum amacıyla kullanılabilir mi? Şaşıracaksınız ama evet. Çünkü "bireysel doyum", Öz Sevginin diğer adıdır.

Bireysel doyum, yıllar boyu kötü nam saldı. Bunun ana nedeni seksle gelen suçluluk duygusuydu.

Size, *yoğun bireysel doyum* yaşatacak bir yoldan, bireysel doyum hissetmemeniz gerektiği öğretildi.

Bu açık çelişkiyi görüyorsunuz ama ne yapacağınızı bilemiyorsunuz! Ve cinsellikten zevk aldığınızda eğer kendinizi iyi hissettiğiniz için suçluluk hissederseniz doğru yapmış olacağınıza karar verdiniz. Bu, hepinizin tanıdığı, şarkı söy-

leyerek milyonlarca dolar kazanan bir şarkıcının söylediği sözlere benziyor. Şarkıcıya olağanüstü başarısı ve yeteneğinin ona getirdiği olağanüstü maddi olanaklar hakkında ne hissettiği soruldu. Yanıtı şöyleydi: "Neredeyse kendimi suçlu hissediyorum çünkü yaptığım işi çok seviyorum." Anlamı açık: Eğer yaptığınız bir şeyi seviyorsanız, ayrıca parasal olarak ödüllendirilmemelisiniz. Çoğu insan, *nefret ettikleri şeyleri yaparak* para kazanıyor. En azından pek sevmedikleri, çok çalıştıkları, kendilerine sonsuz haz vermeyen işleri yapıyor.

Dünyanın verdiği mesaj şu: Kendini kötü hissettiğin taktirde haz alma hakkına sahipsin!

Suçluluk duygusunu, genellikle kendinizi iyi hissettiğiniz bir şey için kötü hissetme aracı olarak kullanıyorsunuz... Böylece hiçbir konuda sizin iyi duygular hissetmenizi istemediğini düşündüğünüz Tanrı'yla uzlaşıyorsunuz.

Özellikle bedensel hazlar hissedeceğiniz hiçbir konuda kendinizi iyi hissetmemelisiniz. Hele hele seksle ilgili *asla*!

Şimdi size iyi bir haberim var: seksi sevmeniz iyidir!

Kendinizi sevmeniz de iyidir.

Hatta zorunludur.

Size hizmet etmeyen şey seksi sevmeniz değil. *Sekse bağımlı* olmanızdır. (Ya da herhangi bir şeye.)

Bu sözü her gün on kez söyleyin:

SEKSİ SEVİYORUM.

Bu sözü on kez söyleyin:

PARAYI SEVİYORUM

Şimdi zor bir şeyi denemek ister misiniz?

Bu sözü on kez söyleyin:

KENDİMİ SEVİYORUM!

Sevmemeniz gereken birkaç şey daha... Onları da sevmeyi deneyin:

GÜÇ,
ÜN,
BAŞARI,
KAZANMAK.

Biraz daha ister misiniz? Bunları deneyin. Eğer bunları seviyorsanız, *gerçekten* suçluluk duymalısınız:

BAŞKALARI TARAFINDAN ÖVÜLMEK,
DAHA İYİ OLMAK,
DAHA ÇOK ŞEYE SAHİP OLMAK,
NASILLARI BİLMEK,
NİÇİNLERİ BİLMEK.

Yeterli mi? Bekleyin! İşte *en büyük suçluluk duygusu*: Eğer TANRIYI BİLDİĞİNİZİ HİSSEDİYORSANIZ, çok büyük suçluluk duymalısınız. İlginç değil mi? hayatınız boyunca size suçluluk duymanız gerektiği öğretilen şeylere bakın; İÇİN ÇOK İSTEDİĞİNİZ ŞEYLER.

Size söylüyorum; arzu duyduğunuz şeyleri sevin, sevin, sevin. Bu sevgi onları size *çekecektir*. *Tüm bunlar yaşamın doku sudur*. Onları sevdiğinizde, *yaşamı seversiniz*! Bunları arzu ettiğinizi ifade ederseniz, Yaşamın sunduğu tüm güzellikleri seçtiğinizi ifade etmiş olursunuz!

Seksi seçin. İstediğiniz kadar seksi!

Gücü seçin. Kullanabileceğiniz kadar gücü!

Ünü seçin. Kaldırabileceğiniz kadar ünü!

Başarıyı seçin. Elde edebileceğiniz kadar başarıyı!

Kazanmayı seçin. Deneyimleyebileceğiniz kadar kazanmayı!

Ama sevgi yerine seksi seçmeyin. *Sevgiyi kutlamak için* seçin.

Başkalarını kontrol etmek için gücü seçmeyin. İçinizdeki gücü seçin.

Ünü amaç olarak seçmeyin. Daha *büyük* bir amaça giden *yol* olarak seçin.

Bedelini başkalarına ödettiğiniz başarıyı seçmeyin. *Başkalarına yardım* edebileceğiniz bir *araç* olarak seçin.

Ne pahasına olursa olsun kazanmayı seçmeyin. Başkalarına *maddi manevi maliyet yüklemeyen,* hatta *onlara da kazandıran* kazanmayı seçin.

Rahatlıkla, başkaları tarafından övülmeyi seçin. Ama herkesin övülecek yönlerini görün ve siz de övgü yağmurunu yağdırın!

Rahatlıkla daha iyi olmayı seçin. Ama başkalarından daha iyi olmayı değil. Sürekli bir önceki kendinizden daha iyi olmayı seçin!

Rahatlıkla daha çok şeye sahip olmayı seçin... ki *daha çok verebilesiniz.*

Ve evet, "nasılları" ve "niçinleri" bilmeyi seçin ki bilginizi başkalarıyla paylaşabilesiniz.

En önemlisi TANRIYI BİLMEYİ seçin. Hatta ÖNCELİKLE BUNU SEÇİN. Her şey gerisinden gelecektir.

Hayatınız boyunca size vermenin almaktan daha iyi olduğu söylendi. (Ama uygulamada tam tersi örneklerle yetiştiniz.) Oysa *sizde olmayan bir şeyi veremezsiniz.*

Bu yüzden özdoyum çok önemli. Ve özdoyumun güzelliğini de çirkinleştirdiniz.

Tabii burada, başkaları pahasına yaşanan bencil doyumdan bahsetmiyoruz. Özdoyum başkalarının ihtiyaçlarını yok saymak değildir. Ama hayat *kendi ihtiyaçlarınızı da yok saymak olmamalı.*

Kendinize elinizden geldiğince haz verin. *Yaşamdan ne kadar haz alırsanız, başkalarına da o kadar haz verirsiniz.* Tantrik seks ustaları bunu biliyor. Bazılarınızın günah dediği masturbasyonu onlar teşvik ediyor.

Mastürbasyon mu? Oh, Tanrım. Burada gerçekten sınırı aş tın. Böyle bir şeyi nasıl konuya dahil edebilirsin? Tanrı'dan gel diğini sandığım bir mesajda, nasıl mastürbasyondan söz edebi lirsin?

Anlıyorum. Mastürbasyonla ilgili yargıların var.

Benim yok ama birçok okur rahatsız olabilir. Bu kitabı baş kalarının okuması için yazdığımızı söylemiştin.

Öyle yapıyoruz.

Öyleyse neden onları bile bile rahatsız ediyorsun?

Kimseyi "bile bile rahatsız etmiyorum". İnsanlar rahatsız lık duymayı ya da duymamayı seçmekte özgürdür. Peki, sen insan cinselliğiyle ilgili konuyu, *hiç kimseyi* "rahatsız" etme den açıklıkla konuşabilmemizin mümkün olduğunu gerçek ten düşünüyor musun?

Hayır ama her şeyin bir sınırı var. Çoğu kişinin Tanrı'nın mastürbasyon hakkında konuşmasına hazır olmadığını düşü nüyorum.

Eğer bu kitap "çoğu kişi"nin Tanrı'dan işitmeye hazır ol duğu konuşmalarla sınırlı olsaydı, çok küçük bir kitap olur du. Çoğu kişi Tanrı'nın konuşmalarını işitmeye asla hazır de ğildir. Genellikle 2000 yıl kadar beklerler.

Pekala. Galiba ilk şoku atlattık.

İyi. Hepinizin deneyimlediği ama kimsenin üzerinde ko

muşmak istemediği bu yaşam deneyimini, sadece daha büyük bir noktaya varmak için örnek olarak kullanıyordum.

Esas nokta: Kendinize ne kadar haz verirseniz, başkalarına da o kadar verecek hazzınız olur.

Tantrik seks, cinselliğin yüksek boyutta ifade edilen formudur. Tantrik seks öğreticileri şunu bilir: Cinselliğe seks *açlığı* çekerek yaklaşırsanız, partnerinize haz verme yeteneğiniz büyük ölçüde azalır. Oysa cinselliğin yüksek amacı, iki ruhun ve bedenin mümkün olduğunca uzun süren yoğun hazla birleşmesinin deneyimidir.

Tantrik sevgililer, bu nedenle birbirlerine haz vermeden önce özdoyum yaşarlar. Bu genellikle birlikteyken yapılır. Birbirlerine, sevecenlikle teşvik ederek yardım ederler. Daha sonra, ilk açlık doyuma ulaştığında, daha derin susuzluklarını uzun birleşmenin doruk deneyiminin susuzluğunu- birlikte harika bir doyumla kana kana içerek giderirler.

Karşılıklı özdoyum cinselliğin haz dolu sevecen oyunumun bir parçasıdır. Sizin "coitus" dediğiniz birleşme, iki saat dolu dolu yaşanan haz ve sevginin sonunda belki olur... belki de olmaz. Çoğunuz için birleşme, yirmi dakikalık egzersiz içinde neredeyse *tek amaçtır*. Yirmi dakika kadar uzun(!)... tabii eğer şanslıysanız.

Bu kitabın seks rehberine dönüşeceğini hiç düşünmemiştim

Dönüşmüyor. Ama hiç de fena olmazdı. Çoğu insanın cinsellikle ilgili öğreneceği çok şey var. Cinsellik, varlığınızın harika ve yararlı bir ifade yolu.

Size daha büyük bir resmi göstermeye çalışıyordum. Kendinize zevk verdiğiniz ölçüde, başkalarına zevk verebilirsi-

niz. Kendinize gücün hazzını tattırdıkça, başkalarıyla paylaşma gücünüz artar. Aynı şey ün, para, başarı ve sizi iyi hissettiren her şey için geçerli.

Şimdi, neden bazı şeyler sizi "iyi hissettirir?" Bunu konuşalım.

Pekala. Neden?

"İyi hissetme" ruhun "Ben buyum" diye bağırmasıdır. Öğretmen sınıfta yoklama yaparken, sizin isminiz söylendiğinde "burada" dersiniz, değil mi?

Evet.

"İyi hissetmek" ruhun "burada" olduğunu söyleme yolu. Şimdi birçok insan bu söylediğime karşı çıkacaktır. "Sizi iyi hissettiren şeyleri yapmak "cehenneme" giden yoldur" diyeceklerdir.

Oysa ben "cennete" giden yol olduğunu söylüyorum!

Tabii bu söylediğim sizi iyi hissettiren şeyin ne olduğuna bağlı. Ne tür deneyimleri yaşarken kendinizi iyi hissediyorsunuz? Size şunu hatırlatayım: Kendinizi "iyi hissetmekten" yoksun bırakarak gelişeceğinize, evrimleşeceğinize inanıyorsanız yanılıyorsunuz. Gelişme "yadsıma"yla mümkün değildir. Gelişmek istiyorsanız, kendinize hazzı yasaklamak yerine, hazzı yaşamaya izin verin. Çünkü bu hazları yaşadığınızda, daha büyük hazların olduğunu da keşfedersiniz. Küçük hazları tatmayan kişi, büyük hazların da olduğunu nasıl bilebilir ki? Oysa dinler size, hazzı yadsıyarak, kendinizi hazdan yoksun bırakarak gelişeceğinizi söyler.

Dinler, sizden kurallara körü körüne itaat ister. Bu yüzden

sonunda tüm dinsel kurallara uyma çabası başarısızlıkla sonuçlanır. Bu nedenle tüm dinler başarısızlığa mahkumdur.

Spiritüalite ise daima başarılı olacaktır.

Dinler, size başkalarının deneyimlerinden öğrenmenizi söyler. Spiritüalite ise kendi deneyiminizi kazanma yolunda sizi teşvik eder.

Dinler, Spiritüaliteye tahammül edemez. Çünkü Spiritüalite size dinlerin söylediklerinden *farklı* şeyler söyler. Hiçbir dinin bu farklılığa tahammülü yoktur.

Dinler başkalarının düşüncelerini, kendi düşünceleriniz olarak kabul etmenize ve benimsemenize teşvik eder.

Spiritüalite, başkalarının düşüncelerini bir yana bırakıp, kendi düşüncelerinizi üretmeye davet eder.

"İyi hissetmek", kendinize son düşüncenizin *gerçek*, son sözünüzün *bilge*, son davranışınızın *sevgi* olduğunu söyleme yolunuzdur.

Ne kadar gelişme gösterdiğinizin ölçüsünü bilmek istersemiz, size kendinizi "iyi hissettiren" şeylere bakmanız yeterlidir.

Gelişiminizi, kendinize iyi hissetme hakkını tanımayarak, kendinizi iyi hissettiren şeylerden *uzak tutarak* hızlandıramazsınız.

Kendini yadsıma, kendini yok ediştir. Ama kendini düzenleme, kendini yadsıma değildir. Kişinin davranışlarını kontrol etmesi aktif bir seçimdir. Bir şeyi yaparak ya da yapmayarak kim olduğuna karar vermesidir. Eğer, başkalarının haklarına saygı gösteren biri olduğunuzu deklare ediyorsanız, çalmama, tecavüz etmeme, yağmalamama kararı, "kendini yadsıma" değildir. Bu, özdeklarasyondur. Bu yüzden, kişiyi iyi hissettiren şeyler, gelişiminin ölçüsüdür.

Sorumsuz davranırsanız, başkalarına zarar vermekten,

acı çektirmekten, zor durumda bırakmaktan zevk duyarsanız, intikam olarak kendinizi "iyi hissediyorsanız" bu tüm davranışlarınız, gelişiminizin alt basamaklarında olduğunuzun göstergesidir.

Farkındalık, anahtardır. Bir toplumda büyüklerin görevi gençlerin farkındalığını artırmak olmalıdır.

En büyük farkındalık birine ya da biri için yapılan şeyin herkese yapılmış olduğunun anlayışıdır. Çünkü hepimiz Biriz.

"Hepimiz Biriz"den gelen bir anlayışta birini incittiğinde kendini "iyi hissetmek" imkansızdır. Böyle bir anlayışta sorumsuz davranışlar da olamaz. Gelişen varlık bu parametreler içinde yaşamı deneyimlemek ister. Bu parametreler için de, size hayatın sunduğu her şeyden haz duymanızı söylüyorum. *Hayatın tahminlerinizin çok ötesinde hazlar sunduğunu da keşfedeceksiniz.*

Neyi deneyimliyorsanız o'sunuz. Neyi ifade ediyorsanız, onu deneyimlersiniz. Kendinize neye izin verirseniz ona sahip olursunuz.

Söylediklerin hoşuma gidiyor. Ama esas soruma dönebilir miyiz?

Evet. Her şeye, tüm evrene "yin" ve "yang"ı koyduğumu gibi aynı nedenle iki cinsi yarattım! Kadın ve erkek yin ve yangın parçalarıdır. Kadın ve erkek yin ve yangın... *formu* bürünmüş ifadeleridir. *Birçok fiziksel formlarından biri.*

Yin ve yang. Burada ve orada... bu ve şu... aşağı ve yukarı, büyük ve küçük, sıcak ve soğuk, hızlı ve yavaş, madde ve anti-madde...

Cinsel enerjiyi en iyi nasıl ifade edebiliriz?

Sevecenlikle. Açıklıkla. Oyunla. Neşeyle.
Cesaretle. İhtirasla. Kutsallıkla. Romantizmle. Espriyle.
Kendiliğinden. Dokunarak. Yaratıcılıkla.
Utanmaksızın. Erotizmle.
Ve en önemlisi; sıklıkla.

Bazıları, insan cinselliğinin tek amacının üremek olduğunu sanıyor.

Saçmalık. Üremek, çoğu cinsel deneyimlerinizin, mutlu sonucudur, mantıksal önkoşulu değil. Seksin sadece bebek yapmak için varolduğunu düşünmek çocukçadır. Bu düşünceyi takip eden, son çocuğu yaptıktan sonra seksten vazgeçme düşüncesi çocukça olmasının ötesinde zararlıdır da. Çünkü insan doğasına aykırıdır. Bu doğayı size Ben verdim.

Cinsel ifade, tüm yaşamın benzini olan sonsuz çekim sürecinin ve ritmik enerji akışının doğal sonucudur. Her şeyin içinde varolan enerji, sinyalini tüm evrene yayar. Her insan, hayvan, bitki, kaya, ağaç... fiziksel olan her şey, enerjisini radyo vericisi gibi etrafa yayar.

Şu anda varlığınızın özünden her istikamete enerji yayıyorsunuz. "*Sen*" olan bu enerji, dalgalar halinde çevrenize yayılıyor. Sizden çıkan bu enerji duvarları, dağları, ayı aşıyor. Sonsuzluğa yayılıyor; *asla, asla durmaksızın.* Düşündüğünüz her düşünce bu enerjiyi renklendiriyor. (Birisini düşündüğünüzde, eğer bu kişi duyarlıysa, düşüncenizi hissedebilir.) Söylediğiniz her söz enerjiyi şekillendirir. Yaptığınız her şey enerjiyi etkiler.

Vibrasyonunuz, hızı, dalga boyu, frekansı, düşüncelerinize, duygularınız sözleriniz ve davranışlarınıza göre sürekli ve her an değişir.

"Ondan iyi vibrasyon alıyorum" sözünü kullanmışsınız dır.

Bu çok doğru!

Her insan aynı şekilde enerji yayıyor. Ether -iki kişi arasındaki "hava"- *enerjiyle doludur*. Bireysel vibrasyonlarınızın oluşturduğu doku ve desen matrisi, hayal edebileceğinizden çok öte bir karmaşıklık sergiler.

Birleşik enerji alanının yarattığı bu doku içinde yaşıyorsunuz. Çok *güçlü, her şeyi* etkileyen bu enerji *sizi* de etkiler.

Size gelen vibrasyonların sizde yarattığı etkiyle, siz de dışarıya yeni yarattığınız vibrasyonları ekleyerek gönderirsiniz. Ve Matrisi değiştirirsiniz... Değişen enerji Matrisi herkesi ve onların gönderdiği vibrasyonu da etkiler... Yine değişen Matris sizi etkiler... Ve bu böyle devam eder.

Bu söylediklerimin bir fantezi olduğunu düşünebilirsiniz. Ama hiç, bir odaya girdiğinizde "bıçakla kesebileceğiniz kadar ağır ve kesif bir hava" hissettiğiniz oldu mu? Ya da dünyanın zıt bölgelerinde yaşayan birbirinden bağımsız iki bilim insanının, birbirinden habersiz aynı problem üzerinde çalışarak, aynı anda aynı sonuçlara vardığını hiç işittiniz mi? Bu tür şeyler sıklıkla olur. Ve Matris'in en görünür ifadeleridir.

Herhangi bir parametrede birleşik alan enerjisi olan Matris çok güçlü bir vibrasyondur. Fiziksel objeleri ve olayları doğrudan etkiler ve *yaratır*.

Popüler psikolojiniz, bu enerji Matrisine "Kolektif Bilinç" diyor. Kolektif bilinç gezegeninizdeki *her şeyi etkiliyor*: savaş olasılığı, barış olasılığı; jeofiziksel hareketlerin azlığı ya da çokluğu; salgın hastalıklar ya da küresel sağlık.

Her şey bilincin yarattığıdır ve sonucudur; kendi bireysel yaşamınızdaki özel olaylar ve koşullar da!

Çok ilginç, bütün bunların seksle ne ilgisi var?

Sabırlı ol. Ona geliyorum.

Dünya sürekli enerji alışverişi yapıyor.

Sizin enerjiniz, her şeye dokunuyor. Her şeyin ve herkesin enerjisi de size dokunuyor. Ama burada enteresan bir şey oluyor. Her şeyle sizin aranızdaki bir noktada bu enerjiler *karşılaşıyor*.

Daha net bir tanım yapabilmek için bir odada iki kişi olduğunu düşünelim. İkisi de odanın iki ucunda birbirlerinden en uzak iki nokta da duruyor. Bu kişilere Tom ve Mary diyelim.

Şimdi Tom'un bireysel enerjisi Tom'un 360 derece etrafından çevrene yayılıyor. Bu enerji dalgalarından bir kısmı Mary'e de vuruyor.

Aynı andan Mary'nin yaydığı enerji dalgalarının bir kısmı da Tom'u vuruyor.

Ama bu enerjiler *orta noktada* bir yerde karşılaşıyor. (Tom ile Mary arasında bir yerde)

Bu noktada enerjiler birleşiyor (bu enerji, ölçülebilen, hissedilebilen fiziksel bir fenomendir) ve yeni bir enerji ünitesi oluşturuyor. Tom ve Mary'nin enerjisiyle oluşan bu yeni üniteye "Tomary" diyelim.

Tomary iki enerjinin birbirine bağlandığı kordonun adı oluyor. İki tarafın da gönderdiği enerjiler birleşerek, kordon vasıtasıyla "sponsorlarına" geri gönderiliyor. Kordon bu iki tarafın Matrisi'dir.

"Tomary", Tom ve Mary'nin birleşik deneyimlerinin *gerçeği* olarak yansıyor. Tom ve Mary birbirlerine çekildiklerini hissediyorlar. İkisi de uzak mesafede durmalarına rağmen, fiziksel olarak Matriste olan biteni hissediyorlar ve bu deneyime çekilme arzusu duyuyorlar. Bir an önce birbirlerine yaklaşmak istiyorlar.

Bu noktada "öğrenilmiş değerler" devreye giriyor. Toplumsal kurallar eğitimi onlara yavaşlamalarını, duygularına güvenmemelerini, "incinmemek" için tedbir almalarını ve geri durmalarını söylüyor.

Fakat ruh... "Tomary"yi *şimdi* bilmek istiyor!

Eğer iki insan korkularını aşabilirlerse, sevgiye güvenmekte de özgür olacaklardır.

Tom ve Mary birbirlerine, karşı konulamaz şekilde çekiliyor. "Tomary"i zaten *metafiziksel* olarak deneyimledikleri için şimdi de *fiziksel* olarak deneyimlemek istiyorlar.

Gittikçe birbirlerine yaklaşıyorlar. İkisi de TOMARY'ye ulaşmak istiyor. Aralarında *zaten mevcut olan* Kutsal Birliğe ulaşmaya çalışıyor. Kutsal Birlik noktası, ikisinin BİR *Olduğunu* bildikleri ve hissettikleri nokta! Hissettikleri noktaya yaklaştıkça "kordon kısalıyor", TOMARY'ye gönderdikleri enerjinin seyahat ettiği yol kısaldıkça enerji de yoğunlaşıyor.

Her adımda kısalan kordonla enerji gittikçe daha da yoğunlaşıyor. Şimdi sadece birkaç adım mesafede duruyorlar. Enerji gittikçe artarak ısınıyor. Ve vibrasyon çok yüksek hıza erişiyor. TOMARY bağlantısı kalınlaşıyor, genişliyor, parlaklaşıyor, çok yüksek enerji akımından dolayı yanıyor.

İkisi de "arzudan yanıp tutuşuyor"!

Daha da yaklaşıyorlar.

Şimdi dokunuyorlar.

Dayanılmaz bir duygu. Tarif edilemez yüksek bir haz.

Dokunduklarında, Birleşik Enerjilerinin yoğun TOMARY enerjisini hissediyorlar.

Duyarlılığınızı açarsanız, bu yüksek voltajlı enerjiyi dokunduğunuz noktada tatlı bir sızı ya da karıncalanma olarak hissedebilirsiniz. Bazen bu ürpertiyi ya da sıcaklığı tüm vücudunuzda iliklerinize kadar hissedersiniz. Ama vücudunuza yayılan enerji, en çok cinsel organlarınızda yoğunlaşır.

Bu bölgeniz, alev alev yanar. Tom ve Mary birbirleri için yanıp tutuşmaktadır.

Şimdi kucaklaşıyorlar. Tom, Mary ve Tomary aynı alan içinde yer alıyor. Tomary içinde *eridikleri* için yakınlaşmaya daha da dayanılmaz bir arzu duyuyorlar.

Eriyen Tom ve Mary, TOMARY'nin *fiziksel formunu oluşturmuşlardır* artık.

Erkek ve kadın bedenlerini bu birleşmeyi sağlamaya uygun olarak yarattım. Bu nokta da Tom ve Mary'nin bedenleri birleşmeye hazır. Tom'un bedeni şimdi fiziksel olarak Mary'nin içine girmeye hazır. Mary'nin bedeni Tom'u içine almaya hazır.

Yanma, tahammül noktasının ötesinde artık... Tarif edilemeyecek bir noktada... İki beden birleşiyor. Tom, Mary ve TOMARY BİR oluyor; bedende de!

Aralarındaki enerji hala akıyor. İhtirasla. Coşkuyla. Bedenler birlikte dalgalanıyor. Yine de yetmiyor. Birbirlerine doyamıyorlar. Daha da yakınlaşmayı arzuluyorlar. Daha yakın. Daha yakın. DAHA YAKIN.

İnfilak ediyorlar. Tüm bedenleri zangır zangır titriyor. Vibrasyonun dalgalarını parmak uçlarına kadar hissediyorlar. Birliklerinin infilakıyla Tanrıyı, Tanrıçayı, Alfa ve Omega'yı, Her şeyi ve Hiçliği, hayatın Özünü ruhlarıyla, duygularıyla her hücreleriyle BİLİYORLAR.

OLAN'ın Deneyimi. Yaşamın ÖZ'ü.

İKİ, BİR olduğunda, üçüncü varlığı yaratma gücü de vardır. Fiziksel olarak yaratılan *üçüncü* form, TOMARY'nin şekil almış halidir.

Kendi etleriyle, kendi kanlarıyla yarattıkları TOMRY.

Tom ve Mary, sözcüğün gerçek anlamıyla *HAYAT YARATIYOR*!

Size Tanrı *olduğunuzu* söylememiş miydim?

Bu işittiğim en harikulade insan cinselliği anlatımı.

Güzelliği görmeyi arzu ederseniz güzelliği görürsünüz. Güzelliği görmekten korktuğunuz yerde çirkinliği görürsünüz. Size anlattığım cinselliği çirkinlik olarak gören insanların sayısını bilseniz hayret edersiniz.

Hayır, şaşırmazdım. Cinselliğin etrafında ne kadar korku ve çirkinlik oluşturulduğunu görüyorum. Ama daha çok sorum var.

Burada yanıtlamak için varım. Ama soru bombardımanından önce biraz daha konuşmama izin ver.

Evet, *lütfen*.

Biraz önce anlattığım enerji dansı... enerji alışverişi her an her şeyde oluyor.

Sizden "Altın Işık gibi yayılan enerji" her şeyle ve herkesle sürekli ilişki içinde. Yakınlaştıkça artan uzaklaştıkça azalan ama asla *hiçbir şeyden* bağlantısını kesmeyen enerji yayıyorsunuz.

Her insanla, yerle ve her şeyle, sizin enerjinizin karşılaştığı bir nokta vardır. İki enerjinin birleştiği bu noktada yoğunluğu az da olsa daima üçüncü bir enerji ünitesi oluşur.

Bu gezegende ve evrende her şey ve herkes her istikamette doğru enerji yayar. Tüm bu enerjilerin oluşturduğu yumak deseni, en gelişkin bilgisayarlarınızda bile çözümlenemez olanaksızdır.

İşte bu iç içe girmiş enerji ağı *fiziksel dediğiniz her şeyi bir arada tutar.*

Matris diye bahsettiğim işte bu enerji ağıdır. Matris aracılığıyla birbirinize mesajlar gönderirsiniz. Uzaktan İyileştirme dediğiniz fiziksel sonuçları oluşturursunuz; bireysel olarak da toplumsal bilinçle de.

Sonsuz sayıdaki enerjiler birbirine çekilir. Buna Çekim Yasası diyorsunuz. Bu Yasaya göre Benzer Benzeri çeker. Düşünce Matris içinde benzer düşünceleri çeker. Bu benzer düşünceler "öbek" oluşturduğunda vibrasyonları ağırlaşarak yavaşlar ve bazıları Maddeye dönüşür.

Düşünceler fiziksel form yaratır. Birçok insan aynı şeyi düşündüğünde, toplu düşünce bir REALİTE oluşturur. (Bu nedenle "Senin için dua edeceğiz" sözü çok güçlüdür. Toplu duaların yarattığı etkilerle ilgili deneyimlerle koskoca kitaplar yazılabilir.)

Ayrı dua türü düşünceler de "etkiler" yaratır. Örneğin dünya çapındaki korku, kızgınlık, yetersizlik, yokluk düşünceleri de dünya çapında ya da kolektif düşüncelerin en güçlü olduğu bölgelerde bu düşünce frekanslarına uygun realite yaratır.

Dünyada ABD denilen ülke uzun zaman "Tanrının gözetiminde, bölünemez herkes için özgürlük ve adalet ülkesi" olarak tanımlandı. Bu ülkenin, dünyanın en zengin ülkesi haline gelmesi tesadüf değil.

Bu ülkenin yaratmak için çok çalıştığı her şeyi, yavaş yavaş kaybetmesi de hiç şaşırtıcı değil. çünkü bu ülke vizyonunu yitirdi.

"Tanrının gözetiminde bölünemez" terimiyle bir zamanlar Birliğin Evrensel Gerçeğini ifade etmişti. Bir Matrisi yok etmek çok zordur. Ama Matris iyice zayıfladı.

Din özgürlüğü, dinsel bağnazlık sınırına varan dinsel tu tuculuğu korumaya dönüştü.

Bireysel özgürlük, bireysel sorumsuzluğa dönüştü.

Bireysel sorumluluk anlayışı "gemisini kurtaran kaptan" şeklinde çarpıtıldı. Bu yeni felsefeye Eski Amerikan geleneği olan katı bireyciliğe dönüş kılıfı uyduruluyor. Fakat Amerikan vizyonunun ve Amerikan rüyasının derin anlayışında kardeşlik ve sevgiye dayanan bireysel sorumluluk çok önemliydi.

Her insan kendi kurtuluşu için mücadele verirken, bütünün kurtuluşu için de mücadele etmenin bireysel sorumluluğunu taşıyordu.

Amerika açа sırtını dönmeyen, ihtiyacı olana hayır demeyen, evsiz barksıza kollarını açan, varlığını dünyayla paylaşan bir ülkeydi.

Amerika büyüdükçe Amerikalıların açgözlülüğü arttı.

Zaman ilerledikçe açgözlülük daha da arttı.

Amerikalılar çok şeye sahip olmanın *mümkün* olduğunu gördükçe, daha da çok şeye sahip olma yolları aradılar. Fakat daha çok, daha çok, daha çok şeye sahip olmanın tek yolu vardı. Başkaları daha azla, daha azla, daha azla yetinmek zorundaydı.

Açgözlülük büyüklüğün yerini alınca şefkat ve anlayışa da yer kalmadı. Eğer yoksulların bir şeyi yoksa, bu onların "sorunuydu". Amerika, İmkanlar Ülkesi değil miydi? Bu imkanlardan yararlanamayanlardan başka hiç kimse, Amerika'nın sunduğu imkanların, yani *kurumsal olarak* sunduğu imkanların sadece belli bir zümreye ait olduğunu dile getiremiyordu. İmkanlardan azınlıklar, renkleri beyazdan farklı olanlar ve kadın cinsine mensup olanlar pek yararlanamıyordu.

Amerikalılar, uluslararası ilişkilerde de kibirli oldular. Gezegeninizde milyonlarca insan açlıktan ölürken, Amerikalılar her gün tüm dünyayı besleyecek kadar yiyeceği çöpe döküyor. Amerika bazı ülkelere bonkör davranıyor, evet... ama kendi çıkarlarının çok olduğu ülkelere.

Amerika, Amerika'ya hizmet veren ülkelere yardım ediyor; Amerika'nın güç dengesine, Amerika'nın en zengin elit tabakasına, bu elit tabakayı koruyan askeri güce ve kolektif çıkarlara hizmet eden ülkelere.

Amerika'nın temel ideali olan Kardeşlik Sevgisi yok oldu. Şimdi yeni Amerikan İdealizmi, kendi çıkarlarını korumak için keskin zekayı, hakkını arayanlara haddini bildirmek için keskin dili içeriyor.

Her insan kendi sorumluluğunu *taşımalı*; bu doğru. Ama Amerika ve tüm dünya ancak *Bütün'ün* sorumluluğunu da üstlendiğinde kişinin kendi sorumluluğunu taşıması bir anlam kazanır.

Böylece Kolektif Bilinç, kolektif sonuçlar doğurur.

Doğru. Bu gerçekle kayıtlı tarihinizde defalarca yüz yüze geldiniz.

Matris kendini kendine çeker. Bilim insanlarınızın Kara Delik fenomenini açıkladığı gibi; benzer enerji benzer enerjiyi çeker, hatta fiziksel objeleri birbirine doğru çeker.

Bu objeler daha sonra birbirini iterler, birbirlerinden uzaklaşırlar. İtme gücü olmasaydı, sonsuza dek birleşerek şimdiki formlarını yitirirler ve yeni bir form oluştururlardı.

Her canlının bilinci bunu sezgisel olarak bilir. Bu nedenle diğer varlıklarla ilişkilerini sürdürebilmek için Kalıcı Erimeden uzaklaşırlar. Eğer uzaklaşmasalardı, tüm diğer varlıklarla birleşerek birleşir ve Birliği sonsuza dek deneyimlerlerdi.

Bu Sonsuz Birlik bizim geldiğimiz yer.

Bu boyuttan uzaklaştığımız için, sürekli ona geri çekiliyoruz.

Gelgit hareketi *evrenin ve içindeki her şeyin* temel ritmidir. Seks gelgit hareketidir. Seks, Sinerjik Enerji değiş tokuşudur.

Sürekli birbirinizle birleşmeye (Matriste olan her şeye) çekiliyor ve Birleşme Anında, bilinçli seçimle Birlikten uzaklaşıyorsunuz. Birleştiğinizden özgür olmayı seçiyorsunuz, ancak ayrı iken Birliği deneyimleyebileceğinizi biliyorsunuz. Eğer Birleştikten sonra Birliğin bir parçası olarak kalmayı seçseydiniz, artık ayrılığı bilmediğiniz için, Birliği Birlik Olarak bilemezdiniz.

Başka bir deyişle Tanrının kendisini Her Şey Olarak *bilmesi* için, Her Şey *Olmayarak* da Kendisini bilmek zorunda.

Sizde ve evrenin her enerji ünitesinde Tanrı, Kendisini *Bütünün Parçaları* olarak biliyor. Böylece Kendisine, *Her Şeyin* deneyimsel olarak Kendini bilme olanağı sunuyor.

Kendimi ancak ne olmadığımı deneyimleyerek bilebilirim. Yani Ben, Ben Olmayan *Olanım*. İşte bu Yüce İkilem: Ben, Olan Olanım.

Bu doğal gelgit, yani evrenim doğal *ritmi*, hayatın her boyutunda var... Realitenizde *yarattığınız* yaşamın hareketleri dahil.

Birbirinize *doğru* güdüsel olarak çekiliyorsunuz, uzaklaşıp ayrılıyorsunuz, yine birbirinize çekiliyorsunuz, yeniden uzaklaşıyorsanız ve yeniden açlıkla, ihtirasla acilen total birleşmeyi arıyorsunuz.

Birlikte-ayrı, birlikte-ayrı, birlikte-ayrı bedeniniz dans ediyor. Bu hareketi güdüsel olarak yaptığınız için, hareketinizin bilinçli olarak farkına varmıyorsunuz. Bir noktada otomatiğe bağlanıyorsunuz. Kimsenin bedeninize ne yapması

gerektiğini söylemesine gerek kalmıyor... *Tüm hayatın* dürtüsüyle yaşam kendisini ifade ediyor.

Yaşamın kendisini Yaşam olarak ifade etmesi, Yaşamın ta kendisidir.

Tüm hayat bu ritimle çalışır; Hayat *ritimdir.*

Tüm hayat, Tanrı'nın yumuşak ritmiyle kodlanmıştır. Bu ritme, yaşam dönemleri diyorsunuz.

Yiyecekleriniz bu dönemlere göre yetişir. Mevsimler gelir gider. Gezegenler döner ve dolaşır. Güneşler patlar, söner ve patlar. Evrenler nefes alır ve verir. *Her şey ritmiktir.* Bu ritmin vibrasyonu, Bütünün frekansı ile *uyum* halindedir.

Bu ritmin dışında hiçbir şey yoktur. Tüm yaşam, Evrenin ritmik dansıdır.

8

Seninle konuşmanın en ilginç yönü, daima beni yanıtlardan çok sorularla baş başa bırakman. Şimdi seksle ilgili soracağım sorular kadar politika hakkında da sorularım var.

Bazıları ikisinin de aynı şey olduğunu söyler. Politikada da yaptığınız tek şey...

Bir dakika! Küfür kullanmayacaksın, değil mi?

Neden? Seni biraz şoka uğratmayı düşünüyordum.

Hey, HEY! Lütfen kes! Tanrı böyle konuşmamalı.

Peki, sen niye böyle konuşuyorsun?

Çoğumuz argo konuşmuyor.

Bırak bu ayakları

Tanrı korkusu taşıyanlar küfürlü konuşmuyor!

Oh, anlıyorum. Tanrı'yı kızdırmamak için, Tanrı'dan korkmalısın, değil mi?

Kelimelerden öfkelendiğimi kim söylüyor?

Harika bir seksi tarif etmek için kullandığınız bir sözcüğü, aynı zamanda hakaret olarak kullanmanız sana ilginç gelmiyor mu? Bu, cinsellikle ilgili duygularınızın nerede olduğuna dair bir fikir vermiyor mu?

Galiba karıştırdın. İnsanların harika romantik bir seksi tarif etmek için bu sözcüğü kullandığını sanmıyorum.

Öyle mi? Son zamanlarda yatak odalarını dolaştın mı?

Hayır. Peki sen?

Ben her an, her yatak odasındayım.

Bu çok rahatlatıcı(!)

Ne? Yatak odasında, Tanrı'nın önünde yapmayacağın şeyleri mi yaptığını söylüyorsun?

Çoğu insan, kimsenin kendisini seyretmesini istemez. Hele seyreden Tanrı'ysa.

Oysa bazı kültürlerde -Aborijinlerde, Polenezyalılarda seyretmek açıktır.

Evet ama çoğu kişi bu özgürlük boyutunda değil. Hatta, bu tür davranışları Pagan boyutunda ilkel olarak görür.

"Pagan" dediğiniz kişilerin hayata büyük saygıları var. Onların toplumunda tecavüz ve öldürme yok. Sizin toplumunuz doğal bir insan fonksiyonu olan seksi gizliyor ama öl-

dürmeyi açıkça yapıyor. Asıl küfür bu! Seksi öyle kirli, utanç verici, tabu hale getirdiniz ki, seks yapmaktan utanıyorsunuz!

Hiç de değil. Çoğu insan seks hakkında farklı düşünüyor. Seks, özel bir şey olmalı. İlişkilerin özel, kutsal bir boyutu olarak kalmalı.

Gizliliğin olmaması, kutsallığın olmaması anlamına gelmiyor. İnsanlığın çoğu kutsal ayinleri, toplum önünde yapılıyor.

Özelliği, kutsallıkla karıştırmayın. *En kötü* davranışlarınızın çoğunu gizlilikle yapıyorsunuz. En iyi yönlerinizi ise toplum önünde gösteriyorsunuz.

Burada, Seksi herkesin gözü önünde yapıp yapmamanızı tartışmıyorum. Sadece özelliğin kutsallıkla aynı olmadığını söylüyorum. Genellik, kutsallığı azaltmıyor. "Ahlaklılık" bu söz ve ardında yatan davranış biçimi kadınların ve erkeklerin en büyük hazzını tüm diğer insan kurallarından daha fazla engelleyen şey. Tanrı'nın *cezalandırıcı* olduğu ise engelin üstündeki dikenli tel. Engeli *aşılmaz* hale getiriyor.

Öyle görünüyor ki ahlaka inanmıyorsun.

Ahlakla ilgili sorun, standartlarını başkalarının belirlemesi. Bu, otomatikman davranışlarınızı sınırlıyor, yönlendiriyor, emrediyor. Birileri size nelerden haz alıp almamanız gerektiğini dikte ediyor.

Gerek cinsellikte, gerek diğer konularda, bu sadece sınırlamakla kalmıyor, hayatları mahvediyor.

Bir erkek ve bir kadın bir şeyleri denemeyi arzu ediyorlar

ve hayal ettikleri, fantezi kurdukları, arzu ettikleri şeyi deneyimlemekte kendilerini engelliyorlar. Çünkü "Ahlak Standardı"na karşı çıkmaktan korkuyorlar. Bundan daha üzücü bir şey düşünemiyorum.

Dikkat edin, bu yapmak istemedikleri bir şey değil. Sadece ahlaki standartlara karşı çıkmaktan korkuyorlar; sadece cinsellikte değil, her şeyde. Sadece başkalarının ahlak ölçülerini rahatsız ettiği için bir şeyi yapmaktan asla, asla, asla vazgeçmeyin.

Eğer arabamın arkasına bir mesaj yapıştıracak olsaydım şöyle olurdu: STANDART AHLAKA KARŞI ÇIKIN!

Bu mesajı kesinlikle her yatak odasına koyardım.

Fakat "doğru" ve "yanlış" anlayışımız toplumu bir arada tutuyor. Toplumsal uzlaşmalarımız olmazsa, nasıl bir arada yaşayabiliriz?

"Ahlak"ın doğru ve yanlışın görece kavramlarıyla ilgisi yoktur. Hepiniz bir insanı öldürmenin "yanlış" olduğuna karar verebilirsiniz ama yağmurda çıplak koşmanın neresi "yanlış"? Hepiniz komşunun eşiyle yatmanın "yanlış" olduğuna karar verebilirsiniz. Bu sizi "yanlış" yapmaktan alıkoyuyor mu?

"Ahlak", nadiren yasal sınırları belirler. Ama "uygunluğun" basit ölçülerinde gezinir.

"Uygun" davranış, "en iyi" davranış anlamına gelmez. Hatta en uygun davranışlar, size en az haz veren davranışlardır.

Cinselliğe dönelim. İlgili insanlar arasında karşılıklı kabul varsa, her davranışın kabul edilir davranış olduğunu söylüyorum.

Bu hayatın her boyutu için geçerli değil mi?

Ama bazen bu davranıştan kimin, nasıl etkileneceğini bile meyiz.

Buna duyarlı olmalısınız. Kesinlikle bilmediğiniz ve tah min edemediğiniz durumlarda, hatanızı sevgiden yana ya pın.

HER karardaki temel soru şu olmalı: "Şimdi sevgi ne ya pardı?"

Kendinize ve ilgili tüm kişilere olan sevgi.

Birbirinizi severseniz, o kişiyi incitebileceğine inandığınız şeyleri yapmazsınız. Eğer şüpheniz ya da sorununuz varsa, konu üzerinde netlik kazanana kadar beklersiniz.

Fakat bu, başkalarının sizi "esir" tutabilmesi anlamına gelir Şunun ya da bunun onları "inciteceğini" söylemeleri sizi sınır lamaya yeter.

Sadece Kendiniz tarafından sınırlanırsınız. Sevdiklerinize zarar vermemek için kendi davranışlarınızı sınırlamak iste mez misiniz?

Peki ya *siz* bir şeyi *yapmamaktan* dolayı sınırlanıyorsanız?

O zaman sevdiğiniz kişiye doğruyu söyleyin. İncindiğini zi, kendinizi çaresiz hissettiğinizi, öfkelendiğinizi, sınırlandı ğınızı... bunu yapmayı hissettiğinizi söyleyin; sevdiğiniz ki şinin onay vermesini istediğinizi söyleyin. Bu onay için, el inizden geleni yapın. Uzlaşmaya çalışın. Herkesin kazanacağı bir yol bulmaya çalışın.

Peki böyle bir yol bulunamazsa?

O zaman daha önce söylediğimi tekrarlayayım:
Başkasına ihanet etmemek adına
Kendinize ihanet etmeniz de
Bir ihanettir
En yüksek ihanettir.
Shakespeare'inizin dediği gibi:
Kendine karşı gerçek olmayı
Gece ve gündüz gibi takip eden
Şey vardır
Hiç kimseye
Sahte olamamak.

Fakat istediği şeyi yapan insan bencil insandır. Bunu savunduğuna inanamıyorum.

Sen insanın daima "bencil seçim" yapacağına inanıyorsun. İnsan "en yüksek seçim"i yapma kapasitesine sahiptir.
Şunu da hatırlatmak isterim:
En yüksek seçim *daima* başkalarına hizmet eden seçim değildir.

Bir başka deyişle, önce kendimizi düşünmeliyiz.

Oh, *daima* önce Kendinizi düşünün! Sonra, ne yapmak, neyi deneyimlemek istediğinize bağlı olarak seçiminizi yapmanız.
Amacınız -*yaşam* amacınız- yükseldikçe, seçimleriniz de yükselir.

Önce Kendinizi düşünmek, "bencil" olmak anlamına gelmiyor, Farkında olmak anlamına geliyor.

İnsan ilişkileri için geniş temeller oluşturuyorsun.

Ancak en büyük özgürlük içinde, en büyük gelişim sağlanabilir. Gelişim, ancak özgürlük içinde mümkün olabilir.

Eğer yaptığınız tek şey, başkalarının kurallarına uymaksa, gelişmiyorsunuz. Sadece itaat ediyorsunuz. Sizin sandığınız gibi, Benim sizden beklediğim itaat değil. İtaat geliştirmez. Ben sizin gelişmenizi arzu ediyorum.

Eğer "gelişmezsek" bizi "cehenneme" gönderiyorsun, değil mi?

Hayır. Bu konuyu Birinci Kitapta konuştuk, Üçüncü Kitapta daha derinlemesine konuşacağız.

Pekala. Sunduğun bu geniş temel üzerinde, sana seksle ilgili son birkaç soru daha sorabilir miyim?

Ne duruyorsun?

Eğer seks, insan deneyiminin harikulade bir parçası ise, neden birçok spiritüel öğretmen seksten uzak kalmayı savunuyor? Neden birçok guru sekssiz yaşıyor.

Çoğu, çok sade yaşamayı seçtiği için. Yüksek anlayış boyutunda insan, bedensel arzularını, zihinleri ve ruhları ile dengeye getirmeye çalışır.

Hepiniz üç boyutlu varlıklarsınız. Ve çoğunuz kendisini sadece beden olarak deneyimliyor. Zihin bile otuz yaşını üze

rinde unutuluyor. Kimse okumuyor. Kimse yazmıyor. Kimse öğretmiyor. Kimse öğrenmiyor. Zihin unutuluyor. Beslenmiyor. Genişlemiyor. Yeni veriler girmiyor. Çok az kullanılıyor. Uyandırılmıyor. Ninni söylenip uyuşturuluyor. Televizyon, sinema, boş yazılar... İstediğinizi yapın ama düşünmeyin, düşünmeyin, düşünmeyin!

Ve çoğu insan beden boyutunda yaşıyor. Bedeni besliyor, giysilerle süslüyor. Bedene "nesneler" sunuyor. Çoğu insan bir şeyler öğrenebilecekleri kitapları okumuyor. Ama televizyon programları hakkında söyleyecek çok şeyleri var. Bu, çok çok üzücü bir durum.

Gerçek şu ki, çoğu insan *düşünmek* istemiyor. Liderlerini, hükümetlerini, dinlerini *bağımsız* düşüncelerle seçmiyor. "İşimi kolaylaştır. Ne yapmam gerektiğini söyle!" Çoğu insan bunu istiyor. Nerede oturayım? Nerede ayakta durayım? Nasıl selam vereyim? Ne zaman ödeyeyim? Benim ne yapmamı istiyorsun?

Kurallar ne? Sınırlarım ne? Söyle, söyle, söyle ki yapayım. Lütfen biri ne yapacağımı söylesin! Ve bıkıyorlar, hayallerini terk ediyorlar. Kurallara uydular, Kendilerine söyleneni yaptılar. Yanlış nerede? Neden mutlu değiller?

Yanlış, zihninizi kullanmadığınızda başlıyor. En yaratıcı aracınızdan yararlanmaktan vazgeçtiğiniz yerde başlıyor.

Zihninizle yeniden dost olma zamanı geldi. Dostunuzu o kadar yalnız bıraktınız ki. Onu besleyin. Açlıktan ölmek üzere.

Bazılarınız -çok azınız- bedeniniz ve zihniniz olduğunu anladınız. Zihninize de iyi davrandınız. Hala, zihne saygı gösterenleriniz arasında, zihnin yüzde onundan fazlasını kullananların sayısı az. Eğer zihninizin kapasitesini bilseydiniz, gücünden yararlanmaktan bir an için bile vazgeçmezdiniz.

Hayatlarını Beden-Zihin dengesine göre kuranların sayısı az. Kendini Beden -Zihin- Ruhun oluşturduğu üç boyutlu Varlık olarak algılayanların sayısı ise çok, çok, çok az.

Oysa siz üç boyutlu varlıksınız. Bedeninizden daha fazlasınız. Zihin ve bedeninizden daha fazlasınız.

Ruhunuzu besliyor musunuz? Hatta farkında mısınız?

Ruhunuzu incitiyor musunuz, yaralıyor musunuz?

Gelişiyor musunuz, çürüyor musunuz? Genişliyor musunuz? Daralıyor musunuz?

Ruhunuz, zihniniz kadar yalnız mı? Hatta daha vahim durumda mı? En son ne zaman ruhunuzu ifade ettiniz? En son ne zaman sevinçten ağladınız? Şiir yazdınız? Müzik beğendiniz? Yağmurda dans ettiniz? Harikulade bir pasta yaptınız? Bir resim yaptınız? Bir şeyi boyadınız? Kırılmış bir şeyi tamir ettiniz? Bebeği öptünüz? Kediyi yüzünüze yaklaştırdınız? Tepelere tırmandınız? Çıplak yüzdünüz? Gün doğumunda yürüdünüz? Armonika çaldınız? Günbatımına kadar konuştunuz? Saatlerce plajda, ormanda seviştiniz? Doğayla iletişim kurdunuz? Tanrı'yı aradınız? En son ne zaman sessizce oturdunuz, derinliklerinizde yolculuğa çıktınız? En son ne zaman, ruhunuza merhaba dediniz?

Tek boyutlu bir yaratık olarak yaşadığınızda, bedenin ihtiyaçlarına gömülürsünüz. Para. Seks. Güç. Sahip olma. Bedensel uyarı ve doyum. Güven. Ün. Finansal kazanç.

İki boyutlu bir yaratık olarak yaşadığınızda ilgi alanlarınızı genişletirsiniz. Arkadaşlık, yaratıcılık, yeni düşüncelerin uyarısı, yeni düşünceler, yeni amaçlar, yeni mücadeleler, bireysel gelişim.

Üç boyutlu varlık olarak yaşadığınızda, sonunda kendi dengenize kavuşursunuz. İlgi alanları ruhu da kapsar: spirituel kimlik; hayat amacı; Tanrı'yla ilişki; ruhsal evrim yolu

spiritüel gelişim; en nihai amaç, Bilinç boyutunuz yükseldikçe, varlığınızın her boyutunu gerçekleştirirsiniz.

Ruhsal evrim, bir başka boyutu geliştirmek için, bazı boyutlardan *vazgeçmek* değildir. Evrim, odağı genişletmektir; bir boyuta yoğunlaşmaktan ziyade, her boyutun değerini sevgiyle bilmektir.

Öyleyse, neden çoğu öğreticiler seksten kaçınıyor?

Çünkü insanın dengeyi bulabileceğine inanmıyorlar. Cinsel enerjinin dengede tutmak için çok güçlü olduğuna inanıyorlar. Ruhsal evrim için cinsel yoksunluğun *tek* yol olduğuna inanıyorlar, bir olası *sonuç* olduğuna değil.

Peki, çok yüksek varlıkların seksten "vazgeçtikleri" doğru değil mi?

"Vazgeçmenin" klasik anlamıyla değil. Hala istediğin bir şeyden "iyi olmadığı" için zorlamayla vazgeçmek anlamında değil. Daha basit bir vazgeçme. Yemekten sonra tatlıyı yememek gibi. Tatlı iyi olmadığı için değil. Tatlı sana zararlı olduğu için değil. Tatlı ne kadar güzel de olsa doygunluk hissettiğin için.

Seksten bu şekilde vazgeçtiğinde, asla tatlıyı yemeyeceğin anlamına gelmiyor. Belki bir gün yediklerini dengelemek için tatlı da canın çekebilir. Bu doğal. Cinsel aktivitesi olan varlık, aydınlanmak için adaylığını kaybetmiyor. Spiritüel değişim, cinsel aktiviteyi tercih etmeyen insanlara ayrıcalık tanımıyor.

Aydınlanma ve evrim, seks *bağımlılığından* vazgeçmenizi istiyor. Sadece seks bağımlılığı mı? Para, güç, güven, sahip

olma ve diğer bedensel bağımlılıklarınız da yok oluyor. Ama bu değerlerin yok olması anlamına gelmiyor. *Olmamalı* da. Yaşamın değerlerinden uzaklaşmanız, Benden uzaklaşmanızdır. Hazdan uzaklaşmanız Benden uzaklaşmanızdır. Yaşamın değerini bilmek, Benim değerimi bilmektir.

Yarattıklarımı lanetlemeniz ne anlama gelir?

En basit yarattıklarımı bile lanetlemek beni lanetlemektir. Her şeye kutsal olarak baktığınızda, her deneyiminizi kutsal olarak gördüğünüzde, Yaşamı da Beni de kutsallaştırırsınız.

Shakespeare'in dediği gibi. Hiçbir şey düşüncenizden başka bir yerde kötü değildir.

Peki son sorumu sorayım. İki yetişkin insan arasında her türlü seks mubah mıdır?

Evet.

Sapık sekste mi? Sevgisiz sekste mi? Eşcinsel sekste mi?

Öncelikle, hiçbir şeyin Tanrı tarafından kabul edilemez olmadığında hemfikir olalım.

Burada bir davranışa *İyi*, diğerine *Kötü* demek için yargıç koltuğunda oturmuyorum. (Bu konuyu ilk kitapta açıkladım.)

Evrimleşme Yolunda, neyin sana hizmet ettiğine ya da etmediğine karar verecek olan yalnızca sensin. Bunun için de gelişkin ruhların temelde uzlaştığı iki noktayı dile getirmek isterim:

Başkalarının incinmesine neden olan her davranış, evriminizi yavaşlatır.

Ve

İlgili kişinin onayı ve izni olmadan yaptığınız her davranış, evriminizi engeller.

Şimdi sorularını bu çerçevede değerlendirelim.

"Sapık" seks? Eğer kimseyi incitmiyorsa ve ilgili kişilerin izni dahilinde yapılıyorsa, buna "yanlış" demeye kimin hakkı var?

Sevgisiz seks? Seks adına yapılan seks üzerinde çok şey konuşulmuştur. Bu soruyu işittiğimde, tartışma salonuna girip şu soruyu sormak isterim: "Bu salonda derin bir sevgi ilişkisinin dışında asla seks yapmayan kişi elini kaldırsın."

Size şu kadarını söyleyeyim: Sevgisiz *her şey*, Tanrıça'ya gidilen en hızlı yol değildir.

İster sevgisiz seks, ister sevgisiz spagetti olsun, ziyafet sofrasını sevgisiz hazırladıysanız ve yiyecekleri sevgisiz tüketiyorsanız, deneyimin harikuladeliğinden de vazgeçiyorsunuz demektir.

Bu harikuladelikten vazgeçmek "yanlış" mı? Eğer ruhsal gelişmeye arzu duyuyorsanız "Zararlı" demek daha *doğru* olur.

Eşcinsel seks? Çoğunuz eşcinselliğe karşı olduğuma inanmıyorsunuz. Oysa ben ne bu konuda ne de başka bir konuda sizi yargılıyorum.

İnsanlar her şey hakkında değer yargıları oluşturuyor. Ben ise yargı şenliğinizi bozuyorum. Bu yargıların hiçbirine katılmıyorum, özellikle bu yargıların *benden kaynaklandığını* söyleyenlere.

Gözlemlediğim şu: Bir zamanlar farklı *ırklar* arasında olan evliliklere *karşı olduğumu* söyleyenleriniz vardı. (Bugün *hala* böyle düşünenler var.) Ve kaynak olarak İncil'i gösteriyorlardı. Eşcinsellik karşıtı olarak gösterdikleri otorite kaynak yine İncil'di.

Farklı ırklardan olan insanların evlenmesinde bir mahzur yok mu?

Çok zavallı bir soru ama bu evliliğin mahzurlu olduğunu emin olanlar kadar zavallı değil.

Eşcinsellik içinde mi böyle düşünüyorsun?

Kararını sen ver. Benim *hiçbir şey* hakkında yargım yok. Biliyorum, olmasını isterdin. Bu yaşamını kolaylaştırırdı. Karar verme zorunluluğu yok. Çelişki yok. Sorumluluk yok. Her şeye senin adına karar veriliyor. İtaat etmekten başka yapacağın hiçbir şey yok. Yaratıcılığı ve özgücü içermeyen bir hayat... ama ne önemi var ki... stres de yok.

Çocuklar ve cinsellik hakkında soru sormak istiyorum. Çocukların cinselliği bir yaşam deneyimi olarak algılamalarına kaç yaşında izin verilmeli?

Çocuklar, kendilerinin cinsel varlıklar -ve insan- olduklarının daima farkındalar. Gezegeninizdeki çoğu anne baba çocukların bu farkındalığını engellemeye çalışıyor. Bebeğin eli "yanlış" bölgeye gittiğinde, elini çekip uzaklaştırıyorsunuz. Miniminnacık bir çocuk masumca bedeniyle oynamaktan haz aldığında, korkunç tepki gösteriyorsunuz. Bu korkunuzu çocuğunuza da aktarıyorsunuz. Çocuğunuz şaşırıyor. Nerede yanlış yaptım? Nerede yanlış yaptım? Annem kızgın. Nerede yanlış yaptım?

Sorunuz çocuğunuzu ne zaman seks hakkında bilgilendireceğiniz olmamalı; onları cinsel kimliklerinden vazgeçirme çabalarınıza ne zaman son vermeniz gerektiği olmalı. [...]

yaşları arasında savaşı kaybettiğinizi fark ediyor ve sessizliğe gömülüyorsunuz. Seks hakkında konuşmayı "tehlikeli" görüyorsunuz. Ama bu yaşa kadar yeterince zarar vermiş oluyorsunuz. Çocuklarınız on küsur yıldır, bedenlerinin bazı parçalarından *utanmayı* öğrenmiş oluyorlar. Çoğu bu bölgelerin gerçek adını bile bilmiyor. "Penis" ve "vajina" demekten kaçınmak için bir sürü kelime uyduruyorsunuz. Pipi, kuş, mutik, çük gibi.

Bedeninin bu parçalarının gizlenmesi, konuşulmaması, utanılması gerektiğini öğrenerek büyüyen çocuklar, ergenlik dönemine geldiğinde, bedenlerinde olan biten değişikliklerle nasıl başa çıkacaklarını bilemiyor. Hiçbir hazırlıkları yok ki. Ve bedensel dürtülerini ya "uygunsuz" davranışlarla boşaltmaya çalışıyor ya da mutsuz, uyumsuz, asi bir davranış sergileyerek depresyon yaşıyorlar.

Bu programlama, çocuklarınıza hizmet etmiyor. Ve çoğu yetişkin yaşamına cinsel tabularla, takıntılarla, bastırılmış duygularla adım atıyor.

Aydınlanmış bir toplumda, çocuklar asla varlıklarının doğal dürtülerinden haz aldıkları için engellenmez, cezalandırılmaz ve "düzeltilmez". Anne babalarının cinsel *kimlikleri* de gizlenmez ve anne babalar cinsellikten arınmış kutsal varlıklar olarak sunulmaz. Ebeveynlerin, çocukların, kardeşlerin çıplaklığı utanılacak bir şey olarak değil, doğal, harika ve olumlu bir gözle görülür. Cinsel davranışlara da doğal, harika ve olumlu yaklaşılır.

Bazı toplumlarda, anne babalar çocuklarının gözü önünde sevişir. Çocuğa sevginin doğallığının, hazzının ve güzelliğinin ifadesi olarak gösterilen cinsel sevgi, çocuğa güzelliği, doğallığı ve hazzı nasıl daha iyi öğretebilir?

Anne babalar sürekli olarak çocuklarına "doğru" ve "yan-

lış" modelleri sunar. Çocuklar anne babalarının düşünceler, söyledikleri ve yaptıklarından, her şey hakkında doğru yanlış mesajlarını doğrudan ya da dolaylı olarak alırlar.

Sizin "Pagan" ya da "ilkel" olarak tanımladığınız toplumlarda tecavüz ve cinsel suçlar, fahişelik, cinsel tabular ve cinsel sorunlar mevcut değil.

Modern ve uygar dediğiniz toplumunuzda ise cinsel ifadenizi ve deneyiminizi bastırma, suçluluk duygusu ve utanç kuşatmış durumda.

Önerileriniz? Fikirleriniz?

Çocuklarınıza doğumlarından itibaren, bedenlerinin doğal fonksiyonlarının "yanlış" ve "ayıp" olduğunu öğretmekten vazgeçin. Çocuklarınıza cinselliğin gizlenmesi gereken bir şey olduğunu öğretmekten vazgeçin. Çocuklarınızın *romantik* boyutunuzu görmelerine izin verin. Bırakın, sizin sarıldığınızı, dokunduğunuzu, okşadığınızı görsünler. Anne babalarının birbirlerini *sevdiğine*, sevgilerini *fiziksel* olarak *gösterdiklerine* doğal ve harika bir şey olarak tanık olsunlar. (Ailelerin çoğunda bu basit ders asla öğretilmiyor.)

Çocuklarınız kendi cinsel duygularını, meraklarını ve dürtülerini kucaklamaya başladığında, kendilerini geliştirecek bir deneyim olan bu yeni duyguları hazla kutlayın, suçluluk duygusu ve utançla değil. Ve Allahaşkına, *bedenlerinizi* çocuklarınızdan gizlemeyin. Sizi kamptaki gölde ya da evinizin arka bahçesindeki havuzda çıplak yüzerken görsünler, yatak odasından banyoya giderken bornozsuz olarak yürüsünler. Sürekli kendinizi kapatmaya, saklamaya son verin. Çocuğunuzun cinsel kimliğinizle de sizi tanımasına izin verin. Çocuklar, anne babalarını cinsellikten arınmış varlıklar

olarak düşünürler. Çünkü anne babalar kendilerini böyle *tanıtırlar*. Ve çocuklar bu *tanıtmanın* doğru olduğunu düşünürler. Çünkü tüm *çocuklar* anne babalarının davranışlarını *taklit eder*. Terapistler bunun doğru olduğunu söyleyeceklerdir. Çünkü *hala* çoğu yetişkin insan anne babalarının "bunu yapmıyorlarını" hayal etmekte zorluk çeker. Bu yetişkin insanlar şimdi terapistin ofisindedir. İçleri suçluluk, öfke ve utanç doludur. Çünkü doğal olarak "yapmaya" arzu duydukları şeylerin doğal olmadığını düşündükleri için kendilerindeki "yanlışın" ne olduğunu keşfetmeye çalışırlar.

Çocuklarınızla seks hakkında konuşun, şaka yapın, gülün, onlara cinselliklerini *kutlamaları* için *örnek* olun, izin verin. Çocuklarınız için bunu yapabilirsiniz. Sizin için önceleri zor olsa da bunu ilk doğdukları günden itibaren yapın. Sizden aldıkları ilk öpücük, ilk sarılma, ilk dokunuşu anne babalarının da birbirlerine verdiklerine bırakın tanık olsunlar.

Teşekkür ederim. *Teşekkür ederim*. Bu konuya *sağlıklı* bir bakış açısı getireceğini umuyordum. Son bir soru daha. Çocuklara cinselliği tartışmaya ne zaman başlamalıyız?

Onlar kendi zamanlarını belirleyeceklerdir. Eğer gözlemlerseniz ve dinlerseniz, çocuk size net ve açık bir şekilde bildirecektir. Bu bildirim adım adım olur. Eğer siz netseniz, eğer siz kendi "bitirilmemiş meselelerinizi" halletmişseniz, çocuğunuzun yaşına uygun, cinselliğine uygun yanıtları verirsiniz.

Bu *noktaya* nasıl gelebiliriz?

Ne gerekiyorsa onu yapın. Seminerlere katılın. Terapiste gidin. Workshop grubuna katılın. Kitap okuyun. Meditasyon

yapın. Birbirinizi keşfedin. Her şeyden önemlisi partneriniz le birbirinizi "kadın" ve "erkek" olarak keşfedin. Kendi cinselliğinizi kazanın. Kutlayın. Haz alın. Sahip çıkın.

Kendi cinselliğinizden haz alır ve cinselliğinizi kutlarsanız, çocuklarınızı da kendi cinselliklerinden haz almaya ve kutlamaya teşvik edersiniz.

Tekrar, teşekkür ederim. Şimdi çocuklardan uzaklaşarak, insan cinselliği hakkında bir soru sormak istiyorum. Sana çok saçma ya da önemsiz gelebilir ama bu soruyu sormalıyım.

Peki özür dilemeyi bırak ve soruyu sor.

Pekala. "Çok fazla" seks diye bir şey var mıdır?

Hayır. Ama çok fazla seks ihtiyacı vardır. Şunu söyleyeyim:

Her şeyden haz alın.

Hiçbir şeye ihtiyaç duymayın.

Buna insanlar da dahil mi?

İnsanlar da dahil. *Özellikle* Bir insana ihtiyaç duymak, diğerini öldürmenin en kestirme yoludur.

Ama hepimiz ihtiyaç duyulmaya ihtiyaç duyuyoruz.

O zaman değiştirin size ihtiyaç duyulmadığını hissetmekten hoşlanın. Bir insana verebileceğiniz en büyük armağan size ihtiyaç duymamasını, sizden bir şey istemeye ihtiyaç duymamasını sağlamak, bu gücü kazanmasında ona yardımcı olmaktır.

9

Şimdi başka bir konuya geçmeye hazırım. Dünyada yaşamın geniş boyutlarından bahsedeceğine söz vermiştin. Amerikan hayatı hakkında söylediğin şeylerden sonra, bu konuyu biraz daha açmanı istiyorum.

Evet. Bu, İkinci Kitapta gezegeninizle ilgili sorunlarınızı ele almak istiyorum. Çocuklarınızın eğitiminden daha büyük ve önemli bir konunun olmadığını bilin.

Bu eğitim de... başarısız... değil mi? Konuyu böyle sunmandan belli.

Her şey göreceledir. Ne söylediğinize ve ne yaptığınıza bakınca... hiç de başarılı değilsiniz. Şu ana kadar söylediğim her şeyi, bütünüyle değerlendirin. Doğruluk-yanlışlık, iyilik-kötülük yargılamaları yapmıyorum. Sadece yapmaya çalıştığınızı söylediğiniz şeylerin etkinliğini gözlemliyorum.

Bunu anlıyorum.

Anladığını söylüyorsun. Ama daha bu sohbetimiz bitmeden önce, Beni yargılayıcı olmakla suçlayacaksın.

Asla böyle bir şey yapmam. Bunun doğru olmadığını biliyo rum.

"Doğruyu bilmek" geçmişte insan ırkının Beni yargılayıcı Tanrı olarak görmesini engellemedi.

Ama beni engelliyor.

Göreceğiz.

Eğitimle ilgili konuşmak istiyorsun.

Evet. Çoğunuz eğitimin anlamını, amacını ve fonksiyonu nu yanlış anlıyorsunuz. Hele eğitim süreciniz hiç olmasa da ha iyi olurdu.

Bu çok büyük bir iddia. Biraz daha açar mısın?

İnsan ırkının çoğu, eğitimin anlamı, amacı ve fonksiyonu nun bilgiyi aktarmak olduğunu düşünüyor. Bu bilgi, kişinin ailesini, kabilesini, toplumunu, ülkesini ve dünyayı içeriyor. Oysa eğitimin bilgiyle çok az ilgisi var.

Ooo! Ciddi misin?

Kesinlikle.

Peki neyle ilgisi var?

Bilinçle

Bilinçle mi?

Evet.

Peki, kendimi yormayayım. Farkı ne?

Bilinç, uygulanmış bilgidir.

Yani çocuklarımıza bilgi değil, bilinç kazandırmaya çalışmalıyız?

Öncelikle, bir şey yapmaya "çalışmayın". Yapın. Sonra bilinç adına bilinçten de vazgeçmeyin. Bu tehlikelidir. Ama bilgi adına bilinçten de vazgeçmeyin. Bu da tehlikelidir. Bu eğitimi öldürür. Gezegeninizde bilinci öldürüyorsunuz.

Bilgi uğruna bilinci öldürüyor muyuz?

Genellikle, evet.

Nasıl?

Çocuklarınıza nasıl düşünmelerini değil, ne düşünmelerini öğretiyorsunuz.

Lütfen aç.

Çocuklarınıza bilgi verdiğinizde, onlara ne düşünmeleri gerektiğini söylüyorsunuz. Ne bilmeleri gerektiğini, anlamaları gereken şeyin doğru olduğunu söylüyorsunuz.

Çocuklarınıza bilinç kazandırmak için, doğrunun, bilmeleri gereken şeyin ne olduğunu değil, kendi gerçeklerine nasıl ulaşabileceklerinin yolunu gösterin.

Ama bilgi olmaksızın bilinç olamaz.

Katılıyorum. Bu yüzden, bilinç uğuruna bilgiden vazgeçmeyin dedim. Bazı bilgiler nesilden nesile aktarılmalı. Ama bilgiyi en aza indirerek. Ne kadar az olursa olsun o kadar iyidir.

Bırakın çocuğunuz kendisi için keşfetsin. Bilgi kaybolmaya mahkumdur. Bilinç ise asla unutulmaz.

Okullarımız, mümkün olduğunca az bilgi mi versin?

Okullarınız, önem sırasını gözden geçirsin. Şu anda bilgiye yoğun olarak odaklanan sisteminiz var. Ve bilince yeterince değer vermiyorsunuz. Çözüm üretmeye, eleştirel düşünceye ve mantığa ağırlık veren deneyimsel eğitim okulları, çoğu anne babanın tepkisini çekiyor. Çünkü kendi hayat stillerini korumaya çalışıyorlar. Çünkü kendi düşüncelerini irdelemeye izin verilen öğrenciler, büyük olasılıkla, ebeveynlerinin ahlaki standartlarına ve yaşam biçimlerine de *karşı* çıkacaktır.

Kendi yaşam biçimlerinizi korumak için, çocuklarınızın yeteneklerine değil, *anılara* dayanan bir eğitim sistemini benimsediniz. Çocuklar, her toplumun kendisi hakkında yanıldığı *mitlerle* yetiştiriliyor. Çocuklara kendi yeteneklerini geliştirme, kendi düşüncelerini geliştirme imkanı tanınmıyor.

Çocukların toplumsal *anıları* değil, *yeteneklerini* geliştirmeye yönelik programlar, çocukların ne öğrenmesi gerektiğini "en iyi" bilen yetkililer tarafından baltalanıyor. Ve çocuklarınızı *cehalete* doğru yönlendiriyorsunuz, bilgiye doğru değil.

Okullarımız çocuklara gerçekleri öğretiyor, yalanları değil

Şimdi kendine yalan söylüyorsun. Tıpkı çocuklarınıza söylediğiniz yalanlar gibi.

Çocuklarımıza yalan mı söylüyoruz?

Kesinlikle. Herhangi bir tarih kitabını açın ve okuyun. tarihleriniz, çocukların dünyayı kendi bakış açılarından görmelerini isteyen kişiler tarafından yazılmış.

Tarihi daha geniş açıdan yazmak isteyen insanları ise aşağılıyor, hapsediyor ve "revizyonist" olarak damgalıyorsunuz. Çocuklarınıza kendi geçmişinizle ilgili doğruları söylemek istemiyorsunuz, çünkü sizi olduğunuz gibi görmelerinden korkuyorsunuz.

Çoğu tarihiniz, "Beyaz Anglo Sakson Protestan Erkek" tarafından yazıldı. Kadınlar, siyahlar ve diğer azınlıklar, "Bir dakika. Bu böyle olmadı. Gerçekleri atladınız" dediğinde, kızıyor, öfkeleniyor ve "revizyonistleri" gerçekleri saptırmakla suçluyorsunuz. Çocuklarınızın *gerçekleri* bilmesini istemiyorsunuz. Onların sizin kendi bakış açınızdan ne kadar *kötü* olduğunuzu bilmesini istiyorsunuz. Size bir örnek vereyim mi?

Lütfen

Amerika'da çocuklarınıza iki Japon şehrine attığınız bombalarla binlerce kişiyi öldürdüğünüz ve yaraladığınız savaşla ilgili tüm gerçekleri anlatmıyorsunuz. Sadece kendi gerçeklerinizi onların da görmesini sağlamaya çalışıyorsunuz.

Bu bakış açısını, Japonların bakış açısıyla dengelemeye çalışan insanlar çıktığında, bu bilgilerin okullarda öğretilmesine karşı çıkıyor, öfke kusuyor, bağırıyor, çağırıyor, bir başka

bakış açısının okullarda öğretilmemesi, hatta düşünülmeme si gerektiğini çığlık çığlığa savunuyorsunuz. Siz tarih öğret miyorsunuz, politika öğretiyorsunuz. Tarih, gerçekten olanı aktarmaktır. Politika ise olanı belirli bir bakış açısıyla sun mak ve yutturmaya çalışmaktır. Tarih açıklar, politika hakl çıkar. Tarih perdeyi açar, politika perdeyi örter, bir tarafın hi kayesini anlatır. Politikacılar, gerçek tarihten nefret eder. Ger çek tarih ise politikacıları sevmez.

İmparatorun Yeni Elbisesini giydiğinizi fark etmiyorsu nuz. Çocuklarınız eninde sonunda "Kral çıplak!" diyecekler dir. Eleştirel düşünceyi öğrenen çocuklar tarihinize bakarak "Tanrım, anne babalarımız nasıl da kendilerini kandırmışla diyeceklerdir." Bunu kaldıramadığınız için, deneyimsel öğ time saldırıyorsunuz. Çocuklarınızın gerçekleri bilmesini is temiyorsunuz. Onların sizin "gerçeklerinizi" kabul etmesini istiyorsunuz.

Bu konuda biraz abarttığını düşünüyorum. Biraz fazla ileri gittin gibime geliyor.

Öyle mi? Toplumunuzda çoğu insan, çocuklarınızın en basit *hayat* gerçeklerini bile bilmesini istemiyor. Çocukları cinsellikle ilgili ders, müfredata sokulduğunda deliye dön dünüz. Şimdi çocuklarınızın AIDS'in nasıl bulaştığı, bulaş maması için ne yapmaları gerektiğini öğrenmeleri konusun da aynı delice tepkiyi gösteriyorsunuz

Eğer AIDS sadece eşcinsellikten ve seksten uzak kalmak la ilgili bakış açısıyla anlatılırsa sesiniz çıkmıyor. O zaman iyi. Ama çocuklarınıza gerçeklerle birlikte seçimler sunmak ? Asla!

Çocuklar, kendileriyle ilgili karar veremezler. "Doğru" yön lendirilmeye ihtiyaçları var.

Dünyanızın son dönemlerdeki durumuna göz atıyor musunuz?

Durumunda ne var?

Çocuklarınızı geçmişte nasıl yönlendirdiğinizi sergiliyor.

Hayır, nasıl *yanlış* yönlendirdiğimizi gösteriyor. Dünya, bugün çocuklarımıza *eski* değerleri öğretmeye çalıştığımız için değil, onlara yeni "*uçuk değerleri*" öğrenmelerine izin verdiğimiz için böylesine kötü bir halde.

Bu söylediklerine gerçekten inanıyorsun değil mi?

Elbette. Kesinlikle inanıyorum! Çocuklarımıza "eleştirel düşünce" safsatası yerine *gerçek* değerleri sunsaydık bugün çok daha iyi durumda olurduk. Eğer "seks eğitimi" saçmalığını okullara koymak yerine, ait olduğu yere yani ailelere bırakseydik bugün gencecik kızların hamilelikleriyle uğraşmazdık. Gençleri kendi *ahlak* değerlerimize göre yetiştirseydik, onların kendi değerlerini yaratmalarına izin vermeseydik bu güçlü ülke, şimdi zavallı, güçlü olma gösterişiyle eski güçlülüğünün bir imitasyonu haline gelmezdi.

Öyle mi?

Bir şey daha. Hiroşima ve Nagasaki'de yaptıklarımız için bizden "yanlış" olduğumuzu kabul etmemizi bekleme. *Savaşa son verdik*. Tanrı aşkına! Binlerce hayat kurtardık. *İki taraftan da*. Ölenler de savaşın bedeliydi. Kimse böyle bir karar vermek istemezdi ama karar verilmek zorunda kalındı.

Anlıyorum.

Ya, görüyorsun. Sen de liberal komünistler gibi konuşuyorsun. Tarihimizi revize etmemizi istiyorsun, öyle mi? Kendimizi revize ederek yok etmemizi istiyorsun. O zaman siz komünistler dünyayı ele geçirin, ahlaksız toplumlarınızı yaratın, zenginliği sizin usullerinizle insanlara dağıtın. *Halkın gücüymüş.* Halka gücü iade etmek safsatası bizi bir yerlere götürmedi. Gerçekten ihtiyacımız olan şey geçmişe, atalarımızın değerlerine geri dönmek. Buna ihtiyacımız var!

Bitti mi?

Evet. Nasıldım?

İyi. Çok iyi.

Bu konuşmaları duya duya böyle konuşmak kolay geliyor.

Gezegeninizde insanların çoğu böyle düşünüyor değil mi?

Kesinlikle. Sadece Amerika'da değil. Her yerde ülkelerin isimlerini değiştirsen de, savaşların isimlerini değiştirsen de söylem değişmiyor.

Tarihte saldırıya dayanan tüm askeri harekatlar hep "haklı" nedenlerle yapılıyor. Herkes kendisinin haklı olduğunu düşünüyor. Herkes *karşı* tarafın yanlış olduğunu düşünüyor. Hiroşima yerine Berlin deyin. Bosna deyin. Fark etmiyor. Herkes eski günlere hasret duyuyor. Herkes dünyanın kötüye gittiği konusunda hemfikir. Gezegenin her yerinden eski değerlere ve milliyetçiliğe geri dönme çığlıkları yükseliyor.

Evet, çığlıkları duyuyorum.

Demin bu duyguları, endişeleri ve öfkeyi dile getirmeye çalıştım.

Çok iyiydin. Neredeyse beni inandıracaktın.

Pekala. Gerçekten böyle düşünenlere ne söylemek istersin?

Otuz, kırk, elli yıl önce her şeyin daha iyi olduğuna gerçekten inanıyor musunuz diye sormak isterim. Belleğiniz çok güçlü değil. Sadece iyileri hatırlıyorsunuz, kötüleri değil. Bu doğal ve normal. Ama kendinizi kandırmayın. Biraz *eleştirel düşünün*. Sadece başkalarının sizin düşüncelerinizi yönlendirmek üzere söyledikleri şeyleri *ezberlemeyin*.

Örneğimize geri dönecek olursak, Hiroşima'ya atom bombası atmak gerçekten gerekli miydi? Gerçeklerin söylediklerden farklı olduğunu savunan Amerikan tarihçileriniz ne söylüyor? Japon İmparatorluğunun Amerika'yla savaşı bitirmek istediklerini bomba atılmadan *önce* özel bir toplantıda dile getirdiklerinden niye bahsedilmiyor? Pearl Harbor delegetinin intikam arzusu, bomba kararının verilmesinde ne kadar rol oynadı?

Eğer Hiroşima bombasının gerekli olduğunu savunuyorsanız, neden ikinci bombaya gerek duyuldu?

Eğitim sisteminiz birçok konuda eleştirel düşünceye izin vermiyor. Iowa'da bir tarih öğretmeni sınıfında bu soruları sorsa, öğrencileri derin düşünmeye davet etse ve kendi sonuçlarını çıkarmaya teşvik etse ne olacağını düşünebiliyor musunuz? İşte *bunu* istemiyorsunuz. Gençlerin farklı düşünmelerini *istemiyorsunuz*. Onların da sizler gibi düşünmesini

istiyorsunuz. Ve onları da kendi hatalarınızı tekrarlamaya mahkum ediyorsunuz.

Peki çoğu kişi tarafından savunulan eski değerler ve günümüz toplumunun çöküşü hakkında ne düşünüyorsun? Ergen yaştaki gençlerin evlilik dışı doğurduğu çocuklar, devlet yardımıyla geçinen genç anneler, dünyanın çılgınlığa doğru gidişatı?

Dünyanız çılgınlığa doğru at nalıyla gidiyor. Bu doğru fakat gidişat, çocuklarınıza okullarda öğrettiklerinizden kaynaklanmadı. Öğrenmelerine izin vermediğiniz şeylerden kaynaklandı. Okullarda her şeyin sevgi olduğunun öğretilmesine izin vermiyorsunuz. Okullarda koşulsuz sevgiden bahsedilmesini istemiyorsunuz.

Bu da bir şey mi, *dinlerimizin* bile koşulsuz sevgiden bahsetmelerine izin vermiyoruz.

Doğru. Çocuklarınızın kendilerini ve bedenlerini, insanlıklarını ve harika cinsel benliklerini kutlamalarını öğrenmelerine izin vermiyorsunuz. Çocuklarınıza ne olduklarını, en önemlisi bedenleri olan ruhsal varlıklar olduklarını öğretmiyorsunuz. Çocuklarınıza hiç de bir bedende dünyaya gelen varlıklar olarak davranmıyorsunuz.

Cinselliğin açıkça konuşulduğu, hazla deneyimlendiği toplumlarda cinsel suçlara rastlayamazsınız. Bu toplumlarda, istenmeyen doğumlar ve "piç" çocuklar da yok. Ruhsal gelişkinliğe sahip toplumlarda *tüm* doğan çocuklar kutsal ve sevilmeye layık varlıklar olarak görülüyor. Tüm annelere ve tüm çocuklara ilgi gösteriliyor. Böyle toplumlarda zaten farklı bir anlayışın olması beklenmez.

Tarihin çarpıtılmadığı, güçlünün bakış açısına göre şekillendirilmediği toplumlarda geçmişte yapılan hatalar açıkça tartışılabiliyor. Bu yüzden de aynı hatalar tekrarlanmıyor. Zararı açıkça görülen davranışları *bir kez* yapmak yeterli oluyor.

Eleştirel düşüncenin, problem çözümünün öğretildiği yaşama sanatının ve yaşamak için gerekli yeteneklerin kazandırıldığı toplumlarda ezberlemeye dayanan eğitim yerine geçmişteki "haklı" davranışlar bile dikkatle gözden geçiriliyor. Hiçbir şey yüzeysel olarak ele alınmıyor.

Bu söylediklerin bizim okullarımızda nasıl uygulanırdı? İkinci Dünya Savaşını ele alalım. Yaşam pratiğine yönelik eğitim veren bir okul. Hiroşima olayını nasıl ele alırdı?

Öğretmenleriniz sınıflarına olan biteni en gerçekçi şekilde anlatırlardı. Bu olayı yaratan *tüm* bilgileri de paylaşırlardı. Olayı zıt bakış açılarıyla ele alan tarihçilerin düşüncelerine yer verirlerdi. Çocuklar *her şeyi* birden fazla bakış açısıyla değerlendirmeyi öğrenirlerdi.

Çocuklardan olayı ezberlemeleri istenmezdi. Bunun yerine çocukların çözüm üretmeleri teşvik edilirdi. Öğretmen şöyle derdi: "Şimdi olay hakkında tüm değişik görüşleri dinledik. Olaydan önce ve sonra neler olduğunu biliyorsunuz. Bu konu hakkında size elimizden gelen tüm "bilgileri" sunduk. Şimdi bu bilgiden nasıl bir "ders" çıkardınız?

Olayın bomba atılarak çözümlendiğini biliyorsunuz. Eğer çözüm üretme sorumluluğu size verilseydi, bu sorunu nasıl çözerdiniz? Daha iyi bir yol aklınıza geliyor mu?

Oh, *tabii*. Ne kolay. Arka planı bilen *herkes* kendince bir

yanıt verir tabii ki. Herkes geriye dönüp baktığında "ben farklı bir çözüm üretirdim" der.

O zaman niye yapmıyorsunuz?

Efendim?

Neden yapmıyorsunuz dedim. Neden geriye dönüp bakmıyorsunuz ve hatalarınızdan *öğrenmeyi* seçmiyorsunuz? Bir kez farklı bir çözüm üretmiyorsunuz? Nedenini size söyleyeyim. Çünkü çocuklarınızın geçmişi eleştirel analize tabi tutmalarına izin vermeniz, hatta eğitimleri için bunu onlardan *zorunlu* olarak talep etmeniz sizi riske sokar, onların sizin yaptıklarınızı *onaylamamaları* riskine.

Gençler zaten sizi onaylamıyor. Ama bu görüş farklarının okullarda ortaya çıkmasına tahammül edemiyorsunuz. Onlar da görüşlerini sokağa taşıyorlar. Eylem yapıyorlar. Askerliğe karşı çıkıyorlar. Sevk belgelerini yırtıyorlar. Sutyenler ve bayrakları yakıyorlar. Sizin dikkatinizi çekebilmek için sizin görebilmeniz için ellerinden ne gelirse onu yapıyorlar. Genç insanlarınız haykırıyor. "Daha iyi bir yol olmalı!" Ama onları işitmiyorsunuz. İşitmek *istemiyorsunuz*. Hele okullarda, onlara söylediğiniz yalanların *eleştirilmesini* istemiyorsunuz. "Susun ve oturun" diyorsunuz. Bize neleri yanlış yaptığımızı söylemeyin. Bizim doğrularımızı kabul edin ve itaat edin. Çocuklarınızı işte böyle eğitiyorsunuz. Buna eğitim diyorsunuz.

Ama gençlerin bu deli, çılgın liberal fikirlerinin bu ülkeyi de dünyayı da çıkmaza sürüklediğini söyleyenler var. Gençler değerlere önem vermiyor, "istediğini yap"şeklindeki ahlak görüşleriyle yaşam biçimimizi tehdit ediyorlar.

Genç insanlar yaşam biçiminizi değiştiriyor. Gençler, *daima* böyle yapmıştır. Sizin göreviniz onları susturmak değil, teşvik etmektir.

Yağmur ormanlarını yok eden gençler değil. Sizden bu yağmaya *son vermenizi* istiyorlar. Ozon tabakasını eriten gençler değil. Sizden bu duyarsızlığınıza *son vermenizi* istiyorlar. Dünyanın her yerinde fakir halkı sömüren gençler değil. Sizden bu bencilliğe *son vermenizi* istiyorlar. Topladığı yüksek vergilerle sizi inim inim inlettikten sonra, topladıkları parayı savaş ve savaş araçlarına yatıran gençler değil. Bu sorumsuzluğunuza *son vermenizi* istiyorlar.

Güçsüz ve alt ekonomi grubundaki insanların sorunlarına gözlerini kapayan, dünyada herkese yetecek kadar yiyecek varken her gün yüzlerce kişinin açlıktan ölmesine aldırmayan, gençler değil. Sizden bu açgözlülüğünüze *son vermenizi* istiyorlar.

Aldatma ve manipülasyonu politika diye yutturan gençler değil. Sizden bu ikiyüzlülüğünüze *son vermenizi* istiyorlar.

Kendi bedenlerinden utanan ve bu utancı çocuklarına aktaran din ve ahlak nutukları atarken bir taraftan kadın ve çocuk cinselliğini nesneleştiren ve sömüren gençler değil. Sizden ikiyüzlü ahlak anlayışınıza *son vermenizi* isitiyorlar. Güçlünün haklı olduğu, sorunları şiddetle çözen bir değer sistemini yaratan gençler değil. Bu eşitsizliğe ve şiddete *son vermenizi* istiyorlar.

Hayır, sizden bir şey istemiyorlar, size *yalvarıyorlar*.

Ama gençler de şiddet dolu. Gençler de çeteler kuruyor ve birbirlerini öldürüyor! Gençler *her türlü* düzene karşı çıkıyor ve bizi *çıldırtıyorlar*!

Gençlerin dünyayı değiştirmek için çığlıkları ve acı dolu

haykırışları işitilmezden gelindiğinde ve umursanmadığın da; ne pahasına olursa olsun sizin sistemden vazgeçmediğinizi gördüklerinde amaçlarını yitiriyorlar. Kaybettiklerini anlıyorlar. Genç insan aptal değildir. O zaman ikinci seçimlerini kullanıyorlar. Sizi yenemezlerse size katılıyorlar.

Genç insanlarınız davranışlarında da size katılıyorlar. Onlar şiddet dolu. Çünkü siz şiddet dolusunuz. Onlar maddiyatçı. Çünkü siz maddiyatçısınız. Onlar çılgınca davranıyor Çünkü siz çılgınca davranıyorsunuz. Onlar seksi sorumsuzca, utanç duyarak yapıyor ve sömürü aracı olarak kullanıyor Çünkü siz de aynısını yapıyorsunuz. Sizden öğreniyorlar. Aradaki tek fark gençler açıkça yapıyor, siz gizlice.

Siz davranışlarınızı gizliyorsunuz. Gençlerin, bu ikiyüzlülüğünüzü görmediğini sanıyorsunuz. Ama gençler her şeyi görüyor. Hiçbir şeyi onlardan gizleyemiyorsunuz. Gençler, sizin söylediklerinizle yaptıklarınız arasındaki zıtlığı görüyor ve umutsuzca bu ikiyüzlülüğünüzden vazgeçmenizi istiyor. Ama çabaları başarısız olduğunda, geride kalan tek seçimleri sizi taklit etmek oluyor. Bu yaptıkları yanlış. Ama daha *farklı davranmaları asla öğretilmedi ki.* Büyüklerin yaptıklarını eleştirme hakkı onlara tanınmadı. Sadece ezberlemelerine izin verildi.

Ezberlenen bir şey tekrar edile edile kalıcı hale gelir. Onu kendinizin bir parçası haline getirirsiniz.

Peki, gençlerimizi nasıl eğitmeliyiz?

Öncelikle, onlara ruhsal varlıklar olarak davranın. Onlar fiziksel bedenleri olan ruhsal varlıklar. Ruhun, bedene alışması kolay bir şey değil. çok sınırlayıcı bir şey. Çocuk, birdenbire sınırlara hapsolduğu için ağlar. Bu ağlayışı işitin

Anlayın. Çocuklarınıza mümkün olduğunca "sınırsızlık" duygusu vermeye çalışın.

Sonra, onları yarattığınız dünyayla şefkat ve özenle tanıştırın, çok özenli ve dikkatli olun. Çocuklarınızın bellek depolama ünitelerini neyle doldurduğunuza dikkat edin. Çocuklar gördükleri, yaşadıkları her şeyi hatırlar. Çocuklarınızın popposuna neden doğar doğmaz şaplak indiriyorsunuz? Bunun akciğerlerini çalıştırmak için tek yol olduğunu mu sanıyorsunuz? Tek "varoluş yolu" olarak bildikleri rahimden çıktıklarında neden onları annelerinden hemen ayırıyorsunuz? Ölçme, tartma işlemleri, kendilerine *hayat verenle* arasında bağ, güven ve rahatlık duygusunu oluşturmak için bekleyemez mi?

Neden, çocuğunuzun yaşamla ilgili ilk imgelerini şiddet imgeleriyle oluşturuyorsunuz? Kim size bu yolun doğru olduğunu söyledi? Neden çocuğunuzu sevgi imgelerinden mahrum ediyorsunuz?

Neden kendi bedenlerinizi gizleyerek onların da bedenlerinden utanç duymasını öğretiyorsunuz? Kendilerine zevk veren bedensel dokunuşlarını onlara yasaklıyor, kendilerine dokunmamaları gerektiğini öğretiyorsunuz? Onlara haz hakkında nasıl mesajlar veriyorsunuz? Bedenleri hakkında hangi dersleri öğretiyorsunuz?

Neden çocuklarınızı okullarda rekabet eğitiminden geçiriyor, en iyiyi, en çoğu, en hızlı performansı yarış atı gibi ödüllendiriyor, çocuğun kendi hızına göre ilerlemesine tahammül edemiyorsunuz? Çocuğunuz bu mesajlardan ne kazanıyor?

Neden çocuklarınıza ahenkli hareketi, müziği, sanatı, mitolojinin gizemini, hayatın mucizelerini öğretmiyorsunuz? Neden çocuğunuzun doğal yeteneklerini ortaya çıkarmak

yerine, çocuğun doğasına uymayan şeyleri ona yaptırmaya zorluyorsunuz?

Neden çocuklarınıza mantığı, eleştirel düşünceyi, problem çözümlemeyi öğretmek, yaratıcılıklarını teşvik etmek, sezgilerini kullanmayı öğretmek yerine, kuralları, ezberi dayatıyor, toplumu geliştirmeyen sonuçları onlara mutlak gerçeklermiş gibi sunuyorsunuz? Hatta bu metotları kullanmayı seçmediklerinde onları cezalandırıyorsunuz?

Son olarak da onlara *kavramları* öğretin, *nesneleri* değil. Yeni eğitim sisteminizi üç Temel Kavrama göre oluşturun:

Farkındalık

Dürüstlük

Sorumluluk

Çocuklarınıza bu kavramları, küçücük yaşlardan itibaren öğretin. Bu eğitimi son ana kadar sürdürün. Bütün eğitim modelinizi bu kavramlara göre oluşturun. Bu kavramları işlerinin derinliklerine ekin.

Bu ne anlama geliyor?

Öğrettiğiniz her şeyin bu temel kavramlara dayanmasına özen gösterin.

Biraz daha açar mısın?

Çocuk kitaplarından en sofistik kitaplara kadar her hikayeyi, efsaneyi, masalı bu çekirdek kavramlar etrafında dönüdürün. Farkındalık hikayeleri, dürüstlükle ilgili hikayeler, sorumlulukla ilgili hikayeler anlatın. Çocuklarınız bu kavramlarla tanışsın, bu kavramlarla yetişsin, bu kavramlarla özdeşleşsin.

Çocuğun kendini ifade etme yeteneğini kazanma sürecine bu Temel Kavramlar etrafında destek olun. Matematiği bile bu çerçeve içinde öğretin. Matematik soyut bir kavram değildir. Evrende yaşamanın temel aracıdır. Matematiksel öğretilerinizi daha geniş yaşam deneyimine dikkat çekecek şekilde verin. Dikkatlerini Temel Kavramlar ve türevlerine yoğunlaştırın.

Bu "türevler" neler?

Medyanızın popüler hale getirdiği sözler, kalıplar.

Örneğin?

Hayal gücümüzü kullanalım hadi. Hayatında senin için önemli olan kavramlardan bazıları neler?

Uh, mmm... mesela... dürüstlük.

Evet, devam et. Bu Temel Kavram.
Umm... hakkaniyet. Bu da benim için önemli bir kavram.

İyi. Başka?

Başkalarına iyi davranmak. Bunu nasıl kavramlaştıracağımı bilemiyorum.

Devam et. Düşüncelerini akışa bırak.

Uzlaşmak. Hoşgörülü olmak. Başkalarını incitmemek. Başkalarını eşitin olarak görmek. Bütün bunları çocuklarıma öğretmek isterim.

İyi. Harika! Devam et.

Uh... kendine inanmak. Bak bu iyi. Ve uh... bekle, bekle... dilimin ucunda. Uh... hah, buldum. Başı dik yürümek. Evet, *başı dik yürümek*. Bunu nasıl daha iyi kavramlaştıracağımı bilemiyorum. Ama kişinin hayatını nasıl sürdürdüğüyle, başkalarına nasıl saygıyla davrandığıyla ve başkalarının seçtiği yollarla ilgili.

Gayet iyi. Hepsi iyi. Çocukların gelişebilmesi ve insanlaşabilmeleri için, tam bir insan olabilmeleri için bu ve birçok benzer kavramları derinden anlamalarına ihtiyaçları var. Oysa bu kavramları okullarda öğretemiyorsunuz. Bunlar yaşamdaki en önemli kavramlar. Ama bunlar okullarda öğretilmiyor. Dürüst olmanın ne demek olduğunu öğretmiyorsunuz. Sorumlu olmanın ne demek olduğunu öğretmiyorsunuz. Başka insanların duygularına duyarlı olmayı, başka insanların seçtikleri yola saygı göstermeyi öğretmiyorsunuz.

Bunları anne babaların öğretmesi gerektiğini söylüyorsunuz. Oysa anne babalar sadece kendilerine öğretilenleri çocuklarına aktarıyor. Babaların günahını oğullar çekiyor. Kendi anne babalarınız size ne öğrettiyse siz de evinizde aynı şeyleri tekrarlıyorsunuz.

Peki, ne var bunda?

Burada tekrar tekrar söylediğim gibi, dünyanın haline bir bakıyor musunuz?

Bizi sürekli aynı konuya çekiyorsun. Hep dünyanın haline bakmamızı söylüyorsun. Ama her şey bizim hatamız değil ki. Dünyanın her türlü sorunu için suçlanamayız.

Bu, suçun kime ait olduğu sorunu değil, seçim sorunu. Eğer insanlığın tekrar *tekrar* yaptığı *aynı* seçimlerden siz sorumlu değilseniz, kim?

Her şeyin sorumlusu biz olamayız ki.

Size şunu söyleyeyim: Eğer *her şeyin* sorumluluğunu üstlenmeye hazır değilseniz, *hiçbir şeyi* değiştiremezsiniz. Hep *onlar* yapıyor, *onlar* yaptı, *onlar* bir değişse diyerek bir şeyi değiştiremezsiniz.

Walt Kelly'in komik karton karakterini Pogo'nun söylediğini hep hatırla:

"Düşmanla karşılaştık. Bizmişiz."

Aynı hataları yüzlerce yıl tekrarlıyoruz değil mi?

Binlerce yıldır. Aynı hataları binlerce yıldır tekrarlıyorsunuz. İnsanlık en temel güdülerinde, mağara adamından farklı bir gelişim göstermedi. Ama değiştirmek için gösterilen her türlü çabaya karşı çıktınız. Değer yargılarınıza karşı çıkan her düşünceye önce korkuyla, sonra kızgınlıkla tepki verdiniz. Şimdi *okullarımızda* yüksek kavramları öğretmeniz düşüncesi Benden geliyor. Şimdi gerçekten kaygan zemin üzerinde yürüyoruz. Oysa, ruhsal boyutta gelişkin toplumlarda işte bu kavramlar öğretiliyor.

Fakat sorun, tüm insanların bu kavramların anlamları üzerinde fikir birliğine varamaması. Bu yüzden okullarda bu tür kavramları öğretemiyoruz. "Değerler" okul müfredatına sokulduğunda aileler tepki gösteriyor. Okulların görevinin değerleri öğretmek, değer oluşturmak olmadığını savunuyorlar.

Eğer bir tür olarak daha iyi bir dünya yaratmak istediğinizi söylüyorsanız, aileler tepki göstermekte acele ediyor. Okullar, değerleri öğretmek için ideal bir yer. Çünkü ailelerin önyargılarından uzak bir ortam oluşturuyorlar. Çünkü ailelerin ön koşullandırmalarından ayrı bir ortam sunuyorlar.

Gezegeninizde anne babaların çocuklarına aktardıkları değerlerin sonucu ortada. Gezegeniniz *vahim* durumda. Uygar bir toplumun en temel kavramlarını bile anlayamıyorsunuz.

Sorunları şiddete dökmeden çözmeyi bilmiyorsunuz.

Korkusuz yaşamayı bilmiyorsunuz.

Koşullar olmadan sevmeyi bilmiyorsunuz.

Bunlar *temel* kavramlar, bunları uygulamak bir yana anlamaya bile çalışmıyorsunuz... *binlerce, binlerce yıldan sonra.*

Bu vahim durumdan kurtulmanın bir yolu var mı?

Evet! Okullarınız! Gençlerinizin eğitimi! Umudunuz bir sonraki nesilde ve ondan sonra gelecek nesilde! Ama önce onları, *geçmişinizin* "doğruları" ile koşullandırmaya çalışmayın. Bu yollar sizi düzlüğe çıkarmadı.

Bilinen yollar sizi gerçekten istediklerinize ulaştırmadı. Dikkatli olmazsanız, hedefinize vardığınızda şimdiki kadar mutsuz olacaksınız!

Durun! Dönün! Birlikte oturun ve düşüncelerinizi toparlayın. Kendinizi insan ırkı olarak olabileceğinizin en iyi versiyonu olarak hayal edin. Bu *vizyonu* gerçekleştirebilmek için, bu vizyonu oluşturacak değerleri ve kavramları okullarınızda öğretin.

Şu tür kurslar:

- Gücü Anlamak

- Barışçıl Çelişki Çözümü
- Sevecen İlişkilerin Elementleri
- Kişilik ve Özyaratıcılık
- Beden, Zihin ve Ruh Nasıl Çalışıyor?
- Yaratıcılığı Kullanmak
- Kendini Kutlamak, Başkalarına Değer Vermek
- Haz Dolu Cinsel İfade
- Hakkaniyet
- Tolerans
- Farklılıklar ve Benzerlikler
- Etik Ekonomi
- Yaratıcı Bilinç ve Zihin Gücü
- Farkındalık ve Uyanıklık
- Dürüstlük ve Sorumluluk
- Görünürlük ve Şeffaflık
- Bilim ve Spiritüellik

Bu konuların çoğu şimdi öğretiliyor. Onlara Sosyal Bilgiler diyoruz.

Bir sömestr içinde verilen iki günlük üniteden bahsetmiyorum. Tüm bu konuların her biri için *ayrı* kursların verilmesini kastediyorum. Okul müfredatını tümüyle yeniden oluşturmanızdan bahsediyorum. Şu anda, *olay* temelli eğitim veriyorsunuz. *Değer* temelli eğitim sistemi oluşturmanızı öneriyorum.

Temel kavramlar ve teorik yapılar tarih, olay, istatistiksel bilgilere değil, değer sistemlerinin kavranmasına dayandırılarak çocuklarınızın dikkati bu kavramların anlaşılmasına çekilebilir.

Galaksinizin ve evreninizin gelişkin toplumlarında (bu

konulara Üçüncü Kitapta detaylı olarak gireceğiz) yaşamın temel kavramları çocuklara çok küçük yaşlarda öğretiliyor. "Olay" temelli bilgiler ise daha az önemli olduğu için daha ileri yaşlarda veriliyor.

Gezegeninizde küçük Johnny'nin anaokulunu bitirmeden önce okumayı öğrendiği ama kardeşini ısırmamayı bir türlü öğrenemediği bir toplum yarattınız. Küçük Susie, çarpım tablosunu ezbere biliyor ama bedeninde utanılacak bir şey olmadığını öğrenemiyor.

Şu anda okullarınız temel olarak yanıtlar vermek için var. Eğer soru sormayı öğretseydi çok daha yararlı olurdu. Dürüst olmak, sorumluluk ya da "adil" olmak ne anlama geliyor? 2+2=4 ne anlama geliyor? Gelişkin toplumlar, çocukların *yanıtları kendilerinin keşfetmesine ve yaratmalarına teşvik ediyor.*

Fakat... bu *kaos* yaratır!

Şu anda sürdürdüğünüz uyumlu ve düzenli yaşamınızı altüst mü eder?

Tamam, tamam... kaosu daha da arttırır.

Okullarınızda çocuklarınıza sizin öğrendiğiniz şeyler asla öğretilmesin demiyorum. Tabii ki öğretilmeli. Okullar gençlere, yaşlıların geçmişte öğrendikleri, keşfettikleri, karar verdikleri ve seçtikleri bilgi ve deneyimleri de aktarmalı. Öğrenciler sistemin nasıl işlediğini gözlemleyebilmeli. Oysa siz şu andaki bilgi birikiminizi sadece *bilgi* olarak değil, *Doğru Bilgi* olarak sunuyorsunuz.

Geçmiş Bilgi, Şimdiki Gerçeğin temeli olmamalı. Daha

önceki zamandan ve deneyimden gelen bilgiler *daima ve sadece* yeni soruların temelini oluşturmalı. Sorular daima aynıdır. Size verdiğimiz geçmiş bilgilerin ışığında bu yanıta katılıyor musunuz, katılmıyor musunuz? Ne düşünüyorsunuz? Bu, daima anahtar sorudur. Bu soruya odaklanın. Siz ne düşünüyorsunuz? *Siz ne düşünüyorsunuz*?

Çocuklar doğal olarak bu sorulara anne babalarının değerleriyle yaklaşacaklardır. Anne babalar, daima çocuğun değer sistemlerini yaratmalarında temel ve güçlü bir rol oynamaya devam edecektir. Okulun amacı çocuğu küçücük yaştan, resmi eğitimini tamamlayana dek bu değerleri incelemesine, nasıl kullanacaklarını ve uygulayacaklarını öğrenmelerine, fonksiyonel hale getirmelerine... ve evet, hatta sorgulamalarına teşvik etmek olacaktır.

Keşke, oh keşke okullar bu tarif ettiğin gibi olsaydı!

Bu modele yaklaşan bazı okullar var.

Var mı?

Evet. Ruddph Steiner'in yazdıklarını oku. Steiner'in geliştirdiği Waldorf Okulu'nun metodlarını araştır.

Bu okul hakkında bilgim var. Bu bir reklam mı?

Bu bir gözlem.

Waldorf Okulları hakkında çok şey bildiğimi biliyorsun değil mi? Biliyorsun.

Tabii ki biliyorum. Yaşamındaki her şey sana hizmet ver-

di. Seni bu noktaya getirdi. Seninle bu kitabın başından itibaren konuşmaya başlamadım. Seninle bağlantıların ve deneyimlerin aracılığıyla yıllardır konuşuyorum.

Waldorf Okulu'nun en iyi olduğunu mu söylüyorsun?

Hayır. İşe yarayan bir model olduğunu söylüyorum. Sadece bir örnek. Toplumunuzda çok az sayıda olan örnek okullardan biri. Eğitimi *bilginin* yanısıra *bilincin* gelişmesine de odaklanarak vermeyi başaran bir model.

Evet, benim de yüreğimle onayladığım bir model. Waldorf Okulu ile diğer okullar arasında çok fark var. Bir örnek vereyim, basit bir örnek: Waldorf Okulu'nda, ilkokul ve ortaokul boyunca sınıf aynı öğretmenle ilerliyor. Bizde ise her yıl öğretmen değişiyor. Uzun yıllar boyu süren birliktelikte çocuklarla öğretmen arasında olan bağın gücünü düşünebiliyor musunuz? Değerini görebiliyor musunuz?

Öğretmen, çocuğu kendi çocuğu gibi yakından tanıyor. Çocukla öğretmen arasında güven ve sevgi oluşuyor. Geleneksel okullarda güven ve sevginin gelişme ortamına rastlamak mümkün değildir. Çocuklar ortaokuldan mezun olduktan sonra, öğretmen yeni bir grup çocukla birinci sınıftan itibaren öğretmeye başlıyor. Bir Waldorf öğretmeni kariyeri boyunca sadece dört ya da beş grup öğrenciyle çalışabiliyor. Öğretmenler çocukların yaşamında tarifi zor bir rol oynuyor.

Bu eğitim modeli *insan ilişkilerinin, yakınlaşmanın ve sevginin* çocuğun yaşamındaki önemini vurguluyor. Bu kavramlar da *bilgi* kadar önemli değil mi? Sanki evin dışında verilen ev eğitimi gibi.

Evet, iyi bir model.

Başka iyi modeller de var mı?

Evet. Gezegeninizde eğitimle ilgili biraz gelişme gösteriyorsunuz ama çok yavaş. Devlet okullarında amaç belirlemeye ve yetenekleri geliştirmeye yönelik program çalışmaları bile büyük tepkilerle karşılaşıyor. İnsanlar bunu tehlikeli ya da etkisiz olarak görüyor. Çocukların sadece *bilgi* kazanmalarının yeterli olduğunu savunuyor.

Eğer gerçekten istediğinizi söylediğiniz bir yaşam kalitesine erişmek istiyorsanız, eğitim sistemi değişiklik yapmanız gereken alanlardan biri.

Evet, politika alanı da değişmesi gereken bir diğer alan galiba.

Kesinlikle.

10

Bu konu hakkında konuşmayı bekliyordum. Önce politika konusunda basit gibi görünen bir soru sorabilir miyim?

Hiçbir soru basit değildir. Sorular insanlar gibidir.

Bu iyi. Pekala işte sorum: Dış politikanın, kendi ülkenizin çıkarları doğrultusunda yapılması yanlış mıdır?

Hayır. Öncelikle Benim bakış açımdan *hiçbir şey* "yanlış" değildir. Ama bu terimi ne amaçla kullandığını anlıyorum, bu yüzden sizin terminolojinizle konuşacağım. Ben "yanlış" sözcüğünü "olmak istediğinize hizmet etmeyen" anlamında kullanıyorum. "Doğru" ve "yanlış"ı daima bu anlamda kullandım. Gerçekte ise Doğru ve Yanlış yoktur. Bu anlamda, hayır dış politika kararlarınızı kendi çıkarlarınıza göre almanızda bir yanlış yoktur. Yanlış olan, böyle yapmıyormuş gibi davranmanız. Bunu bütün ülkeler yapıyor şüphesiz. Bir nedenle, bir konu hakkında uygulama ya da uygulamama kararları alıyorsunuz. Sonra bu kararlarınız ve uygulamalarınız için başka nedenler gösteriyorsunuz.

Neden? Neden ülkeler böyle yapıyor?

Çünkü devletler dış politika kararlarının gerçek nedenini

halka söylerlerse, halkın desteğini alamayacaklarını biliyor. Bu, bütün devletler için geçerli. Aldatmak, devletin bir parçasıdır. Çünkü çoğu insan bu şekilde yönetilmeyi seçmeyecektir. Bir kısım insan da hiçbir şekilde yönetilmeyi istemeyecektir, devletler kararların onların iyiliği doğrultusunda alındığı konusunda ikna edici olmadıkça. Bu epey çaba gerektiriyor. Çünkü halkın çoğu devletin aptallığını açıkça görüyor. Devletler en azından halkının sadakatini yitirmemek için yalan söylemek zorundalar. Devletler bir aksiyonun doğruluğunun mükemmel bir örneği: Büyük yalan söylersen, uzun zaman söylersen, yalan "gerçek" olur.

Gücü ellerinde tutanlar ise, asla bu gücü nasıl elde ettiklerini halkın bilmesini istemez. Konumlarını korumak için neler yaptıklarını ve neler yapabileceklerini de.

Gerçek ve politika asla bir arada olamaz. Çünkü politika, istenen sonuca ulaşmak için sadece gereken kadarını en uygun yolla söyleme sanatıdır.

Her politika kötü değildir. Ama politika sanatı, pratik sanattır. İnsan psikolojisinin önemini bilir. Çoğu insanın kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiği gerçeğini bilir. Bu yüzden politika gücü elinde tutanların *kendi* çıkarlarını *sizin* çıkarlarınızmış gibi yutturma sanatıdır.

Devletler bu yüzden insanlara bir şeyler veren programlar hazırlamakta ustadır.

Eskiden, devletlerin fonksiyonları sınırlıydı. Sadece "korumak ve kollamak" amacını taşıyordu. Daha sonra birileri bu göreve "bakıcılığı"da ekledi. Devletler, halkın güvenliğini koruma ve kollamanın yanı sıra, ihtiyaçlarını da karşılayan "baba" rolüne büründükçe toplumu korumak yerine *yaratmaya* başladı.

Ama devletler halkın istediğini yapmıyor mu? İnsanların

toplumsal ölçekte kendi ihtiyaçlarını karşılayacakları mekanizmayı sağlamıyor mu? Örneğin Amerika'da insan yaşamının onuruna, bireysel özgürlüğe, imkan yaratmanın önemine, çocukların korunmasına çok yüksek değer veririz. Bu nedenle devletten yaşlıların üretim dışı yıllarında onurla yaşabilmesi için program yaratmalarını istedik; herkes için eşit iş ve barınak imkanları istedik -bizden farklı olanlar ya da hayat stillerini onaylamadığımız insanlar için bile- çocukların büyüklerin esiri haline dönüşmemesi için çocuk çalıştırma yasaları yaptık; çocuklu ailelerin temel ihtiyaçlarını karşıladık; onları yiyecek siz, giyeceksiz ve barınaksız bırakmadık.

Bütün bu yasalar toplumumuzu yansıtıyor. Ama insanların ihtiyaçlarını karşılarken, onların onurlarını çalmamaya dikkat etmelisiniz. Bireysel yaratıcılığı, insanların kendi güçlerini kullanmalarını teşvik ederek, kendi ihtiyaçlarını kendilerinin karşılayabileceklerini de görebilirler.

Sizler sadece bir uçtan diğer uca gitmeyi biliyorsunuz ya devletin her şeyi üstlenmesini istiyorsunuz ya da tüm hükümet programlarını yok etmek ve tüm yasaları ortadan kaldırmak istiyorsunuz.

Evet, toplumda *kendini* geçindiremeyen birçok insan varken, olanaklar rutin olarak "itibarlı" insanlara sunuluyor. Ev sahipleri, çok çocuklu ailelere evlerini kiralamıyor; şirketler kadınların yükselmesine izin vermiyor; adalet statüye göre işliyor; önleyici sağlık bakımı sadece yeterli geliri olanlara veriliyor. Ayrımcılık ve eşitsizlik her alanda büyük boyutta var.

Devletler, halkın vicdanının yerini mi almalı?

Hayır. Devletler halkın vicdanının *sesli* ifadesidir. Halk

devlet aracılığıyla, toplumun hastalıklı yönlerini düzeltmeyi istiyor ve umuyor.

İyi ifade ettin. Fakat tekrar edeyim, insanların nefes almalarını bile garantilemeye çalışarak kendinizi yasalara boğmayın. Ahlakı yasalarla oluşturamazsınız. Eşitliği zorla sağlayamazsınız. İhtiyacınız olan şey kolektif bilinç *uygulayıcısı* değil, kolektif bilinç *değişimidir*.

Davranış (ve tüm yasalar, tüm hükümet programları) varlığınızdan kaynaklanmalı, Kim Olduğunuzun gerçek yansıması olmalı.

Toplumumuzun yasaları bizi yansıtıyor! Yasalarımız herkese "Amerika *budur*. Amerikalılar *budur*" diyor.

İyi örneklerde, belki. Ama sıklıkla, yasalarınız, *gücü* elinde tutanların sizin *olmanız gerektiğini* düşündükleri ama *olmadığınız* şeylerin göstergesi.

"Elit azınlık", yasalarla "cahil çoğunluğu" yönlendiriyor.

Aynen böyle.

Bunda yanlış olan ne? Eğer aramızdaki en iyi ve en zekiler toplumun ve dünyanın sorunlarıyla ilgileniyor ve çözümler üretiyorsa, bu çoğunluğa da hizmet etmiyor mu?

Bu, azınlığın niyetine ve açıklığına bağlı. Genellikle, "çoğunluğa" kendilerini yönetmeye izin vermek, onlara verilebilecek en iyi hizmettir.

Anarşi. Bu asla yürümez.

Devlet tarafından ne yapmanız gerektiği söylendiği sürece, gelişemez ve büyük olamazsınız.

Yasaların, toplumun büyüklüğünün aynası olduğu da söylenebilir. Büyük toplumlar, büyük yasalar yaparlar ve...

Çok az yasa. Çünkü büyük (gelişkin) toplumların çok *az* sayıda yasaya *gereksinimi* vardır.

Ama, gerçekten yasasız toplumlar ilkel toplumlardır. Yasalar haklıyı korumak için yapılır. Hepimizin uzlaştığı bir davranış biçimi olmazsa, nasıl birlikte yaşayabiliriz?

Davranış kodlarının, uzlaşmanın olmadığı bir dünyayı önermiyorum. Kodlarınızın ve kurallarınızın yüksek anlayışa dayandığı, özçıkarların daha net tarifinin olduğu bir toplum yaratmanızı öneriyorum.

Yasalarınızın çoğu güçlülerin haklarını koruyor.

Örneğin; yasa bazı tür bitkileri, Hemp (Hint Keneviri) yetiştiremeyeceğinizi ve kullanamayacağınızı söylüyor. Gerekçe olarak da sağlığınız için iyi olmadığını gösteriyor. (Hemp, marihuananın İngilizce adı Ç.N.)

Ama *aynı* devlet, bir *başka* bitkiyi, tütünü yetiştirmenize izin veriyor. Sağlığınıza iyi geldiği için değil (hatta devlet, tütünün sağlığa zararlı olduğunu söylüyor) uzun zamandır yaygın olarak içildiği için, yetiştirilmesine karşı çıkılmadığını söylüyor. İlkinin yasaklanıp, ikincinin yasaklanmamasının gerçek nedeni sağlık değil. Ekonomi ve güç!

Yasalarınız, bu yüzden toplumun düşünce ve arzularının değil, *gücün kimde ve nerede olduğunun* yansıması.

Haksızlık ediyorsun. Çelişkilerin çok belirgin olduğu bir konuyu seçtin. Çoğu durumlar böyle değil.

Tam aksine. Çoğu durumlar böyle,

Öyleyse çözüm ne?

Mümkün olduğunca az yasalar yapmak. Yasalar aslında sınırlardır. Hint kenevirinin yasaklanmasının *görünürdeki* nedeni sağlık. *Gerçekte* ise sigaradan ya da alkolden daha çok sağlığa zararlı değil ve bağımlılık oluşturma riski çok daha az. Oysa sigara ve alkol yasayla *korunuyor*.

Öyleyse neden yetiştirilmesine izin verilmiyor? Çünkü yetiştirilirse pamuk üreticilerinin, naylon ve rayon üreticilerinin, ağaç ürünlerinden para kazanan insanların yarısı işlerinden olacaklar.

Hemp (Hint Keneviri) gezegeninizdeki en kullanışlı, en güçlü ve dayanıklı bitkilerinden biri. Lifi birçok doğal ve sentetik kumaştan çok daha sağlam, ipi çok daha dayanıklı ve uzun ömürlü. Yetiştirilmesi çok kolay. Her yıl üzerinde dünyada ormanların yok oluşuyla ilgili yazılar okuduğunuz gazete kağıtları için yüz binlerce ağaç kesiliyor. Cannabis ya da hemp dediğimiz marihuana kağıdı, ağaçtan yapılan kağıttan hem daha ucuz, hem daha dayanıklı üstelik kağıt yapmak için tek bir ağacı bile kesmek zorunda değilsiniz. Hemp birçok ham materyalin yerini onda bir maliyetle alabilir. Tıp alanında da birçok derde deva sentetik ilaçlardan çok daha etkili.

İşte sorun *burada*. Bu mucizevi bitkinin yetiştirilmesine izin verilirse bazıları *para kaybedecektir*. Bu yüzden ülkenizde marihuana yasal değil.

Aynı nedenle ucuz elektrikli araba, ucuz sağlık yöntemleri, evlerde solar ısının ve solar gücün kullanımı bir türlü yaygınlaştırılmıyor.

Tüm bunları gerçekleştirmenin yıllardır bilgisine de, teknolojisine de *sahipsiniz*. Peki neden bunlara sahip değilsiniz? *Kimlerin bundan para kaybedeceğine bakın*. Yanıtı bulacaksınız. Çok gurur duyduğunuz Büyük Toplumunuz bu mu? Sizin "uygar toplumunuz"un herkesin yararını düşünmesi için daha çok gürültü yapmanız, sesinizi duyurmanız gerek. Toplumun yararı, kolektif yarar gibi sözler söylendiğinde "komünizm!" çığlıkları atılıyor.

Toplumunuzda çoğunluğun yararlanacağı bir şey birileri için büyük karlar sağlamıyorsa, *çoğunluğun yararı görmezden geliniyor*. Bu sadece sizin ülkeniz için değil, dünya için geçerli. İnsanlığın cevap vermesi gereken soru: Toplumun çıkarı, öz çıkarın yerini alabilir mi? Alabilirse, nasıl?

ABD'de çoğunluğun yararını yasalarla korumaya çalışıyorsunuz ve başarısızlığa uğruyorsunuz. Ülkeniz dünyanın en zengin, en güçlü ülkesi ve bebek ölüm oranının en yüksek olduğu ülkelerden biri. Neden? Çünkü *fakir halk* kaliteli doğum öncesi ve doğum sonrası sağlığı için maddi imkanlara sahip değil. Toplumunuzu yönlendiren temel güdü ise *yüksek kar*. Ülkenizde, bebek ölümünün diğer endüstriyel ülkelere göre daha yüksek oranda olması sizi rahatsız etmeli ama etmiyor. Bu sadece başarısızlığınızın bir örneği. Sizin toplum olarak önceliklerinizin nerede olduğunu gösteriyor. Diğer ülkeler hasta, yoksul, özürlü ve yaşlıların bakımlarına önem veriyor. Siz ise zengin, etkili ve güçlüler için olanaklarınızı sunuyorsunuz. Amerikalıların yüzde 85'i *yoksunluk içinde yaşıyor*. Yaşlı ve yoksul Amerikalıların çoğu yerel devlet hastanelerinin acil servislerini biraz tıbbi yardım alabilmek için "aile doktoru" servisi olarak kullanıyor. O da en zorunlu koşullarda. Koruyucu sağlık için *hiçbir* ilgi ve yardım göremiyor.

Parası olmayanlarla uğraşmakta *kar* yok... yani kullanılma tarihleri geçmiş.

Ve bu sizin büyük uygar toplumunuz.

Çok karamsar bir tablo çiziyorsun. Ama Amerika, yoksul toplumlara, diğer ülkelerden çok daha fazla yardım ediyor.

Görünüşte öyle. Oysa Amerika'nın yıllık gelirinden ayırdığı yardım fonunun oranı, birçok küçük ülkelerin yardım fonu oranlarından çok daha az. Kendi kendinizi kutlamadan önce, dünyaya bir baksanız iyi olur. Eğer yapabileceğinizin en iyisi buysa, öğreneceğiniz çok şey var.

Ziyankar, yozlaşmış bir toplumda yaşıyorsunuz. Her şeyi mühendislerinizin "planlı yok ediş" dedikleri sisteme göre inşa ediyorsunuz. Arabalarınız üç misli daha pahalı, üçte bir az ömürlü. Giysileriniz onuncu giyişten sonra dökülüyor. Raflarda dayanıklılık süresi uzun olsun diye yiyeceklerinizi kimyasal maddelerle dolduruyorsunuz... bu yaşamınızı kısaltsa bile. Sporcularınıza, takımlarınıza saçma sapan çabaları için dudak uçurtan maaşlar veriyor, öğretmenlerinizi, sizi öldüren hastalıklarınıza çare bulmaya çalışan araştırmacılarınızı para için yalvartıyorsunuz; her gün süper marketlerinizde, restoranlarınızda, evlerinizde dünyayı besleyecek kadar yiyeceği çöpe atıyorsunuz.

Bu ziyankarlık sadece ülkenize mahsus değil, yüreği acıtan bu davranış biçimi dünyada salgın bir hastalık.

Her ülkede yoksul halk, sadece canlı kalabilmek için çöpleri karıştırırken güçlü azınlık, paralarını açgözlülükle yığıyor, daha da artırmaya çalışıyor; ipek çarşaflarda uyuyor ve her sabah altından yapılmış musluklarını çeviriyor.

Açlıktan bir deri bir kemik kalmış çocuklar, gözyaşı dö-

ken annelerinin kollarında ölürken, kendi ülkelerinin "lider leri" ülkelerine gelen bağışların ve yiyeceklerin, açlıktan öl mek üzere olan halklarına ulaşmasını bin bir politik dönem le önlüyor. Kazancı kendi özel hesaplarına aktarıyor.

Hiç kimsenin gücü bu koşulları değiştirmeye yetmiyor muş gibi görünüyor. Gerçekte sorun gücün yetmemesi değil *iradenin ve isteğin olmaması.* Başkalarının ihtiyaçlarına da kendi ihtiyaçlarınızı karşılamak kadar duyarlı olmadığınız sürece de bu böyle devam edecektir.

Peki, *neden bir şeyler yapmıyoruz*? Neden devam etmesine izin veriyoruz?

Çünkü umursamıyorsunuz, aldırmıyorsunuz. Şefkatten yoksunsunuz. Tüm gezegen bilinç krizi içinde. Birbirinizle ilgilenmeye karar vermelisiniz.

Soracağım soru pek kalpsizce görünecek ama neden aile üyelerimizi de sevemiyoruz?

Kendi aile üyelerinizi kendinizce seviyorsunuz. Sadece aile üyelerinizin *kimler* olduğu konusunda sınırlı bakış açınız var.

Kendinizin insanlık ailesinin bir parçası olduğunuzu görmüyorsunuz. Bu yüzden insanlık ailesinin sorunları da sizin sorunlarınız olmuyor.

Dünya insanı bakış açısını nasıl değiştirebilir?

Neyi değiştirmek ve görmek istediğinize bağlı.

Acıyı, ıstırabı nasıl ortadan kaldırabiliriz?

Aranızdaki ayrılıkları ortadan kaldırarak. Yeni bir dünya modeli yaratarak. Yeni düşüncenin çerçevesini çizerek.

Yani?

Şimdiki dünya görüşünüzden radikal bir biçimde vazgeçerek. Şu anda, dünyayı -jeopolitik anlamda- her biri ayrı, birbirinden bağımsız ülkeler topluluğu olarak görüyorsunuz. Bu bağımsız ülkelerin iç sorunları ne kadar büyük olursa olsun, bütünün sorunları olarak değerlendirilmiyor... Ta ki diğer grupları ya da o grubun en güçlü üyelerini de etkileyene kadar.

Eğer daha büyük grubun kaybedeceği bir şey yoksa, bir grubun canı cehenneme diyorsunuz. Çünkü kimse grubun bir parçasının yaşadığı sorunlara aldırmıyor.

Her yıl binlerce kişi açlıktan kırılıyor, yüzlerce kişi iç savaşlarda ölüyor, despotlar bölgeleri yağma ediyor, diktatörler ve silahlı kuvvetleri tecavüz ediyor, soyuyor, öldürüyor, rejimler halkı en temel insan haklarından yoksun bırakıyor... ve geride kalan dünya parmağını kımıldatmıyor... Başkalarının "iç işlerine" müdahale etmemek adına.

Ama *sizin* çıkarlarınız, *sizin* yatırımlarınız, *sizin* emniyetiniz, *sizin* yaşam kaliteniz tehlikeye giriyorsa, ülkenizi ayaklandırıyor, diğer ülkeleri peşinizden sürüklemeye çalışıyor ve o bölgeye koşuyorsunuz.

Sonra da Büyük Yalanınızı söylüyorsunuz. Bu müdahaleyi insanlık adına yaptığınızı, o bölgenin zavallı insanlarına yardım etmek için yaptığınızı söylüyorsunuz.

Gerçekte ise sadece *kendi* çıkarlarınızı koruyorsunuz. Kanıtı mı? Çıkarınızın olmadığı bölgelerle ilgilenmiyorsunuz bile.

Dünyanın politik makinesi öz çıkarlar üzerine çalışıyor, ye
ni olan ne söylüyorsun?

Dünyanın değişmesini istiyorsanız, yeni bir şeyler yarat
ma zorundasınız. Başkalarının çıkarlarını da kendi çıkarları
nız olarak görmeye başlamalısınız. Bu ancak global gerçeği
nizi yeniden oluşturmanızla ve kendinizi bu gerçeğe uygun
yönetmenizle mümkün.

Tek dünya devletinden mi bahsediyorsun?

Evet.

11

İkinci Kitapta gezegenin jeopolitik sorunlarına gireceğini söylemiştin. Ama senin *bu* tartışmaya gireceğini düşünmemiştim!

Dünyanın kendisini kandırmasına son vermesinin zamanı geldi. *İnsanlığın, tek sorunun* sevgisizlik olduğu gerçeğine uyanmasının zamanı geldi.

Sevgi hoşgörüyü doğurur, hoşgörü barışı doğurur.

Hoşgörüsüzlük savaş üretir. En katlanılmayacak koşullara bile duyarsızca bakar.

Sevgi duyarsız olamaz. Duyarsız olmayı bilemez ki.

İnsanlık için sevgi ve duyarlılık hissetmenin en hızlı yolu, tüm insanlık ailesini *kendi aileniz* olarak görebilmektir. Tüm insanlık ailesini kendi aileniz olarak görebilmek için en hızlı yol *ayrılığa son vermektir*. Dünyanızdaki tüm *ayrı* ülkeler *birleşmeli*.

Birleşmiş Milletlerimiz var.

Güçsüz ve iktidarsız olan Birleşmiş Milletleriniz. Bu kurumun işleyebilmesi için yeniden yapılanması gerek. Bu imkansız değil ama zor ve çetrefilli.

Pekala. Sen ne öneriyorsun?

Benim bir "önerim" yok. Sadece gözlemliyorum. Bu diyalogda sen bana yeni seçimlerinizin ne olduğunu söyle, ben de bunları gerçekleştirmek yolunda gözlemlerimi paylaşayım. Gezegeninizdeki insanlarla ülkeler arasındaki ilişkilerinizde *şimdi* neyi *seçiyorsunuz*?

Senin sözlerini kullanacağım. Eğer yapabilseydim "İnsanlık ailesi için hepimizin sevgi ve duyarlılık gösterebilmesini" isterdim.

Bu seçimle, yeni bir politik dünya toplumunu oluşturmuş olurdunuz. Her ülkenin dünya ile ilgili eşit söz hakkı olurdu ve her ülke dünya kaynaklarından eşit oranlarda pay alırdı.

Bu asla yürümez. "Güçlü" ülkeler zenginliklerini, güçlerini ve kaynaklarını "güçsüz" ülkelerle asla paylaşmazlardı. Neden paylaşsınlar ki?

Çünkü bu, onların en yüksek özçıkarlarına hizmet ediyor.

Bunu göremezler. Ben de görebildiğimi sanmıyorum.

Eğer ülkenizin ekonomisine her yıl milyarlarca dolar kazandırabilseydiniz, bu dolarları açı beslemek, giydirmek, barındırmak, yaşlılara güvence sunmak, daha iyi sağlık koşulları yaratmak ve herkes için daha onurlu bir yaşam standardı oluşturmak için kullanmak ülkenizin özçıkarlarına en iyi hizmeti vermek olmaz mıydı?

Bu, ancak yoksullara yardım edebilmek için orta sınıf ve

zengine bedel ödetmekle olabilir. Bir yandan da ülke çökmeye devam ediyor, suç dalgası ülkeyi kasıp kavuruyor, enflasyon insanların birikimlerini silip süpürüyor, işsizlik yukarılara tırmanıyor, devlet gittikçe büyüyor ve semiriyor, okullarda prezervatif dağıtıyorlar.

Radyo talkshowcusu gibi konuşuyorsun.

Evet ama çoğu Amerikalı böyle düşünüyor.

Çok miyop gözlerle bakıyorlar. Eğer her yıl milyarlarca dolar, sisteminize geri girse... ve bu para yaşam standartlarını iyileştirmek için kullanılsa... *suç nedenlerinin* ortadan kalkacağını göremiyorlar mı? Dolarlar ekonominize geri pompalansa yeni iş olanaklarının mantar gibi çoğalacağını görmüyor musunuz? Böylece devletinize de *yapacak daha az şey kaldığı* için, küçülmesi kolaylaşacaktır.

Bu söylediklerinin bazıları olabilir ama devletin *küçülebileceğine* inanamam! Peki milyarlarca dolar nereden gelecek? Senin yeni dünya devletinin empoze ettiği vergilerden mi? "Kazananlardan" alıp "iki ayağı üzerinde durmayanlara" verebilmek için mi?

Böyle mi özetliyorsun?

Hayır, ama *çoğu* insanın görüşünü dile getiriyorum.

Bu konuya daha sonra gireceğiz. Şu anda konudan sapmak istemiyorum ama daha sonra bu konuyu ele alacağız.

Pekala.

Bu yeni dolarların nereden geleceğini sordun. Hayır yeni dünya devletinin empoze ettiği yeni vergilerden değil. (Zaten *aydınlanmış* yönetim altında, dünya vatandaşları olan bireyler kazançlarının yüzde onunu, bütünün yararına kullanılması için kendileri *vermek isteyeceklerdir*.) Yerel yönetimlerin yeni vergilerinden de değil. Hatta bazı yerel yönetimler vergileri düşüreceklerdir bile.

Tüm bunlar, bu yararlar sadece dünya görüşünüzü değiştirmenizin sonucunda sağlanacaktır.

Nasıl?

Savunma sistemlerinize ve saldırı silahlarına harcadığınız paradan.

Oh anlıyorum! Bizim *ordumuzu lağvetmemizi* istiyorsun!

Sadece siz değil, dünyadaki *bütün ülkeler*.

Ordunuzu lağvetmeyin, *büyük ölçüde* azaltın. İç düzeni sağlamak için yetecek kadar, polis kuvvetlerini güçlendirebilirsiniz. Bunu yapmak istediğinizi söylüyor ama her yıl bütçe zamanı geldiğinde yapamayacağınızı söyleyerek ağlıyorsunuz. Savaş aletlerine, savaş hazırlıklarına harcadığınız parayı dramatik ölçülerde azaltın. Kitle imhasına yönelik silahlanmaya tümüyle son verin.

Öncelikle bu dediğini yaptığımızda ne kadar kar edeceğimizin rakamlarını abarttığını düşünüyorum. İkinci olarak da, asla insanları savunma haklarından vazgeçtirebileceğine inanamıyorum.

Rakamlara bakalım. Şu anda (Mart 25, 1994) dünyada askeri amaçlar için yılda bir trilyon dolar harcanıyor. Bu, dakikada bir milyon dolara geliyor.

En çok *harcayan* ülkeler bu parayı demin saydığımız alanlara *yönlendirebilirler*; eğer bunun özçıkarlarına en uygun yol olduğunu görebilirlerse. Fakat güçlü ve zengin ülkeler, savunmadan vazgeçmeyi düşünemiyorlar bile çünkü onların gücünü kıskanan ve sahip olduklarını isteyen ülkelerin saldırısına uğrayacaklarından korkuyorlar.

Bu tehlike iki yolla bertaraf edilebilir:

1. Dünyanın total zenginliğini ve kaynaklarını tüm dünya insanlarıyla yeterince paylaşarak; herkes insanlık onuruna uygun bir yaşam sürdüğünde ve korkudan arındığında, başkalarının sahip olduklarına da göz dikmeyecektir.

2. Savaşa neden olabilecek farklılıkları çözümleyebilmek için bir sistem yaratarak.

Dünya insanı bunu asla yapamaz.

Başlatıldı bile.

Başlatıldı mı?

Evet. Dünyanızda böyle bir politik düzen için deneyler başlatıldı bile. Bu deneyin adı Amerika Birleşik Devletleri.

ABD'nin hızla çöktüğünü söylüyordun.

Çöküyor. Başarının elde edilebilmesi için daha çok uzun bir yola ihtiyaç var. (Bunun çabuklaşmasını engelleyen davranışlar hakkında daha sonra konuşacağım.) Ama yine de

uğraş verdiğiniz en iyi deney şimdilik bu. Winston Churchill'in söylediği gibi: "Demokrasi en kötü sistemdir, tüm diğerleri hariç."

Ülkeniz birçok bağımsız eyaleti, başarıyla bir çatı altında toplamayı başardı. Hepsini tek merkezi otoriteye bağladı.

Zamanında her eyalet buna karşı çıktı. Böyle bir birleşmenin özçıkarlarına ters düşeceğini ve bağımsızlıklarını yitireceklerini düşünerek tepki gösterdi.

Bu tek tek eyaletlerde neler olup bittiğini anlamak, size yardımcı olabilir. Esnek bir konfederasyona katıldıklarında, gerçek bir Birleşik Eyaletler Devleti yoktu. Eyaletlerin kabul ettiği Konfederasyon Anayasasını uygulayan güç de yoktu. Eyaletler kendi dışişleriyle ilgileniyor, ticari ve diğer konularda Fransa, İspanya, İngiltere ve diğer ülkelerle özel anlaşmalar imzalıyorlardı. Eyaletler, Konfederasyon Anayasası yasaklasa da kendi aralarında da ticaret yapıyorlardı. Bazı eyaletler, başka eyaletlerden gelen mallar için tıpkı okyanusun öte yakasından gelen mallardan aldıkları gibi vergi almaya başlamışlardı! Tüccarlar, merkezi otorite olmadığı için, böyle bir vergilendirme imzaladıkları anlaşmalara aykırı olduğu halde mal alıp satmak istiyorlarsa, rıhtımda istenen vergiyi ödemek zorunda kalıyorlardı.

Eyaletler, kendi aralarında da savaşıyorlardı. Her eyaletin kendi ordusu, dokuz eyaletin deniz kuvvetleri de vardı. "Ayağıma basma", Konfederasyona dahil her eyaletin resmi sloganı olabilirdi.

Eyaletlerin yarısı kendi paralarını basıyordu. (Konfederasyon anlaşmasına göre bu da yasaktı!)

Kısaca, Konfederasyon Anayasası altında birleşen eyaletlerin ilk hali, *tıpkı bugünkü bağımsız devletler gibi* davranıyordu.

Para basma otoritesine sadece Kongrenin yetkili olması gibi imza attıkları şartlara uyulmamasına rağmen, bu kuralların *uygulanmasını* sağlamak için merkezi otoritenin kurulmasına ve yetkiyi devretmeye şiddetle karşı çıkıyorlardı.

Ama, zaman içinde geniş görüşlü liderler ortaya çıkmaya başladı. Üst rütbede ve konumda olanları, böyle bir Yeni Federasyon yaratmanın *yararlarının* kaybedeceklerinden fazla olduğuna ikna etmeyi başardılar.

Tüccarlar, paradan tasarruf edecek ve gelirlerini yükselteceklerdi. Çünkü eyaletler birbirlerinden vergi almayacaklardı. Eyaletler paradan tasarruf edecek ve kaynaklarını insanlara gerçekten *yardımcı olan* program ve hizmetlere aktaracaklardı. Çünkü kaynaklar, eyaletleri birbirlerinden koruyacak savunma giderleri için kullanılmayacaktı.

Birbiriyle savaşmak yerine, işbirliği yaparak daha güvenli, daha rahat ve refah bir hayat süreceklerdi. Büyüklüklerini yitirmek bir yana, her eyalet gittikçe daha da büyüyecek ve gelişecekti.

Ve aynen böyle oldu.

Aynı şey dünyadaki 160 ülke *eyaletinde* de gerçekleşebilir; eğer Birleşik Federasyon oluşturabilirlerse.

Bu da savaşın sonu anlamına gelir.

Nasıl? Yine anlaşmazlıklar olabilir.

İnsanlar, dış şeylere bağımlı kaldığı sürece bu doğru. Savaşa gerçekten son vermenin tüm huzursuzluğa ve bu rahatsızlığın güvensizliğine son vermenin bir yolu var. Ama bu spiritüel bir çözüm. Burada şimdi jeopolitik çözümü araştırıyoruz.

Aslında, *ikisini birleştirmek* her şeyin çözümü. Günlük ya-

şam deneyimlerini değiştirebilmek için, spiritüel gerçeğin günlük hayatta uygulamasına göre yaşanması lazım.

Bu değişim olana kadar, daima anlaşmazlıklar olacaktır. Haklısın. Ama savaşlara ve öldürmeye ihtiyacınız yok. California ile Oregon arasında su hakları savaşı var mı? Maryland ile Virginia arasında balık avlanması yüzünden savaş çıkıyor mu? Wisconsin ile İllinois, Ohio ile Massachusetts arasında çıkar savaşı oluyor mu?

Hayır.

Neden? Aralarında birçok anlaşmazlıklar ve farklılıklar çıkmıyor mu?

Yıllardır, evet.

Hep çıkıyor. Fakat her bir eyalet, *kendi iradesiyle, kendi isteğiyle*, ortak konularda uzlaşmak için yasalara uymaya karar verdi. Aynı zamanda birbiriyle ilgili konularda özel yasalar çıkarma haklarını da korudular.

Federal yasayı farklı yorumlamaktan doğan anlaşmazlıklarda ya da birisi yasayı çiğnediğinde, sorun mahkemeye taşınıyor... çünkü mahkeme (eyaletler tarafından kendisine verilen) anlaşmazlıkları çözümleme yetkisini kullanma hakkına sahip.

Eğer yürürlükteki yasalar sorunu çözmeye yetmiyorsa ya da iki tarafa da *uygun gelen* bir çözüm üretemiyorsa, eyaletler ya da kişiler temsilcilerini merkezi hükümete gönderiyor. Burada iki tarafın da uzlaşacağı ya da mantıksal fedakarlıklar yaparak anlaşabileceği *yeni* yasalar fikir birliği ile üretilerek anlaşma sağlanıyor.

Federasyonunuz böyle işliyor. Sizin tarafınızdan yetki verilen yasa ve mahkeme sistemi yasaları yorumluyor. Mahkemelerin verdiği kararı, Adalet sistemi uyguluyor. (Gerektiğinde polis ve askeri gücü de kullanıyor.)

Sistemin gelişmesi gerektiğine kimse karşı çıkmıyor ama bu politik sistem 200 yıldan fazladır işliyor.

Aynı reçetenin ülkeler arasında da başarılı olmaması için bir neden yok.

Eğer bu kadar basitse, neden denenmiyor?

Denendi. Milletler Cemiyeti ilk denemenizdi. Birleşmiş Milletler ise son denemeniz. İlki başarısız, ikincisi etkisiz oldu. Tıpkı, Konfederasyonun 13 eyaletten oluşan ilk hali gibi, üye devletlerin güçlü olanları bu birleşmeden *zararlı çıkmaktan* korkuyor.

Çünkü "güçlüler", *tüm* insanların yaşam kalitelerini geliştirmekten çok *kendi* güçlerini korumaya önem veriyor. Güçlüler, böyle bir Dünya Federasyonunda, yoksul ülkelerden daha fazla üreteceklerini biliyor, Federasyonun oluşmasının kendilerine pahalıya patlayacağına inanıyor... bu yüzden hiçbir şeyden vazgeçmiyorlar.

Bu korkularında haklı değiller mi? Kazanmak için yıllarca mücadele verdiğin şeyleri korumaya çalışmak anlaşılır değil mi?

Öncelikle, yoksul ülkelerin insanlarının açlık, susuzluk, barınak ihtiyaçlarını karşılamak için, güçlülerin sefalarından vazgeçmeleri gerekmiyor.

Daha önce söylediğim gibi dünyada askeri amaçlar için

yılda harcanan bir trilyon doları, insani amaçlara yöneltmemiz yeterli. Bunun için ayrıca para harcamanız, zenginden yoksula para aktarmanız gerekmiyor.

Burada kaybeden bir taraf var elbette. Savaştan ve savaş aletlerinden kar sağlayan, devasa uluslararası şirketler, bu şirketlerde çalışanlar ve tüm zenginliklerini dünyanın çelişki bilincine borçlu olan savaş baronları. Belki de bolluk bilincinizin kaynağını yanlış yerde arıyorsunuz. Birilerinin rahat yaşamı, savaşlardan elde ettikleri gelire bağımlıysa, bu bağımlılık, dünyada kalıcı barış atmosferinin oluşmasına da karşı çıkmayı gerektirir.

Sorunun ikinci bölümüne gelince; kazanmak için yıllarca mücadele verdiğin şeyleri korumaya çalışmak ister birey, ister ülke boyutunda olsun anlaşılır bir şey tabii; eğer Dış Dünya bilinciyle davranıyorsan.

Ne bilinci?

Eğer hayatının en büyük mutluluğu, sadece Dış Dünyanın sunduğu deneyimlerden -senin dışındaki fiziksel dünyadan- kaynaklanıyorsa, birey de olsan, ülke de olsan, biriktirdiklerinin bir damlasından bile asla vazgeçmek istemeyeceksin. Çünkü biriktirdiklerinin bir damlasından bile vazgeçmek, mutluluğundan vazgeçmekle eşanlamlı olacaktır.

Yoksullar da, mutsuzluklarının nedeninin "sahip olmadıkları" şeylerle bağlantılı olduğuna inandıkları sürece, onlar da aynı tuzağa düşeceklerdir. Yoksullar sürekli varsıllardan isteyecek, varsıllar da sürekli paylaşmayı reddedeceklerdir. Bu yüzden tüm savaşların, huzursuzlukların, çekişmelerin gerçekten sona erebilmesi için, spiritüel çözüme ihtiyacımız var. Eninde sonunda, her jeopolitik sorun, her bireysel sorunun altında spiritüel problem var.

Hayatın kendisi spiritüeldir. Yaşamın her probleminin temeli spiritüeldir... ve spiritüel anlayışla çözülür.

Gezegeninizde savaşları yarattınız çünkü birileri, birilerinin sahip olduğu şeyleri istiyor.

Tüm çelişkiler yanlış yönlendirilmiş arzulardan kaynaklanır.

Dünya barışı sağlamak için, İçsel Barışı sağlamak gerekiyor. Her birey iç huzurunu bulduğunda, dışarıda bulduğu şeylere de ihtiyaç duymayacaktır.

"İhtiyaç duymamak" büyük özgürlüktür. Öncelikle, sizi korkudan özgürleştirir. Bir şeylere sahip olamayacağının korkusu, sahip olduğun şeyleri kaybetme korkusu, bazı şeylere sahip olmazsan mutlu olamayacağın korkusu. İkinci olarak, "ihtiyaç duymamak" sizi öfkeden özgürleştirir. *Öfke, korkunun ilanıdır.* Korkacak bir şeyiniz yoksa, öfke duyacağınız bir şey de yoktur. İstediğin bir şeyi elde edemezsen, öfke duymazsın çünkü istediğin şey sadece bir tercihtir, ihtiyaç değil. Bu yüzden elde edememe olasılığıyla bağlantılı korkunuz yoktur... öfkeniz de.

Başkaları, yapmalarını *istemediğin* bir şeyi yaptığında öfke duymazsın, çünkü onların *bir şeyleri* yapmasına ya da yapmamasına *ihtiyaç* duymuyorsun... öfke de.

Biri şefkat göstermediğinde öfke de duymazsın, çünkü onların şefkatine *ihtiyaç* duymazsın.

Biri sizi sevmezse öfke duymazsın, çünkü onların sevgisine *ihtiyaç* duymazsın.

Biri size kaba, incitici, zarar verici olmaya çalıştığında öfke duymazsın çünkü onların farklı davranmalarına *ihtiyaç* duymazsın ve sana zarar veremeyeceğini bilirsin.

Hatta, birisi canınızı almaya çalışsa bile öfke duymazsın çünkü ölümden korkmazsın.

Korkuyu kaybettiğinizde, her şeyinizi kaybetseniz bile öfke duymazsınız.

İçinizde, sezgisel olarak yarattığınız her şeyi yeniden ya ratacağınızı bilirsiniz. Daha da önemlisi, önemli değildir.

İç Huzurunu bulduğunuzda, bir kişinin, yerin, koşulların, olayların olup olmaması bilinç boyutunuzu etkilemez ya da içsel deneyimlerinizi belirlemez.

Bu, bedene ait her şeyi reddetmeniz anlamına gelmiyor Tam aksine, bedeninizde olmaktan, son derece haz duyar, daha önce yaşamadığınız doruk hazlar deneyimlersiniz. Ama bedeninizle ilgili her şeyi zorunlu olarak değil, istediğiniz için yaşarsınız. Bedensel duyuları seçtiğiniz için deneyimlersiniz, mutlu hissetmek ya da mutsuzluğunuzu haklı çıkarmak için zorunlu olarak değil.

İçinizdeki huzur, herkes tarafından hissedildiğinde savaşlara son verir, çatışmaları yok eder, adaletsizliği önler ve dünyayı cennete çevirir.

Başka bir formül ne gereklidir ne de *vardır*.

Dünya barışı bireysel bir şeydir!

İhtiyacınız olan olayları değiştirmek değil, bilincinizi değiştirmektir.

Karnımız açken iç huzurunu nasıl bulabiliriz? Susuzken, nasıl dingin olabiliriz? Islak, üşüyor ve barınaksızken nasıl sakin olabiliriz? Sevdiklerimiz hiç nedensiz ölürken nasıl öfke duymayız?

Çok şiirsel konuşuyorsun ama şiirin pratiğe faydası var mı? Ethopya'da bir dilim ekmek bulamadığı için kucağında çocuğu ölen anneye söyleyeceğin şey var mı? İç savaş süren herhangi bir yerde, köyünü yerle bir etmek isteyen orduyu durdurmaya çalıştığı için bedenine giren kurşunun acısını hisseden adama yardımı var mı? Şiirinin bir çete tarafından ardı ardına tecavüze uğramış kadına yardımı var mı? Bir pazar sabahı alış

verişe giden ailenin, bir terörist bombasıyla parçalara ayrılmasına faydası var mı?

Bu söyleyeceğimden rahatsızlık duyacaksın biliyorum ama dinle: Her şey mükemmel. Mükemmelliği görmeye çalış. Bahsettiğim bilinç değişimi bu. Hiçbir şeye ihtiyaç duyma. Her şeyi arzu et. Geleni seç. Duygularını hisset. Dolu dolu ağla. Dolu dolu gül. Gerçeğini hisset. Tüm duygularını yaşadığında. Dur ve Tanrı'yı bil.

Bir başka deyişle, en büyük trajedinin ortasındayken bile, sürecin mükemmelliğini gör. Göğsünde kurşunla ölürken bile, çetenin tecavüzüne uğrarken bile.

Bu, şu anda size imkansız gibi görünüyor. Oysa Tanrı bilincine ulaştığınızda yapabilirsiniz.

Tanrı bilincine ulaşmak *zorunda* değilsiniz elbette. Anı nasıl deneyimlemek istediğinize bağlı.

Büyük trajedi anında zorluk, zihni sessizleştirmek ve ruhun derinliklerine girmektir.

Kontrol edemediğiniz durumlarda bunu otomatikman yaparsınız.

Hiç kazayla köprüden arabasıyla uçan biriyle konuştunuz mu? Silahla burun burana gelen biriyle? Boğulmaktan son anda kurtulan biriyle? Size zamanın yavaşladığını söyleyeceklerdir. İçlerinde daha önce hiç hissetmedikleri sakinliği, hiç korku hissetmediklerini söyleyeceklerdir.

"Korkma! Seninleyim." Trajediyi yaşayan kişinin duyduğu şiir bu. En karanlık anında, ışığın olacağım. En zor anında, tesellin olacağım. En güçsüz anında, gücün olacağım. Güven! Senin daha sonra ihtiyaç duymayacağın rehberinim. Yeşilliklere uzanıp dinlenmeni sağlayacağım; derin sulardan geçmene yardımcı olacağım.

Ruhunu canlandıracağım; doğru yolda yürümen için yol gösstereceğim.

Ölümün gölgesinde yürürken bile korkmayacaksın. Seninleyim.

Düşmanlarının önünde masanı donatacağım. Bardağını taşıracağım.

İyilik ve şefkat yaşamın boyunca peşinde olacaktır. Benim Evimde yaşayacaksın... ve yüreğimde... Sonsuza dek.

12

Harika. Söylediklerin bir harika. Keşke dünya bunu işitebilse. Keşke dünya bunu anlayabilse, inanabilse.

Bu kitap yardımcı olacak. Sen buna yardım ediyorsun. Kendi payına düşen rolü oynuyor, Kolektif Bilincin yükselmesine yardımcı oluyorsun. Herkesin yapması gereken bu.

Evet.

Yeni bir konuya geçebilir miyiz? Aldığımız tavırların önemli olduğunu düşünüyorum.

Şu anda yaygın olan tavır şu:

Fakire yeterince yardım yapılıyor; zengini çalışarak kazandığı için fazla vergiyle cezalandırmayalım. Üretmeyen fakire, daha fazla vererek tembelliğini teşvik etmeyelim.

Bu insanlar, fakirin fakir olmayı istediği için fakir olduğuna inanıyor. Çoğu fakir kendisini kurtarmak için en ufak bir çaba göstermiyor. Kendi sorumluluklarını üstlenmek yerine, devletin onu emmesini emmeyi tercih ediyor.

Çoğu insan, zenginliğin paylaşımının komünizm şeytanı olduğuna inanıyor. Komünist Manifestoda yer alan "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" sözünü bu düşüncenin şeytani kaynağının kanıtı olarak gösteriyor. Bu düşünceye

göre temel insanlık onuru, herkesin ortak çabasıyla garanti altına alınmalı.

Bu insanlar, "her insan kendi başına"ya inanıyor. Bu kavramın soğuk ve kalpsiz olduğu söylendiğinde, şansın her insanın kapısını eşit olarak çaldığı fikrine sığınıyor. Hiç kimsenin aşılacak engeli olmadığını söylüyor. Eğer *kendileri* başarmışsa *herkesin* başarabileceğine, eğer başaramıyorlarsa "hatayı kendilerinde aramaları" gerektiğine inanıyorlar.

Bunun kibirlice bir düşünce olduğunu düşünüyorsun.

Evet. *Sen* ne düşünüyorsun?

Benim bir yargım yok. Sadece bir düşünce. Bu ya da herhangi bir düşünceyle ilgili tek bir sorum var: Bu düşünceyi savunmak size hizmet ediyor mu? Kim Olduğunuza ve Kim Olmak istediğinize bu düşünce hizmet ediyor mu?

Dünyaya baktığınızda, insanlar bu soruyu sormalı.

Bu düşünce bize hizmet ediyor mu?

Gözlediğim şu: Engelli dediğiniz koşullarda doğan çok sayıda insan var. Bu görünür bir gerçek.

Yüksek metafiziksel boyutta ise hiç kimsenin engelli olmadığı gerçeği var. Her ruh, başarmak istediklerini başarabilmek için kendisine uygun koşulları, olayları ve insanları yaratıyor.

Her şeyi siz seçiyorsunuz; anne babanızı, doğduğunuz ülkeyi, yeniden dünyaya gelişinizin tüm koşullarını.

Aynı şekilde yaşamınız boyunca seçmeye, gerçek olanı kendinizi bilmek için size mükemmel olanaklar sunacak olayları, koşulları, insanları yaratmaya devam ediyorsunuz.

Bir başka deyişle hiç kimse ruhun arzu ettiklerini başaramaz

ması için "engelli" değildir. Örneğin; ruh, bastırılmış bir toplumda, büyük politik ya da ekonomik zorlamalar altında yapmaya ihtiyaç duyduğu şeyleri başarabilmek için özürlü bir bedenle çalışmayı seçebilir.

Dışarıdan baktığımızda *fiziksel* olarak engelli insanları görürüz, oysa bu engeller, *metafiziksel* olarak doğru ve mükemmel koşullardır.

Bu pratik olarak bizim için ne anlama geliyor?

"Engellilere" yardım mı etmeliyiz, yoksa olmak istedikleri yerde oldukları için onları kendi hallerine mi bırakmalıyız?

Bu çok iyi ve çok önemli bir soru.

Unutma ki düşündüğün, söylediğin, yaptığın her şey kendinin ne olduğu hakkındaki kararının yansımasıdır; Kim Olduğunun ifadesidir; Kim *Olmak* istediğinin kararının *hayatın geçişidir*. Bu konuya hep geri dönüyorum, çünkü burada yaptığınız tek şey bu; yapmak istediğiniz tek şey bu. Ruhun başka bir amacı yok. Gerçekten Kim Olduğunuzun deneyimini arıyor ve yaratıyorsunuz. Şimdinin her anında yeniden kendinizi yaratıyorsunuz.

Bir başka deyişle *herhangi* bir koşulda birisiyle karşılaştığınızda ilk sorunuz daima şu olmalı:

Burada ben ne istiyorum?

İşitiyor musunuz?

İlk sorunuz daima bu olmalı:

Burada ben ne istiyorum?

Diğer insan ne istiyor değil.

İnsan ilişkilerinin yolu hakkında işittiğim en derin içgörü bu. Ayrıca bugüne kadar bana öğretilenlerin de tam zıddı.

Biliyorum. İlişkilerinizin çatışmasının nedeni de bu. Daima karşınızdaki insanın, diğer insanların ne istediğini keşfetmeye çalışıyorsunuz. Sizin *gerçekten* neyi istediğinizi değil. Sonra da istediklerini sandığınız şeyi *verip vermemeye* karar vermeye çalışıyorsunuz.

Kararınızı şöyle verin:

Onlardan ne isteyebileceğinize karar verin.

Onlardan isteyebileceğiniz bir şey aklınıza gelmiyorsa onlara istedikleri şeyi vermek için ilk nedeniniz ortadan kalkar ve genellikle vermezsiniz.

Eğer, onlardan isteyebileceğiniz bir şeyi görürseniz ya da isteyebileceğiniz bir şey varsa özçıkar güdünüz devreye girer ve onlara istedikleri şeyi vermeye çalışırsınız.

Daha sonra da tepki duyarsınız; özellikle karşınızdaki insan size istediğiniz ya da beklediğiniz şeyi vermezse.

Bu "değiş tokuş" oyununda, çok ince bir denge kurarsınız: "Benim ihtiyaçlarımı karşıla ben de senin ihtiyaçlarını karşılayayım."

Oysa tüm insan ilişkilerinin amacında -bireysel ya da ilkesel- bu hesapların yeri yoktur.

Diğer insanlarla, yerlerle, şeylerle olan Kutsal İlişkinizin amacı, *onların* ne istediğini ve neye ihtiyaç duyduğunu keşfetmek değil, *sizin gelişmeniz,* Kim Olmak istediğinizi, şimdi neye ihtiyaç duyduğunuzu ve arzu ettiğinizi bilebilmektir.

Bu nedenle diğer şeylere görece İlişkileri yarattım.

Eğer İlişkiler olmasaydı, *vakumda,* geldiğiniz Sonsuz Her Şey olan boşlukta yaşamaya devam ederdiniz.

Her Şeyin içinde siz de her şeysiniz. *Belirli bir şeyin* "bulunduğu" deneyimleyemezsiniz. Çünkü her şey olduğunuzda *olmadığınız hiçbir şey yoktur.*

Bu nedenle sizin için *yeni* bir deneyim *yarattım.*

Kim Olduğunuzu *deneyimsel olarak bilme* deneyimi.

Bu deneyim için size üç şey sundum:

1. Görecelik -bir şeyle ilişkinize göre bir şey olarak varolma sistemi.

2. Unutkanlık -isteyerek total amnezi (hafıza kaybı) altında olma süreci, böylece Her Şey olduğunuzu hatırlamadığınızda, göreceliğin de sadece bir "oyun" olduğunu bilemezsiniz.

3. Bilinç -bir olma boyutu Tam farkındalığa ulaşana kadar gelişerek, Gerçek ve Yaşayan Tanrı Olmak; kendi realitenizi yaratarak ve deneyimleyerek, bu realiteyi genişleterek ve keşfederek, bu realiteyi bilincinizin yeni sınırlara -*sınırsızlığa*- genişleterek, değiştirerek ve her an yeniden yaratarak Gerçek ve Yaşayan Tanrı Olma boyutu.

Bu paradigmada, *bilinç her şeydir.*

Bilinç, tüm gerçeğin temelidir... Bilinç, gerçek spirütelliktir.

Ama tüm bunların amacı ne? Önce bize Kim Olduğumuzu *unutturuyorsun*, sonra da Kim Olduğumuzu hatırlamamızı istiyorsun.

Amaç, Kim Olduğunuzu ve Kim Olmak İstediğinizi Kendinizin Yaratması.

Bu, Tanrı'nın Tanrı olma davranışı. Benim, Ben Olma davranışım -sizin vasıtanızla!

Tüm Hayatın amacı bu.

Sizin vasıtanızla, Ben Kim ve Ne olduğumu *deneyimliyorum.*

Siz olmasanız bilirdim ama deneyimleyemezdim.

Bilmek ve deneyimlemek farklı şeylerdir.

Her an deneyimlemeyi seçiyorum.
Ve *deneyimliyorum. Sizinle.*

Sorduğum soruyu unuttum.

Tanrı'yı tek bir konuda tutmak zordur. Sınırsızlığı seviyorum. Soruna geri dönelim.

Evet, engellere ve daha zor konumda olanlara nasıl davranmalısınız?

Öncelikle, onlarla İlişkinizde Kim ve Ne Olduğunuza karar verin.

Sonra, kendinizi Sömürülen mi, Yardım eden mi, Sevgi, Anlayış ve Şefkat gösteren olarak mı deneyimlemek istediğinize karar verin. Daha sonra da neye karar verdiyseniz onun *en iyisi* olun.

Hangisi ya da hangileri olursanız olun, olduğunuz şeyin *başkalarının oldukları ve yaptıklarıyla ilgisi olmadığının farkında* olun.

Bazen, *birisini* sevmenin en iyi yolu, verebileceğiniz en büyük yardım, onları *kendi başlarına bırakmak* ya da kendilerine yardım etmek için desteklemek olabilir.

Yaşam bir ziyafet sofrası gibidir. Bu sofrada onlara bol kepçeyle *kendilerini ikram edebilirsiniz.*

Unutmayın, bir insana verebileceğiniz *en büyük* yardım onları *uyandırmak*, onlara gerçekten Kim Olduklarını hatırlatmaktır.

Bunu yapmanın çeşitli yolu vardır. Bazen biraz yardım, biraz dürtmek, omuz vermek, itmek, teşvik etmek... Bazen de onların sizden herhangi bir yardım almaksızın kendi yollarında yürümelerine izin vermek. (Anne babalar bu seçimi bilir ve her gün acı çekerek katlanırlar.)

Zor durumda olanlara, Kendilerinin Kim Olduğunu hatırlatarak güç verebilirsiniz.

Siz onları engelli olarak görürseniz, onlar da *kendilerini* öyle görürler.

İsa, herkesi gerçekten oldukları gibi görüyordu.

Görünüşlerine aldanmadı; başkalarının kendi haklarında inandıklarına inanmayı reddetti. Daima yüksek düşüncelere sahip oldu ve bu düşüncelere daima başkalarını da davet etti.

Başkalarının seçimlerine de saygı duydu. Onları kendi yüksek düşüncelerini kabul etmeye zorlamadı. Sadece düşünceye davet etmekle yetindi.

İnsanlar kendilerini yardıma muhtaç varlıklar olarak görmeyi seçtiklerinde, onları hatalı değerlendirmeleri için yargılamadı ve reddetmedi. Kendi Realitelerini sevmelerine izin verdi. Oynadıkları seçimde sevecenlikle onlara yardımcı oldu.

İsa bazıları için Kim Olduklarını Bilmeye giden en hızlı yolun, Kim Olmadıklarını Bilmekten *geçtiğini* biliyordu.

Bu yolu yanlış yol diyerek yargılamadı. Bu yolu da "mükemmel" yol olarak gördü. Herkesi, Kim Olmak istiyorlarsa istesinler, seçimlerinde destekledi.

Bu yüzden, İsa'dan yardım isteyen herkes yardım gördü. Hiçbir şeyi reddetmedi fakat verdiği yardımın kişinin gerçek arzusu olup olmadığına daima dikkat etti.

Gerçekten aydınlanmak isteyenlere, bir başka boyuta geçmeye hazır olduklarını içtenlikle ifade edenlere, güç, cesaret ve bilgelik verdi. Kendisi daima başkalarına cesaret veren örnek oldu. İnsanlar hiçbir şey yapmasalar da ona güvendiler; onları asla şaşkına çevirmedi.

Çoğu insan ona hala güveniyor. Bugün hala kendisinden

yardım isteyenlere yardım ediyor. Ruhunu gerçekten uyanmak isteyenleri uyandırmaya adadı.

İsa, uyanmak istemeyenlere de şefkatini sundu. Kimseyi, hiçbir şekilde yargılamadı.

İsa'nın Mükemmel Sevgi anlayışı, insanlara ne tür yardım alabileceklerini söyledikten sonra, herkese istedikleri yardımı istedikleri kadar sunmaktı.

Kimseye yardımını esirgemedi, asla "kendin ettin, kendin buldun" demedi.

İsa insanlara kendi istediği yardımı vermek yerine, onların *gerçekten* istediği yardımı vererek onları güçlendireceğini biliyordu. *Herkesin kendi boyutuna göre taşıyabileceği güçten yararlanmaya hazır olduğunu biliyordu.*

Bu yol tüm büyük ustaların yolu. Geçmişte ve şu anda gezegeninizde yaşamış ve yaşayan tüm ustaların yolu.

Şimdi kafam karıştı. Ne zaman yardım etmek, kişiyi güçsüzleştiriyor? Ne zaman kişinin gelişimine değil, gerilemesine neden oluyor?

Yardımınız, kişinin bağımsızlığını hızlandıracağı yerde onu bağımlı hale getirdiğinde.

Başkalarına şefkat adına kendilerine değil de size dayanmalarına izin verdiğinizde.

Bu şefkat değil, dürtüdür. Sizin güç dürtünüz. Bu tür yardım gerçekte sizin güç oyununuzdur. Başkalarının üzerinde hakimiyet kurma dürtüsünün oyunu. Bu ayrım çok ince olabilir. Bazen güç oyunu oynadığınızın farkında bile olmayabilirsiniz. Gerçekten başkasına yardım etmek için elinizden geleni yaptığınıza inanırsınızÖ ama dikkatli olun belki de sadece kendi değerinizi artırma çabası içinde olabilirsiniz.

Diğer insanların sizi sorumlu tutmasına ne kadar izin verirseniz, onların sizi o kadar güçlü kılmasına izin vermiş olursunuz. Bu da size kendinizi değerli hissettirir. Bu tür yardım ise *güçsüzü baştan çıkaran bir afrodizyaktır*. Amaç güçsüzü güçlendirmektir. Daha da güçsüz kılmak değil.

Devlet yardım programlarının sorunu işte bu. Bu programlar kişileri güçsüzleştirmeye yönelik. Devlet yardım programları bir kısır döngü içinde. Programların çoğunun amacı yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmekten çok kendi varlık nedenlerini haklı çıkararak, kurumsal varlıklarını sürdürebilmek.

Eğer devlet yardımlarında sınırlama olsaydı, gerçekten yardıma ihtiyacı olanlara yardım edilirdi ama bu yardıma bağımlı hale gelmelerine izin verilmezdi. İnsanlar yardımı kendi ayakları üzerinde durmanın yerine koymazlardı. Devletler bu tür yardımın "güç" demek olduğunu biliyor. Bu yüzden, devlet yardım kuruluşları mümkün olduğunca çok sayıda insana yardım ediyor. Devlet ne kadar çok insana yardım ederse, o kadar çok insan devlete yardım eder.

Devletin koruduğu kişi de devleti korur.

Öyleyse, zenginliğin paylaşımı *olmamalı*. Komünist Manifesto şeytani bir plan.

Tabii ki şeytan yok ama ne demek istediğini anlıyorum. "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" düşüncesi şeytani değil çok güzel. Her insanın diğer insanın kardeşi ve koruyucusu olduğunu söylemenin bir diğer yolu. Bu güzel fikrin uygulaması çirkin olabilir.

Paylaşma bir yaşam biçimi olmalı, devlet fermanıyla değil. Paylaşma istekle olmalı, zorlamayla değil. Fakat, en iyi

haliyle bile devlet yine insanlardan oluşur. Programları da, sadece insanların "yaşam biçimi" olarak başkalarıyla paylaşma şekillerinin resmiyete dönüşmüş halidir. Programlar insanların paylaşma mekanizmalarıdır. Politik sistemler, kolektif bilincin yansımasıdır. Tarih tekrar tekrar gösterdiği gibi, "güçlüler" zenginliklerini "güçsüzlerle" paylaşmıyor.

Rus köylüsü, Rus asillerinin zenginliklerini paylaşmaları için cehennem donana kadar bekleyebilirlerdi. (Rus asilleri, zenginliklerini köylülerin çok çalışmalarıyla yapmalarına rağmen.) Köylülere ancak toprakta çalışmaları için "yeteri kadar" para veriliyordu. Ve toprak baronları gittikçe zenginleşiyordu. Tam bir *bağımlı ilişki*! Bu, sen-bana-yardım-eder sen-ben-sana-yardım-ederim düzeni *herhangi* bir devletin yapabileceğinin çok daha ötesinde sömürüyü ve utanmazlığı içeriyordu. İşte Rus köylülerine reva görülen bu gaddarca sömürü geri tepti. "Güçlülerin", hem "güçsüzlerin" emeklerini sömürmesi hem de *keyfi* ödeme yapması, halkı isyan ettirdi. Bir devletin "tüm yurttaşlarına eşit davranma" ilkesi, insanların öfkelerinden doğdu.

Sarayın penceresinin altında, üzerlerinde paramparça giysilerle toplanan halk "açız" diye haykırırken, Marie Antoinette altın kaplamalı mücevherlerle bezeli tahtının üzerinde oturuyor, ithal üzümleri yiyordu; Marie Antoinette ekmek bulamayan halka pasta yemelerini önerdi.

İşte *bu* tür davranışlar halkı isyan ettirdi. Bu tür koşullar devrimleri ve "zalim" devletleri yaratıyor.

Zenginden alıp fakire veren devletlere "zalim devlet" zenginin fakiri *sömürdüğü* ve devletin parmağını oynatmadığı devletlere ise "baskıcı devlet" diyorsunuz.

Meksika çiftçilerine bugün bile sorun. Yirmi otuz aile zengin ve güçlü bir elit- Meksika'yı *yönetiyor* (çünkü Meksi-

ka topraklarının *sahibi* onlar). Yirmi-otuz *milyon* ise aşırı yoksulluk içinde yaşıyor. Ve çiftçiler 1993-94'te isyan ettiler, elitist devleti insanların birazcık olsun onurlu yaşabilmeleri için görev yapmaya zorladılar. Elitist devletlerle "halk" devletleri arasında fark var. Halk devletleri, insan doğasının temel bencilliğine öfke duyan insanlar tarafından yaratılmadı mı? Devlet programları, insanların kendi çarelerini arama arzusu göstermedikleri için, bir çare olarak yaratılmadı mı?

Eşit Barınma Yasaları, çocuk işçiliği yasaları, on sekiz yaşın altında çocukları olan anneleri destekleme programları bir çare olarak yapılmadı mı?

Sosyal Sigorta, kendi aileleri tarafından bakılmayan yaşlılara devletin bakmak zorunda olmasından kaynaklanmadı mı? Devlete olan nefretinizi ve hiçbir kontrol olmadığında hiçbir şey yapmayı istememenizin sorumsuzluğunu nasıl uzlaştırırız?

Devlet, zengin maden sahiplerini kendi pisliklerini temizlemeye zorlamadan önce maden işçileri çok *korkunç* koşullar altında çalışıyordu. Neden maden sahipleri bunu kendileri gönüllüce yapmadılar? Çünkü *karlarından* birazcık bile feda etmek istemiyorlardı. Onlar karlarının mümkün olduğunca büyük olmasına bakıyorlardı. Sağlıksız ve güvenlikten yoksun madenlerde bir sürü fakir işçi *ölse* bile, zenginler için ne önemi vardı?

Devlet, asgari ücret zorunluluğunu getirmeden önce, işverenler işçilere *esir* ücretleri ödüyordu.

"Eski iyi günleri" özleyenler şöyle diyor: "Ne olmuş? İşverenler *iş* imkanı yaratıyordu. Burada kim *risk* alıyor? İşçi mi? Hayır! *Yatırımcı, işveren* tüm riski üstleniyor! Tabii ki en büyük kazanç onun hakkı!"

İşçilerin insanca yaşama hakkını savunan herkese *komünist* diyorsunuz.

Eşit hakları savunan herkese *sosyalist* diyorsunuz.

Sadece cinsiyetinden dolayı iş olanakları ya da yükselme imkanı bulamayan kadınları savunanlara *radikal feminist* diyorsunuz.

1992'de Amerika Başkanı ve eşi, milyonlarca Amerikalının önleyici tıptan yararlanamadığını ve bunun haksızlık olduğunu söyleyince, buna önce kim karşı çıktı dersiniz?

Tıp endüstrisi ve sigorta şirketleri. Çünkü özel sağlık endüstrisi, karından fedakarlık yapmak istemiyor.

Kar, kar, *kar*.

Devletlerin, halkın arzusu hilafına davrandığını söylüyorsunuz. Halkın, devleti kontrol ettiği toplumlarda, halk kendi yararlarına uygun yasalar çıkartıyor.

Devletin halkı kontrol ettiği toplumlarda, devlet eşitsizliği gidermek için pek fazla şey hatta hiçbir şey yapmıyor.

Öyleyse sorun şu: Ne kadar devlet? Çok fazla devlet. Ne kadar az? Nerede ve nasıl denge oluşabilir?

Vayyy! Hiç bu kadar uzun konuşmamıştın.

Bu kitap global sorunları ele alacaktı değil mi?

Evet, bu soruna Toynbee'den Jefferson'a, Marx'a kadar bir çok kişi çözüm arıyor. Pekala *senin* çözümün ne?

Burada biraz geriye gideceğiz; bazı temel noktalara yeniden değinmemiz gerekiyor.

Tamam. Belki iki kez işitmem gerekiyordu.

Öncelikle, bir "çözümüm" yok. Çünkü bunları sorun ola-

rak görmüyorum. Olan olandır. Olanlar için bir tercihim yok. Sadece herkesin görebileceği şeyleri dile getiriyorum.

Pekala. Çözümün yok ve tercihin yok. Gözlemlerini paylaşabilir misin?

Henüz dünya total çözüm getiren bir devlet sistemini bulamadı.

İyilik ve adalet politik değil, ahlaki konulardır.

Devlet, iyiliği zorlayan ve adaleti garantilemeye çalışan insan çabasının ürünüdür. Oysa iyiliğin barındığı tek bir yer vardır; insan yüreği. Adaletin kavramlaştığı tek bir yer vardır; insan zihni. Sevginin gerçek anlamda deneyimlendiği tek bir yer vardır; insan ruhu. Çünkü insan ruhu *sevgi*dir.

Ahlakı yasalaştıramazsınız. "Birbirinizi sevin" diye bir yasayı yürürlüğe sokamazsınız.

Şimdi daha önce konuştuğumuz bazı şeyleri tekrarlayacağız. Aynı konulara tekrar tekrar dönsek de, bu gerekli. Amacımız sorunların temeline inmek.

Peki, daha önce sorduğum soruyu yeniden sorayım. Yasalar, ahlak kavramlarını, insanın kodlaştırma çabaları değil midir? "Doğru" ve "yanlış"ın ne olduğu konularında uzlaşma çabaları değil midir?

Evet. Yasalar ve kurallar ilkel toplumunuz için gerekli. (Gelişkin toplumlarda yasalar gereksizdir. Bu toplumlarda her varlık kendini denetler. Her varlık özdenetime sahiptir.) Hâlâ toplumunuzda hala elementer sorularla uğraşıyorsunuz. Dur işareti olan cadde köşelerinde ne kadar süre durmalısınız? Alış ve satışta hangi kurallara uymalısınız? Birbirinize olan davranışlarınızda hangi kurallar olmalı?

Eğer herkes sadece *Sevgi Yasasına* uysaydı, öldürmeyle, zarar vermeyle, aldatmayla hatta kırmızı ışıkta geçmeyle ilgili temel yasalar bile gereksiz olurdu.

Sevgi Yasası, Tanrı Yasasıdır.

Gelişkin devlete değil, gelişkin bilince ihtiyacınız var.

Yani sadece On Emir'e uysak, iyi durumda olacağız!

On Emir diye bir şey yok. (Bu konu Birinci Kitapta tartışıldı.) Tanrı Yasası yasasızlıktır. Bunu anlayamıyorsunuz. *Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok.*

Bu dünya için yasasızlık mı öneriyorsun? Anarşi mi?

Hiçbir şey önermiyorum sadece gözlemliyorum. Hayır, anarşinin (devletin, yasaların, kuralların hiçbir sınırlaması olmaması) gezegeninize uygun olmayacağını gözlemliyorum. Anarşi toplumu gelişkin varlıkların yaşadığı bir toplumdur, siz insanların değil, henüz çok ilkel boyuttasınız.

Türünüz, *doğal olarak, doğal doğruları* yapacağınız gelişkinliğe evrimleşene kadar bir şekilde yönetilmeye ihtiyacınız var çünkü genellikle insanlar kendi hallerine bırakıldığında "doğru" olanı *yapmıyorlar.*

Esas soru, devletlerin neden birçok yasalar ve kurallar oluşturduğu değil, neden oluşturmak *zorunda* kaldığı olmalı?

Yanıt sizin Ayrılık Bilincinizde.

Her birimiz kendimizi diğerlerinden ayrı görüyoruz.

Evet.

Eğer ayrı değilsek, Bir'iz. Bu durumda birbirimizin sorumluluğunu da üstlenmiş olmuyor muyuz?

Evet.

Ama bu her birimizin bireysel kendini gerçekleştirme gücünden bizi yoksun bırakmaz mı? Eğer herkesin sorumluluğunu da taşıyorsam, o zaman Komünist Manifesto doğru! "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre."

Komünist Manifesto çok yüce bir düşünce. Ama baskıyla uygulandığı için yüceliğini yitirdi. Komünizmin sorunu buydu. Sorun düşünceden değil, uygulama biçiminden kaynaklanıyor.

Ama bu düşüncenin hayata geçirilebilmesi için baskının gerekli olduğunu savunanlar var. Çünkü komünist düşünce insanın temel doğasıyla çelişiyor.

Turnayı gözünden vurdun. Değişmesi gereken şey, insanın temel doğası! Öncelikle bunun üzerinde çalışmalarınızı yoğunlaştırmalısınız.

Yani bilinç değişimi yaratmalıyız.

Evet.

Ama yine başladığımız noktaya geri dönüyoruz. Grup bilinci, bireyin gücünün ortaya çıkmasını engellemiyor mu?

Şimdi şöyle düşünelim. Eğer dünyada yaşayan her insanın temel ihtiyaçları karşılanmış olsa, eğer her insan, insan-

lık onuruna uygun yaşayabilse ve varlıklarını sürdürebilme mücadelesinden kurtulabilse... bu, daha yüce amaçların peşinden gitmeleri için tüm insanlığın yolunu açmış olmayacak mı?

Bireyin varlığını sürdürebilmesi garanti altında olsa, bireyin kendini gerçekleştirme çabası gelişmeyecek mi? Bazı insanların çok rahat yaşayabilmeleri için, tüm insanlığın onurunu çiğnemek, insanlık onurunu feda etmek gerekli mi?

Başkalarına bedel ödeterek sürülen rahat yaşam, ne kadar onurlu olabilir?

Gezegeninizde hepinize bol bol yetecek de artacak kadar kaynak var. öyleyse her yıl neden milyonlarca insan açlıktan ölüyor? Milyonlarca insan evsiz barksız? Milyonlarca insan en basit insan haklarından yoksun olduğu için gözyaşı dökü yor?

Tüm bunlara son verecek yardım, insanların güçlerini ellerinden alarak, onları hep "muhtaç" konumda bırakacak türden *yardım* olamaz.

Eğer refah düzeyi yüksek kesim, açlık çeken, evsiz barksız insanlara, onları güçsüzleştireceği, onları hep muhtaç olmaya alıştıracağı gerekçesiyle yardım etmek istemediklerini öne sürüyorlarsa, o zaman zenginleriniz ikiyüzlü.

Birileri açlıktan ölürken, "bana ne"ci tavırla sadece kendi refah düzeylerine önem veren insanlar aslında "çok fakir" insanlardır.

Bir toplumun gelişmişliği, en yoksul konumda olan üyelerine nasıl davrandığıyla ölçülür. Amacınız insanlara yardım etmekle, yardım ederek(!) *muhtaç etme* (kendinize bağımlı kılma) arasındaki dengeyi bulmanız olmalı.

Bu dengeyi bulmak için bize rehber olabilecek bir öneriniz var mı?

Temel rehberiniz şu olabilir: Eğer yardımın ölçüsünü belirlemekte zorlanıyorsanız daima şefkat yönünde "hata" yapın.

Yardım ederek yarar mı zarar mı verdiğinizin testi; yardımınız sonucunda insanlar güçleniyor mu, güçsüzleşiyor mu? Üretkenlikleri artıyor mu, tembelleşiyor mu? Büyüyor mu, küçülüyor mu? bağımsızlaşıyor mu, size bağımlı hale mi geliyor?

İnsanlara her şeyi verdiğinizde, kendileri için gösterecekleri çabada azalma olduğu da görülüyor.

İnsanlar niye en temel insanlık onurunu korumak için çaba göstermek zorunda kalmalı? Herkese yetecek kadar kaynak yok mu?

En temel insan hakları, her insanın doğuştan sahip olması gereken bir temel hak *olmamalı mı*? Yemek, içmek, barınak ve bedeni soğuğa ve sıcağa uygun giysiyle örtmek yani *varlığını sürdürebilmek* için -dünyada herkese yeteceğinden çok daha fazla kaynak varken- insan niye mücadele etmek zorunda kalmalı?..

Eğer birey asgari düzeyden daha fazlasını -daha fazla yiyecek, daha rahat barınak, daha kaliteli giysi- istiyorsa o zaman bu amaçlarını gerçekleştirmek için çaba göstermesi gerekir.

İnsanlığın yüzleşmesi gereken temel sorun işte *bu*. İnsanın insanca yaşayabilmek için temel haklarından yoksun olmamasını sağlayabilmek.

Amaç herkesin eşit koşullarda yaşamasını sağlamak değil, insanlık ailesinin her üyesinin en temel varoluş ihtiyaçlarını, insanlık onuruna uygun olarak karşılayabilmek olmalı.

Bu noktadan sonra daha fazlasını isteyen insanlar kendi seçimlerini yapabilme şansına sahip olurlar.

Ama öyle insanlar var ki, kendilerine şans verilse de bu şansı kullanmayı seçmiyor.

Bu da yeni bir soruya yol açıyor: Kendilerine sunulan şansı kullanmayan insanlara yeniden yeniden şans vermeli misiniz?

Hayır.

Eğer sizin bu tutumunuzu benimseseydim haliniz ne olurdu?

Size şunu söyleyeyim: Tanrı'nın Dünyasında şefkat asla bitmez, sevgi asla azalmaz, sabır asla tükenmez. Sadece insanın dünyasında iyilik sınırlıdır.

Benim Dünyamda iyilik sınırsızdır.

Hak etmiyor bile olsak da mı?

Daima hak ediyorsunuz!

İyiliğin değerini bilmesek de mi?

Sizin kötülük dediğinize ben *hata* diyorum. Kendiniz için en iyinin ne olduğunu bilmiyorsunuz. Size daima şefkat gösteriyorum çünkü hatalarınız kötülüğünüzden değil cehaletinizden kaynaklanıyor.

Ama bazı insanlar gerçekten kötü. Kötülük adeta doğalarında var.

Bunu sana kim söyledi?

Kendi gözlemimden konuşuyorum.

O zaman iyi göremiyorsun. Bunu sana daha önce de söyledim: Hiç kimse, kendi dünyasının modeline uygun olmayan kötülük yapmaz.

Bir başka deyişle, herkes, her an kendi yapabildiğinin en iyisini yapar.

Herkesin davranışı, sahip olduğu bilinç seviyesine uygundur.

Bilinç her şeydir. Neyin farkındasınız? Neyi biliyorsunuz?

Peki, kendi çıkarları için bize saldıran, bize zarar veren hatta öldüren insanlar da kötü değil mi?

Bu sorunun yanıtını da daha önce verdim: *Tüm saldırılar bir yardım çağrısıdır.*

Hiç kimse gerçekten birisini incitmek istemez. İncitenler istedikleri bir şeyi elde etmenin *tek* yolunun bu olduğu -hatalı- düşüncesine sahip oldukları için incitici, zarar verici davranışlarda bulunur.

Bu sorunun *yüksek çözümünü* daha önce de verdim. Sadece *hiçbir şey isteme.* Tercihleriniz olsun ama ihtiyaçlarınız değil. İstek ve ihtiyaç arasındaki farkı bilin. Bu, çok yüksek bir varoluş biçimi, Ustaların yaşam biçimi.

Jeopolitikanızı neden herkesin en temel ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde düzenlemiyorsunuz?

Bunu yapıyoruz ya da yapmaya çalışıyoruz.

Bunca uzun insanlık tarihiniz varken, söyleyebileceğiniz bu kadar mı?

Gerçek şu ki, pek fazla gelişim göstermediniz. Hala ilkel "gemisini kurtaran kaptan" mantalitesiyle hareket ediyorsunuz.

Doğayı yağmalıyor, kaynaklarına tecavüz ediyor, canlılarını sömürüyor, sizin bu yaptıklarınıza karşı çıkanları ise sistematik olarak, "radikal", "komünist" ya da "anarşist" olmakla suçluyor, hapsediyor, öldürüyorsunuz.

Tüm bunları, kendi bencil amaçlarınız için yapıyorsunuz. Çünkü kurduğunuz yaşam düzenini, *başka türlü sürdürmeniz* mümkün olamıyor.

Her yıl kağıt için milyonlarca dönüm ağaç kesmek *zorundasınız*, yoksa nasıl gazete okuyabilirsiniz?

Gezegeninizi koruyan ozon tabakasını mahvetmek *zorundasınız*, yoksa saç spreyiniz olmazsa nasıl yaşayabilirsiniz?

Nehirlerinizi, göllerinizi, denizlerinizi dönüşü olmayacak şekilde kirletmek *zorundasınız* yoksa endüstrileriniz nasıl Daha Büyük, Daha İyi, Daha Çok olabilir? Ve en yoksul, en cahil, en az farkında ve en zor durumda olan insanlık ailesi üyelerini sömürmek *zorundasınız*, yoksa inanılmaz boyutlarda (ve gereksiz) lüks ve sefahat içinde nasıl yaşayabilirsiniz? Son olarak da tüm bu yaptıklarınızı inkar etmek *zorundasınız*, yoksa kendinizle nasıl yaşayabilir ve vicdanınızın sesini susturabilirsiniz? Yüreğinizde "*sade* yaşayın ki, diğerleri *sade* yaşayabilsin" sözüne yer yok. Bunu söyleyenler komünist olmalı. Siz, sahip olduklarınıza kavuşmak için ne kadar da çok çalıştınız! Tabii ki *ölçüsüz lüks* içinde yaşamak hakkınız! *Asla da lüksünüzden biraz olsun bile vazgeçmeyeceksiniz*! Bu yaşamınızı sürdürebilmek için, insan ırkının sizin dışınızdaki üyeleri acı çekiyor olsa da hatta çocuklarınızın çocukları açgözlülüğünüzün bedelini ödeyecek olsa da ne gam!

Siz "başardınız" ya, onların acısından size ne! Onlar da çok istiyorlarsa başarabilirler! Bu dünyada, gemisini kurtaran kaptan değil mi? Bu böyle gelmiş böyle gider! Dünyayı siz mi değiştireceksiniz yani? (Zaten değişmesini isteyen kim?)

Bu çılgın gidişata nasıl dur diyebiliriz?

Bilinç boyutunuzu değiştirerek.

İnsanlığın bu hasta halini, devlet ya da politika aracılığıyla iyileştiremezsiniz. Bu yolları zaten binlerce yıldır deniyorsunuz. Değişim ancak insanların yüreğinin değişmesiyle mümkün.

Bu değişimi bir cümleyle açıklar mısın?

Zaten defalarca yaptım.

Tanrıyı ve diğer insanları sizden ayrı varlıklar olarak görmekten vazgeçin.

Tek çözüm, En Büyük gerçektir: Evrende varolan hiçbir şey, her şeyden ayrı değildir. *Her şey* tüm hayatın dokusuyla bağlantılı, interaktif ve birbirine derinden bağlı bir varoluş içindedir.

Tüm politikalar, tüm devletler bu temel gerçek üzerinde inşa edilmeli. Tüm yasalar bu gerçeğe göre düzenlenmeli.

Gezegeniniz için, geleceğiniz için tek umudunuz bu.

Sevgi Yasası bu mu?

Sevgi her şeyi verir ve hiçbir şeye ihtiyaç duymaz.

Nasıl hiçbir şeye ihtiyaç duymayız?

Türünüzün her üyesi her şeyi verirse, neye ihtiyaç duyarsınız ki? Bir şeye ihtiyaç duymanızın tek nedeni, birilerinin bir şeyleri tutmak istemesi değil mi? *Tutmaktan vazgeçin!*

Hepimiz tutmaktan vazgeçmedikçe bu mümkün olamaz.

Bunun için global bilinç gerekli. Ama bunun için *birisinin başlaması gerek.* Örneğin sen. Yeni bilincin kaynağı sen olabilirsin. Sen başkalarına örnek olabilirsin. Ve *olmalısın.*

Ben mi?

Başka kim var?

13

Nasıl başlayabilirim?

Dünyaya ışık ol, kimseyi incitme. Yapıcı ol, yıkıcı olma. *İnsanlarını* evime geri getir.

Nasıl?

Sadece Tanrısallığı gör. Sadece gerçeği konuş. Sadece sevgiyle davran. Sevgi Yasasını yaşa; şimdi ve her an. Her şeyi ver, hiçbir şey bekleme.

Sıradanlıktan kaçın.

Kabul edilmeyecek olanı kabul etme.

Beni bilmek isteyenlere bildiklerini öğret.

Hayatının her anında sevgi ver.

Her anı en yüksek düşünceyi düşünerek, söyleyerek ve buna göre davranarak kullan. Kendini yüceleştirdikçe, Beni yüceleştirdiğini bil.

Hayatındaki tüm insanların yaşamlarına barışı, huzuru getirerek, dünyaya barışı ve huzuru getir.

Barış ve huzur *ol*.

Her insanla, her yerle, her şeyle olan Yüce Bağlantını her an hisset ve ifade et.

Her koşula kucak aç, her hatana sahip çık, her hazzını paylaş, her gizem üzerinde düşün, her insanın yerine kendini koy, her saldırıyı (kendininki de dahil) affet, her yüreği iyileştir, her insanın gerçeğine saygı göster, her insanın Tanrı'sını anla, her insanın hakkını koru, her insanın onuruna özen göster, her insanın ilgi alanlarını teşvik et, her insanın ihtiyaçlarını karşıla, her insanın kutsal olduğunu bil, her insanın içindeki en iyiyi çıkar ve her insanın geleceğinin Tanrı'nın sevgisiyle güvende olduğunu telaffuz et.

İçindeki En Yüksek Gerçeğin yaşayan, nefes alan örneği ol.

Alçakgönüllü ol; başkaları senin En Yüksek Gerçeğini övünmek olarak algılasa bile.

Yumuşak konuş; başkaları senin dikkat çekmek istediğini sansa bile.

Sevgiyle konuş. Herkes Sevgiyi tanıyabilir.

Açıkça konuş; birileri senin gizlediğin şeyler olduğunu düşünse bile.

Netlikle konuş ki, hatalı algılanma.

Sıklıkla konuş ki, sözlerin gerçekten etki yapsın.

Saygıyla konuş ki, kimse kendisine saygısızlık edildiğini düşünmesin.

Sevgiyle konuş ki, her sözünün iyileştirici gücü olsun.

Her ağzını açışında Beni konuş.

Hayatını bir armağan yap. Daima armağan olduğunu hatırla!

Hayatına giren herkese bir armağan ol; hayatına girdiğin herkese de.

(Daima bir armağan olabilirsin çünkü öylesin. Ama bazen bunu hatırlamıyorsun.)

Beklenmedik bir şekilde hayatına biri girdiğinde bu kişinin sen-den hangi armağanı almaya geldiğinin farkındalığını kazan.

Ne olağanüstü bir ifade.

Başka hangi nedenle bir insan hayatına girebilir ki? Size gelen *her* insan, sizden bir armağan almak için size geliyor. Ve size de bir armağan getiriyor; Kim Olduğunuzu deneyimlemenin ve ifade etmenin armağanını.

Bu basit gerçeği gördüğünüzde ve anladığınızda, en büyük gerçeği de görmüş oluyorsunuz.

SİZE MELEKLERDEN BAŞKA BİR ŞEY GÖNDERMEDİM.

14

Kafam karıştı. Biraz geriye dönebilir miyiz? Bilgiler biraz çelişiyor gibi geldi. Bazen insanlara yapabileceğimiz en büyük yardımın onları kendi başlarına bırakmak olduğunu söyledin. Sonra da insanların yardıma ihtiyaçları olduğunu gördüğü müzde onlara yardım eli uzatmamız gerektiği mesajını verdin. Bu iki cümle bana çelişkili gibi geldi.

Bu düşünceni netleştireyim öyleyse.

Asla, kişiyi güçsüzleştiren türden bir yardım yapma.

Asla ihtiyaç duyulduğunu düşündüğün bir yardımı sunma konusunda ısrarcı olma. Bırak, ihtiyaç içindeki kişi ya da kişiler senden yardım alabileceklerini bilsin. Sonra da onların ne istediklerini dinle; neyi almaya hazır olduklarını gör.

İstenilen yardımı teklif et. Genellikle insanlar sözleriyle ya da davranışlarıyla kendi başlarına kalmak istediklerini bildirirler. Siz yardım etmenin en doğru olduğunu düşünseniz bile, belki de verebileceğiniz En İyi Armağan, onları yalnız başlarına bırakmak olacaktır.

Eğer, daha sonra başka bir şey isteniliyorsa, eğer verebilecek en uygun kişi sizseniz dikkatiniz çekilecektir. O zaman verebilirsiniz.

Ama, kişiyi güçsüzleştiren hiçbir şeyi vermeye çalışma

yın. Kişiyi bağımlı kılan ya da bağımlılığını artıran her şey onu güçsüzleştirir.

Daima, başkalarını güçlendireceğiniz türden bir yardım yolu vardır.

Size yardım çağrısı yapan birini *tümüyle görmezden gelmek* bir çözüm değildir. Bazen çok az yardım da, çok fazla yardım da kişiyi güçlü kılmaya yardımcı olmaz. Gerçek yardım çağrılarını duymazdan gelmek, "kendi yağlarında kavrulmalarının" onlar için en iyi olduğuna karar vermek en yüksek bilinç değildir. Ama en yüksek kibirlilik ve ukalalıktır. Bu tür yaklaşımla umursamazlığınızı haklı göstermeye çalışırsınız.

İsa etrafındaki insanlara şöyle der:

"Açtım, Bana yiyecek verdiniz; susuzdum, Bana su verdiniz; evsizdim, Bana barınak verdiniz; çıplaktım, Beni giydirdiniz; hastaydım, Beni ziyarete geldiniz; hapisteydim, Beni rahatlattınız."

İnsanlar İsa'nın söylediklerine şaşırır:

"Ne zaman Seni aç gördük de doyurduk, susuz gördük de su verdik? Ne zaman evsizdin de sana barınak bulduk? Ya da çıplaktın giydirdik? Ne zaman seni hasta ya da hapishanede gördük de Seni rahatlattık?"

İsa yanıt verir:

"Benim kardeşlerime yapmış olduğunuz her şeyi, Bana da yapmış sayılırsınız."

Bu, Benim gerçeğim. Ve her daim geçerli.

15

Seni seviyorum, biliyor musun?

Biliyorum. Ben de seni seviyorum.

16

Sana çevreyle ilgili bir soru sormak istiyorum.

Neyi bilmek istiyorsun?

Çevrecilerin iddia ettiği gibi gerçekten çevre yok ediliyor mu? yoksa bu çevreci denilen kişiler Berkeley'den mezun olmuş, ağızlarında esrarlı sigarayla dolaşan radikaller ya da liberal komünistler mi?

İki soruna da evet.

Vaaaa!

Şaka yapıyorum. Birinci soruna evet, ikinci soruna hayır.

Ozon tabakası delindi mi? Yağmur ormanları yok oluyor mu?

Evet. Ama bunlar görünenler. Bir de ilgilenmeniz gereken o kadar net görünmeyen sorunlar var.

Neler?

Örneğin, gezegeninizde hızlı bir toprak azalması var. Yiyeceklerinizi yetiştirdiğiniz iyi toprak hızla tükeniyor. Toprağınızın kendisini yenilemesi için zamana ihtiyacı var ama tarım şirketlerinizin zamanı *yok*. Onlar toprağın sürekli ürün vermesini, ürün vermesini, ürün vermesini istiyor. Asırlardır bilinen nadas zamanına aldırış edilmiyor ya da çok kısa tutuluyor. Zaman kaybını telafi etmek ve daha çok ürün almak için toprak kimyevi maddelerle dolduruluyor. Her şey de olduğu gibi bunda da Doğa Ana'nın yerine suni yolları ikame edemezsiniz. Hatta Doğa Ana'nın sunduğu miktarın yakınına bile gelemezsiniz.

Sonuçta, toprağın besin değeri yüksek ürün vermesini engelliyorsunuz. Bir başka deyişle besin değeri düşük, miktarı yüksek ürün yetiştiriyorsunuz; demirsiz, mineralsiz. Toprağın size vermesi gereken besin değerlerinden yoksun kalıyorsunuz. Daha da kötüsü, fazla ürün alabilmek için toprağa döktüğünüz kimyevi maddelerle dolu yiyecekleri yiyorsunuz. Bu maddelerin bedeninize verdiği zararları kısa vadede görmediğiniz için zararın ciddiyetini anlamıyorsunuz. Bedenden dışarı atılamayan kimyasal maddelerin sağlığınızı nasıl tehdit ettiğini uzun vadede üzüntüyle keşfedeceksiniz.

Toprak erozyonunun ciddi boyutlara ulaştığının çoğunuz farkında değilsiniz. Bu soruna, yuppi çevrecilerinizin günün modası diye ortaya attıklarını iddia ettiğiniz bir fantezi olarak yaklaşamazsınız. Ekilecek toprağınız hızla azalıyor. Bu epidemik boyutlarda bir sorun; dünya çapında, çok ciddi ve acil bir sorun.

Bu, her şeye hayat veren Doğa Ana'ya zarar verdiğiniz birçok yoldan sadece biri. Onun ihtiyaçlarına ve doğal sürece tümüyle saygısızlık ediyorsunuz.

Gezegeninizle hiç ilgilenmiyor, sadece kendi ihtiraslarını

zın peşinden koşuyorsunuz. Daha Büyük, Daha İyi, Daha Çok'un peşinden koşma ihtirasınızın sonu yok. Ne zaman yeter diyeceksiniz?

Neden çevrecilerimizi dinlemiyoruz? Neden ikazlarını ciddiye almıyoruz?

Gezegeninizde yaşam biçimini ve kalitesini etkileyen gerçekten önemli bütün konulara yaklaşımınızda takındığınız ortak bir davranış kalıbı var. Bu soruya yanıt veren bir deyim bile oluşturdunuz: "Para yolunu takip et!"

Bu kadar ciddi boyutta ve sinsice büyüyen bir sorunla başa çıkabilme umuduna bile nasıl sahip olabiliriz? Soruna çözüm aramak için nereden başlayabiliriz?

Kolay. Parayı ortadan kaldırın.

Parayı ortadan kaldırmak mı?

Evet. Ya da en azından gizliliğini ortadan kaldırın.

Anlamıyorum.

Çoğu insan utandığı ya da başka insanların bilmesini istemediği şeyleri gizliyor. Bu nedenle çoğunuz cinselliğinizi gizliyorsunuz, bu nedenle neredeyse hepiniz paranızı gizliyorsunuz. Para konusunda açık değilsiniz. Paranızın çok özel, gizlenmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyorsunuz. İşte sorun burada yatıyor. Eğer *herkes, herkesin* parasal durumuyla ilgili *her şeyi* bilseydi, ülkenizde ve gezegeninizde gö-

rülmemiş boyutlarda bir devrim olurdu. Bunun sonucunda insan ilişkilerini düzenleyişinizde adalet, eşitlik, dürüstlük ve açıklık herkesin yararına işlerdi.

Şimdiki koşullarınızda düzeninize adaleti, eşitliği, dürüstlüğü ya da bütünün yararına olan bir şeyi getirmeniz mümkün değil. Çünkü para çok kolaylıkla saklanabilir bir şey. Fiziksel olarak parayı alır ve gizleyebilirsiniz. Ayrıca yaratıcı muhasebecilerin şirket parasını "gizleyecekleri" ya da "yok edecekleri" birçok yol var.

Para gizlenebildiği için hiç kimsenin ne kadar parası olduğunu ya da o parayla ne yaptığını bilmeye imkan yok. Bu da eşitsizliği ve çifte standardı getiriyor. Örneğin, şirketler aynı işi yapan iki insana çok farklı ödemeler yapıyor. Tipatip aynı işi yapan biri yılda elli yedi bin dolar kazanırken diğeri kırk iki bin dolar kazanıyor. Birine daha fazla ödeme yapılıyor çünkü birinci eleman, ikinci elemanın sahip olmadığı bir şeye sahip.

Nedir o?

Bir penis.

Oh!

Evet. Oh tabii.

Ama anlamıyorsun. Penis ilk elemanı ikincisinden daha değerli yapıyor; daha zeki, daha etkin ve tabii ki daha yetenekli.

Hmmm. Sizi yetenek konusunda eşit yaratmamış olduğunu mu hatırlamıyorum.

Evet. Eşit yaratmadın. Bunu bilmediğine şaşırdım. Bu gezegendeki herkes bu gerçeği(!) biliyor.

Bu konuşmayı keselim. İnsanlar ciddi olduğumuzu sanacak.

Ciddi olmadığını mı söylüyorsun? Ama *biz* ciddiyiz! Bu gezegendeki insanlar bu konuda çok ciddi. Bu yüzden kadınlar Katolik ya da Mormon papaz olamıyor, Jerusalem'de Ağlama Duvarı'nın yanlış tarafına geçemiyor, büyük şirketlerin başına geçemiyor, havayollarında pilot olamıyor ya da...

Tamam. Ne demek istediğini anladım. Eğer ödemeler gizlilik olmadan açık olarak yapılsaydı ücrette cinsiyet ayrımcılığı bu kadar kolay yapılabilir miydi? Bütün ülkelerde işyerleri çalışanlarının maaşlarını açıklamak zorunda kalsalardı ne olacağını düşünebiliyor musunuz? Her işkolu için ödenen minimum-maksimum maaş tablosunu değil, gerçekten her insanın eline geçen net ücretin açıklanmasını kastediyorum.

O zaman ücret eşitsizliği. Patrona yağcılık, gizli ödemeler ve şirket politikası da ortadan kalkar.

Sadece para yollarının açığa çıkmasıyla daha nice şeyler işyerlerinde ve dünyada ortadan kalkar.

Düşünün. Eğer her biriniz diğerlerinin ne kadar kazandığını, endüstrilerin, şirketlerin ve üst düzey yöneticilerin gerçek kazançlarını, bireylerin ve şirketlerin bu parayı *nasıl* kullandıklarını bilseniz, nasıl bir değişim olacağını görebiliyor musunuz?

Bunun üzerinde düşünün. Nelerin değişeceğini bir düşünün.

Gerçek şu ki, insanlar dünyada olup bitenleri *gerçekten bilselerdi*, yüzde doksanına onay vermezdi. Toplum, zenginliğin olağanüstü boyutlarda oran dışı dağılımına, bu zenginliğin sağlanma yollarına, daha fazla kazanç için başvurulan akıl ve vicdan dışı uygulamalara asla göz yummazdı.

Halkın araştırmasına açık olan her konuda hızlı bir davranış değişimi görürdünüz. Bu yüzden Gün Işığı dediğiniz yasalar, politika ve hükümet sisteminizde birçok kirli işlerin ortaya çıkmasını sağladı. Kamu davaları, yirmili, otuzlu, kırklı ve ellili yıllara kadar uzanarak belediyelerde, okullarda, politik arenada ve hükümette dönen gizli anlaşmalar gün ışığına çıkardı.

Şimdi de gezegeninizde mal ve hizmet karşılığı ödenen miktarları gün ışığına çıkarmanın zamanı.

Ne öneriyorsun?

Bu bir öneri değil, cesarete davet. Tüm paranızı, kağıtlarınızı dünya çapında çöpe atma ve yeniden başlama cesaretine davet ediyorum. Açık, takibi hemen mümkün, hiçbir gizliliğe imkan vermeyen uluslararası bir para sistemi oluşturun. İnsanların ürettikleri mal ve verdikleri hizmet karşılığında Kredi, tükettikleri mal ve yararlandıkları hizmet karşılığı Borç hanesini kullanabilecekleri bir Uluslararası Ödeme Sistemi oluşturun.

Her Şey bu Kredi ve Borç sisteminde işlev görecek. Yatırım kazançları, miras, maaş, ikramiye, bahşişi ve ödüller... her şey. Hiçbir şey Kredi olmaksızın alınamayacak. Başka bir ödeme sistemi oluşturulamayacak. Herkesin kayıtları da herkese açık olacak. Herkes birbirinin hakkında daha çok şey bilmekle kalmayacak, *her şey* hakkında daha çok bilgiye sa

hip olacak. Şirketler ne ödüyor, ne harcıyor, ne kazanıyor, her ürünün maliyeti ne, satış fiyatı ne? Her ürünün üzerine iki rakam konulmak zorunda olsa (maliyet ve satış fiyatı) şirketlerin ne yapacağını düşünebiliyor musunuz? Bu fiyatları aşağı çeker mi dersiniz! Rekabeti artırır ve adil ticareti teşvik eder mi? Böyle bir sistemin sonuçlarını düşünmekte bile zorlanıyorsunuz.

Yeni Uluslararası Ödeme Sistemi (UÖS) altında Borç ve Kredi transferi tamamıyla açık olacak. Herkes bir başka kişinin ya da şirketin muhasebesini inceleyebilecek. Hiçbir şey gizli ve "özel" olmayacak.

UÖS *gönüllü* olan herkesin yıllık kazancının yüzde onunu kesecek. Gelir vergisi, doldurulacak formlar, vergiden kurtulmak için kaçış mekanizmaları olmayacak! Bütün kayıtlar açık olduğu için toplum, bütünün yararına kullanılacak yüzde on kesintiyi kimin seçip seçmediğini de görecek. Bu gönüllü kesinti, halk oylamasıyla desteklenen program ve hizmetlerin oluşturulması için kullanılacak.

Sistem çok basit ve çok açık olacak.

Dünya asla böyle bir şeye yanaşmaz.

Tabii ki yanaşmaz. Neden biliyor musun? Çünkü böyle bir sistem, başkalarının bilmesini istemediği şeyleri yapmanızı imkansız kılacak. Ama her şeye rağmen neden böyle bir sistemi oluşturmak isteyeceksiniz söyleyeyim: Çünkü şu anda "sömürü", "köşeyi dönmek", "en çok kazanmak", "gücü olan kazanır" interaktif toplum sistemi içinde yaşıyorsunuz.

Toplumunuzun temel hedefi ve amacı (tüm gerçekten aydınlanmış toplumlarda olduğu gibi) *bütünün* yararı, *bütünün* hayatını iyileştirmek olduğunda, gizlilik ihtiyacınız, gizli

alışverişler, masa altı manevraları ve gizli hesaplar da orta dan kalkacaktır.

Böyle bir sistemin uygulanması halinde yozlaşma, rüşvet, eşitsizlik ve adaletsizlik de sona erecektir.

Vayyy! Ne harika bir fikir. Parasal ilişkilerde mutlak açıklık Bu sistemin "yanlış", "eksik" olan bir yönünü bulmaya çalışı yorum ama bulamıyorum.

Tabii ki bulamazsın. Çünkü *gizleyecek hiçbir şeyin yok.* Ama dünyada parayı ve gücü ellerinde tutanların nasıl çığlıkları atacağını düşünebiliyor musun?

Hiçbir şey adaleti açıklık kadar hızlı sağlayamaz. Açıklık gerçeğin diğer adıdır.

Gerçeği bilin, gerçek sizi özgürleştirecektir.

Hükümetler, devletler, şirketler, gücü ellerinde tutanlar asla gerçeğin bilinmesini istemez. Çünkü oluşturdukları politik, sosyal ve ekonomik sistem gizlilik esasına göre işliyor.

Aydınlanmış toplumlarda *sırlar* yoktur. Bunun neden sa dece aydınlanmış toplumlarda mümkün olacağını biliyor musun? Çünkü böyle bir toplumda *hiç kimse başkasına bedel ödeterek* bir şeyi *almak* ya da *sahip olmak* istemez.

Bu çok radikal bir yaşam biçimi.

İlkel toplumlar için radikal gelebilir, evet. Aydınlanmış toplumlarda ise doğal bir yaşam biçimidir.

"Açıklık" kavramını biraz daha açar mısın? Açıklık parasal ilişkilerin dışında özel ilişkilerimiz için de geçerli mi?

Tabii ki.

Ama çok zor.

Henüz gezegeniniz için çok zor. Çoğu insanın sakladığı çok şey var.

Niye? Neden saklıyorlar?

Özel ilişkilerde (ve tüm ilişkilerde) sorun *kaybetme korkusundan* kaynaklanıyor. Bir şeyi, birisini kaybetme ya da kazanamama korkusu. Oysa en iyi, en romantik ilişkilerde açıklık esastır. Sağlıklı ilişkilerde sırlar yoktur. Bu tür ilişkilerde gizlenen, gölgelenen, üzeri örtülen hiçbir şey yoktur. Konuşulmayan, söylenmesi gereksiz görülen hiçbir şey yoktur. Tahmin oyunları, aldatmaca, manipülasyon da yoktur.

Ama herkes herkesin ne düşündüğünü bilseydi...

Dur bir dakika. Benim söylediğim zihninizden geçirdiğiniz özel düşünceleri, düşünme sürecinizi yok etmek anlamına gelmiyor.

Birbirinizle ilişkilerinizde açık ve dürüst olmaktan bahsediyorum. Ağzınızdan çıkan sözlerin doğrunun ifadesi olmasından, söylemeniz gereken şeyleri söylemenizden bahsediyorum. Oysa bugün insan ilişkileri yalanlarla gerçeği bin bir yolla çarpıtmakla, sözsel ve zihinsel manipülasyonlarla dolu.

Açıklık, her düşüncenizi, her korkunuzu, her karanlık anınızı, her gelir geçer yargınızı, fikirlerinizi ve tepkilerinizi masaya yatırmak değildir. Bu açıklık değil, deliliktir. Sizi delirtecek olan bir şey.

Burada basit, doğrudan, açık, dürüst iletişimden bahsediyoruz. Bu bile sizin için çok zor ve çok az kullandığınız bir iletişim yolu.

Harika bir fikir. Bütün toplumun Açıklık Prensibi üzerine inşa edildiğini düşünmek bile güzel. Ama mümkün olacağından emin misin?

Bu prensip uygulandığında dünyadaki hastalıkların, endişelerin, çelişkilerin, kızgınlıkların... yarısı da çok kısa zamanda yok olacaktır.

Oh, tabii ki önce kızgınlık ve öfke olacaktır. Bu çok doğal. Ortalama bir insanın nasıl oynatıldığı, kullanıldığı, manipüle edildiği, yalan söylenildiği, aldatıldığı ortaya çıktığında *çok* kızgınlık ve öfke yaşanacaktır. Ama "açıklık" bu duyguların çoğunu 60 gün içinde arındıracaktır.

Sizi yeniden düşünmeye davet ediyorum.

Böyle bir hayat yaşayabileceğinizi düşünebiliyor musunuz?

Sırlar olmaksızın? Tam açıklıkla?

Hayırsa, neden?

Başkalarının bilmesini istemediğiniz neleri saklıyorsunuz?

Başkalarına doğru olmayan neler söylüyorsunuz?

Başkalarına neleri söylemiyorsunuz?

Gizlilik ve yalanlar size gerçekten istediğiniz bir yaşamı sağlıyor mu?

Ticarette, durumlarda ya da kişilerde gizlilik ve yalanlarla sağladığınız manipülasyon yolları size gerçekten yarar mı oldu mu?

"Özel sırlarınız"ın olması devletin, şirketlerin ve bireysel yaşamların işleyişi için *şart* mı?

Herkes her şeyi görebilseydi ne olurdu?

Tanrı'yla ilişkinizde de korktuğunuz şey bu değil mi? Oyun bitip perde kapandığında, küçük büyük yalanlar, al

datmacalar sona erdiğinde ne olacak? Korkmanıza gerek yok. Kimse sizi yargılamayacak ya da cehennem ateşine atmayacak.

Siz Katolikler, hayır, sizden hesap sorulmayacak.

Siz Mormonlar, cennetin en alt katında hapis kalmayacaksınız.

Siz...

Gördüğünüz gibi, hepiniz kendi teolojinize göre Tanrı'nın En Büyük Cezası senaryoları yarattınız.

Belki, ölüm anınızda hayatınızın tüm dökümünün ortada olacağı korkusunu yenerseniz, *yaşarken* de hayatınızın tümüyle açık olmasından korkmamayı başarabilirsiniz.

Bu ne ilginç olurdu...?

Değil mi? işte size başlamanız için bir formül. Bu kitabın başına dönün ve *Doğru Söylemenin Beş Basamağı*'nı yeniden okuyun. Bu modeli ezberleyip uygulamaya koyun. Gerçeği arayın, gerçeği söyleyin, her gün gerçeği yaşayın. Bunu kendinizle ve ilişkide olduğunuz insanlarla yapın.

Sonra da çıplak olmaya hazırlanın. Açık olmaya hazır olun.

Bu korkutucu. Gerçekten korkutucu.

Neden korktuğuna dikkat et.

Herkesin benden uzaklaşmasından korkuyorum. Kimsenin beni sevmeyeceğinden korkuyorum.

Anlıyorum. İnsanların seni sevmeleri için yalan söylemen gerektiğini hissediyorsun.

Tam yalan söylemek değil. *Her Şeyi* söylememek.

Daha önce söylediklerini unutma. Açıklık, her duygunu, düşünceni, fikrini, korkularını, anılarını, itiraflarını ortaya dökmek değildir. Açıklık, daima doğruyu söylemek, kendini olduğun gibi göstermektir.

Sevdiğin kişiyle bedensel olarak çıplak oluyorsun değil mi?

Evet.

Neden duygusal olarak da çıplak olamıyorsun?

İkincisi daha zor da ondan.

Bunu anlıyorum. Ama yine de öneriyorum. Çünkü kazancı çok büyük.

Gerçekten de ilginç konulara değindin. Gizli çıkarlardan vazgeç, açıklık toplumu yarat, herkese her konuda doğruyu söyle. Vayyy!

Aydınlanmış toplumlar bu birkaç kavram üzerinde yapılanıyor.

Böyle bir topluma rastlamadım.

Sizin gezegeninizden bahsetmiyorum.

Oh!

Hatta güneş sisteminizden de bahsetmiyorum.

Oh!

Ama Yeni Düşünce sisteminin nasıl olacağını görmek için gezegeninizi hatta evinizi terk etmeniz gerekmiyor. Kendi ailenizden başlayın. İş sahibiyseniz, kendi işyerinizden başlayın. Şirketinizde herkese tam tamına ne kazandığınızı söyleyin, şirket ne kazanıyor, ne harcıyor, her elemana ne kadar ödeme yapılıyor. Onları şoka uğratacaksın. Gerçek anlamda şok yaşayacaklar. Eğer işyeri olan herkes bunu yapsa, iş çoğu insan için cehennem azabı yaşanan yer olmaktan çıkacaktır. Çünkü işyerinde eşitlik, açıklık, herkese adilce ödemenin yapıldığı bir güven ortamı oluşacaktır.

Müşterilerinize sunduğunuz ürün ya da hizmetin maliyetini söyleyin. Fiyat tabelanıza maliyet ve satış fiyatını gösteren iki rakam koyun. İstediğiniz satış fiyatından gurur duyuyor musunuz? Sizin maliyet/kar oranınızı bildiklerinde müşterilerinizin kendilerini "soyulmuş" hissedeceklerinden korkuyor musunuz? Eğer böyle hissediyorsanız fiyatınızı nasıl uygun hale getirebileceğinizi düşünün. Hazır işler iyi giderken "ne koparırsam kardır" hesabı yapmanın kurnazlık olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ya kendinize duyduğunuz özsaygı?

Sizi cesarete davet ediyorum.

Bu cesaret, düşüncenizde kökten bir değişim yapmanızı gerektiriyor. Müşterilerinize, kendinize gösterdiğiniz hassasiyeti göstermenizi gerektiriyor.

Evet, Yeni Toplumu inşa etmeye şimdi, burada, bugün başlayabilirsiniz. Seçim sizin. Eski sistemi desteklemeye devam edebilirsiniz ya da yeni yolu seçebilirsiniz.

Yeni yol siz olabilirsiniz. Her şeyde. Sadece iş hayatında değil, sadece özel hayatınızda değil, sadece politikada, eko-

nomide, dinsel alanda değil, her şeyde yaşamı tümüyle farklı deneyimleyebilirsiniz.

Yeni yol olun. Daha yüksek yol olun. En yüksek yol olun. İşte o zaman gerçekten "*Ben yolum; Ben hayatım. Beni takip et!*" diyebilirsiniz. (İsa'nın sözü Ç.N.)

Eğer tüm dünya sizi takip etseydi, yolun sizi götürdüğü yerden memnun olur muydunuz?

Bugün bu soru üzerinde düşünün.

17

Söylediklerinin devasa boyutlarını anlıyorum. Lütfen bu gezegendeki hayata dair daha geniş bilgi verebilir misin? Devletler birbirleriyle nasıl geçinebilir ve savaşa tümüyle son verebilirler?

Devletler arasında daima anlaşmazlıklar olacaktır. Anlaşmazlıklar bireyselliğin sağlıklı bir işaretidir; anlaşmazlıkları *şiddetle çözümlemek* ise olgunluğun "o"sunun bile olmadığı boyutta bir çocukça davranışın göstergesidir.

Dünyada şiddete dayanan çözümlerden kaçınmamak için geçerli hiçbir neden yok. Tabii devletler şiddete başvurmamayı isterlerse.

Savaşlarda ölen ve mahvolan hayatların olağanüstü boyutlarına bakıldığında, bunun yeterince ders olduğu, insanlarda barış isteği yaratacağı düşünülebilir. Ama sizin ilkel toplumlarınız arasında bu mümkün olmuyor.

Bir anlaşmazlığı kazanacağınızı düşündüğünüz sürece savaşlarınız olacaktır. Bir savaşı kazanacağınızı düşündüğünüz sürece savaşmaya devam edeceksiniz.

Peki yanıt ne?

Bir yanıtım yok, sadece...

Biliyorum, biliyorum! Gözlemin var.

Evet, Şimdi de daha önce gözlemlediğim gibi gözlemliyorum. Kısa vadeli çözüm tek dünya devleti oluşturmak olabilir. Anlaşmazlıklar dünya mahkemesine getirilir. (Şimdiki Dünya Mahkemesi'nde kararlar uygulanmıyor) ve dünya barış gücü hiçbir ülkenin ne kadar güçlü ve etkin olursa olsun bir başka ülkeye saldırmasına asla izin vermez ve bunu garanti eder.

Ama yine de Dünyada şiddet olacağını kabul ediyorum. Barış gücü, birisinin *saldırısını durdurabilmek* için *şiddet* kullanmak zorunda kalabilir. Ama Birinci Kitapta bahsettiğim gibi despotu durdurmamak, despotun gücünü arttırır. Bazen bir savaşı *engellemenin* tek yolu savaşmak olabiliyor. Bazen *bir şeyin tekrarını önlemek için istemediğiniz şeyi yapmak zorunda kalabilirsiniz.* Bu çelişki, Yüce İkilemin bir parçasıdır. Bazen bir şey *olabilmek* için -bu durumda "barışçıl"- önce olmamak gerekebiliyor.

Bir başka deyişle, *Ne Olduğunuzu* bilmenin yolu, *Ne Olmadığımızı* deneyimlemekten geçiyor.

Bugün dünyanızdaki gücün oransız olarak tek bir devlette toplanmadığı görünür bir gerçek. Artık devlet gruplarının oluşturduğu güç dengeleri var. Bu da ne kadar büyük ve güçlü olursa olsun tek bir devletin, despotça, istediği anda diğer ülkelere saldırısını engelleyici bir faktör oluyor.

Artık küçük ülkeler, büyük ülkelerin himayeciliğine ihtiyaç duymuyor. Bu himayeyi kazanmak için eskiden olduğu gibi öz kaynaklarını ve topraklarını yabancı askeri üslere peşkeş çekmek zorunda kalmıyor. Oluşan güç dengesiyle küçük ülkelerin güvenliği sırtlarını kaşıdıkları ülkeler tarafından değil, kendilerini destekleyen ülkeler tarafından sağlanır hale geliyor.

Güç dengeleri gittikçe tüm ülkeleri kapsayacak şekilde yayılacaktır.

Dünyanın yüz altmış ülkesi, bir ülkenin işgaline ya da tehdit edilmesine birlikte Hayır! diyecektir.

Benzer şekilde ülkeler artık ekonomik tehdit altında kalmayacak, büyük ticaret devleri tarafından bir davranışa zorlanmak, şantaja boyun eğmek zorunda kalmayacaktır. Basit insani yardımlardan bile yararlanabilmek için "önerilen" dayatmaları yerine getirmeleri beklenmeyecektir.

Aranızda global devlet sisteminin küçük ülkelerin bağımsızlığını ve bazı ülkelerin büyüklüğünü ortadan kaldıracağını savunanlar bulunacaktır. Gerçekte ise bunun tam tersi olacaktır.

Global devlet sistemine karşı çıkanlar bugün bağımsızlığı hukuk ve adaletten değil, gücünden alan büyük devletlerdir. Çünkü dünya devleti oluşması halinde en büyük devletler otomatikman istediklerini elde edemeyecekler, istedikleri gibi at oynatamayacaklardır. Büyük, küçük tüm ülkelerin her şeyde söz hakkı olacaktır. Büyük devletler eskisi gibi dünya kaynaklarını kontrol ederek kendilerine yontamayacaklar, dünya kaynaklarını rahatlıkla sömüremeyeceklerdir. Bu kaynakları daha eşitçe paylaşmak, *tüm* dünya insanlarının yararlanmasını sağlamak zorunda kalacaklardır.

Dünya hükümeti oyun sahasını dengeli hale getirecek, "sahip olanlar", sahip olmayanlara "gidin siz de kazanın" mazeretini ileri süremeyecek, çünkü "sahip olmayanların" aradıklarını kendilerinin *kontrol* ettiğini daha fazla gizleyemeyeceklerdir.

Burada zenginliğin yeniden dağılımından söz ediyoruz gibi geliyor. Daha çok istedikleri için, daha fazla çalışmaya hazır

olanlar, kazandıklarını çok çalışmadan yaşamak isteyenlerle paylaşacaklarını bilirlerse, bu insanları nasıl teşvik edebiliriz?

Bu sadece "çok çalışmak" isteyenler ve istemeyenlerle ilgili bir soru değil. Böyle bir soru sormak, genellikle "sahip olanlar" tarafından tartışmayı kazanmayı garantilemek için ortaya atılan basit bir sorudan başka bir şey değil. Soru, istemekten çok *imkanlara* yönelik bir soru olmalı. Toplumsal düzeni oluşturmak için ilk iş, her insanın ve her ülkenin *eşit imkanlara* sahip olmasını sağlamaktır. Bu da, şu anda dünya kaynaklarının ve zenginliğinin kontrolünü elinde tutanların kontrolü sımsıkı ellerinde tutmalarıyla mümkün değil.

Tek tek ülkelerden bahsetmek istemiyorum. Ama daha önce Meksika'dan söz etmiştim. Çünkü bu ülke mükemmel bir örnek oluşturuyor. Tüm ülkenin kaynaklarını ve zenginliğini bir avuç zengin ve güçlü aile kontrol ediyor. Güya Batı Demokrasisine uygun yapılan "seçimler" bir komedya, çünkü aynı aileler aynı politik partiyi kırk yıldır kontrol ediyor. Ciddi bir karşıt oluşmasını engelliyor. Sonuç? "Zengin daha zenginleşiyor, fakir daha fakirleşiyor."

Saat ücretleri 1.75 dolardan 3.5 dolara fırlasa bile zenginler, fakirler için ne kadar çok şey yaptıklarını, onlar için iş ve ekonomik gelişme imkanı yarattıklarını söyleyecektir. Gerçekte ise ekonomik gelişme sadece zenginlere yarıyor. Ürünlerini ülke ve dünya pazarında büyük karlarla satıyorlar. İşçilik için de düşük bedeller ödüyorlar.

Amerikalı zenginler bu durumu biliyor. Bu yüzden fabrikalarını Meksika ve diğer yabancı ülkelerde kurarak esir ücretiyle işçi çalıştırıyorlar. Ve bunu çiftçilere büyük imkanlar yaratmak için yaptıklarını söylüyorlar.

İşçiler ise son derece sağlıksız koşullar altında çalışıyor

ama yerel hükümetler kardan pay aldığı için bu koşulları değiştirmeye yanaşmıyorlar. Sağlık ve güvenlik standartları ve çevre koruma hiç mi hiç umursanmıyor.

Ne işçiler ne de dünya ile ilgileniliyor. İşçiler nehir kenarlarında kağıttan yapılmış kulübelerde yaşıyor, aynı nehirde yıkanıyor, çamaşırlarını yıkıyor ve nehri tuvalet olarak kullanmak zorunda kalıyor. Çünkü kulübeleri tuvalet lüksüne(!) sahip değil.

İşçi kitlelerinin geliri, kendi ürettikleri malı bile satın almaya yetmiyor. Zengin fabrika sahiplerinin ne umurunda. Mallarını satın alabilecek diğer ülkelere gönderiyorlar ya.

Er ya da geç bu spiral tersine dönecek. Hem de çok mahvedici sonuçlarla. Sadece Meksika'da değil, insanların sömürüldüğü her yerde.

Devrimler ve iç savaşlar kaçınılmazdır. Uluslararası savaşlarda olduğu gibi, "sahip olanlar", "sahip olmayanları" *imkan sunmak* adı altında sömürmeye devam ettikçe devrimler ve iç savaşlar olacaktır.

Zenginlik ve kaynak kontrolü öylesine *kurumlaştı* ki, en akıl başında düşünenler bile bunu *serbest ekonomi* olarak *kabul etmiş* görünüyorlar.

Gücü ellerinde tutan zengin bireyler ve ülkeler, adaletin ve eşitliğin mümkün olduğu illüzyonunu yaratmaya çalışıyorlar. Oysa dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan insanlar ve ülkeler bu adalet(!) ve eşitlikten(!) yararlanamıyor. Hatta güçlünün başardığını başarma çabaları bile engelleniyor. Dünya devleti sistemi, güç ibresini büyük boyutlarda kaynak-zengininden kaynak-fakirine doğru çevirecek, kaynakların adilce paylaşımını zorunlu kılacaktır.

Güçlü, işte bundan korkuyor.

Evet. Ülkelere değişik zamanlarda toplumlarını ileri götürecek kişiler liderlik yaptı. Ama ilginç olan şey, kendi zamanlarında çıkacak olası bir savaşı önleyen, hakim olan politikaya karşı halkı gözeten bu cesur liderler genellikle kısa dönemli başkanlık yapabildiler. Hem de haklarını gözettiği kişiler tarafından görevlerinden uzaklaştırıldılar. Dünya çapında popüler olmalarına rağmen kendi ülkelerinde reddedildiler. "Kimse kendi köyünde peygamber olamaz" diye bir sözünüz var. Bu liderlerin vizyonları, halkının çok ötesindeydi. Halk ise kısa vadeli çıkarlarını düşünerek sınırlı bakış açılarıyla sadece kaybedeceklerini düşündüler.

Ana yoldan çıkmaya cesaret eden her lider, zenginler ve güçlüler tarafından da istenmedi ve görevlerinden ayrılmaya zorlandı.

Uzun vadeli çözüme varılana kadar da bu hep böyle olacak. *Uzun vadeli çözüm ise politik yoldan olmayacak*; uzun vadeli *tek gerçek çözüm* Yeni Farkındalık, Yeni Bilinçle oluşacaktır.

Bir'in farkındalığı ve Sevgi'nin bilinci.

Hayatınızın doyumu, başarı dürtüsü ekonomik ve maddi ödüllerle olamaz. Tüm problemlerinizi önem verdiğiniz şeylerde yaptığınız sıralama yanlışlarıyla yaratıyorsunuz.

Büyük olma *dürtüsü* ekonomiye dayanmadığında -ekonomik güven ve temel maddi ihtiyaçlar herkes için garantili olduğunda- dürtü ortadan kaybolmayacaktır. Ama kişinin yüceliğini ve kararlılığını *arttıran* türden bir dürtüye dönüşecektir. Bugünün geçici "büyüklüğünü" üreten türden dürtünün yerini, sizi *gerçek* büyüklüğe doğru götüren dürtü alacaktır.

Ama neden daha iyi bir hayat yaşamak, çocuklarımız için daha iyi bir hayat yaratmak iyi bir dürtü olmasın ki?

"İyi bir hayat yaşamak" iyi bir dürtü. Çocuklarınız için "daha iyi" bir hayat yaratmak iyi bir dürtü. Ama soru şu olmalı: "Daha iyi bir hayat" nedir?

"Daha iyi"yi nasıl tarif ediyorsunuz? "Hayat"ı nasıl tarif ediyorsunuz?

Eğer "daha iyi"yi daha *büyük*, daha çok para, güç, seks ve madde (ev, araba, giysi, CD koleksiyonu vb.)... "hayat"ı doğum ile ölüm arasındaki geçen zamanı şu andaki varoluşunuzu sürdürmek olarak tarif ediyorsanız, o zaman, gezegenimizdeki sorunları yaratan tuzaktan çıkmak için hiçbir şey yapmıyorsunuz demektir.

Ama "daha iyi"yi En Büyük Olma boyutunuzun daha geniş deneyimi ve ifadesi, "hayat"ı *Olmak*'ın sonsuz, sınırsız süreci olarak tarif ediyorsanız yolunuzu bulabilirsiniz.

"Daha iyi hayat" nesneleri biriktirmekle yaratılmaz. Çoğunuz bunu biliyorsunuz, hepiniz anladığınızı söylüyorsunuz, ama kararlarınızı bu nesnelere daha çok sahip olma dürtüsüyle alıyorsunuz ve yaşamınızı bu nesnelere göre yönlendiriyorsunuz.

Nesneleri elde etmek için çalışıyor ve istediğiniz şeylere kavuştuğunuzda onlara sımsıkı yapışıyorsunuz.

İnsanlığın çoğunun dürtüsü bir şeylere sahip olmayı başarmak oluyor. Nesnelere önem vermeyen kişi onları kolaylıkla elden çıkarır.

Günümüzde büyüklük dürtüsü dünyanın sunduğu olanakların en fazlasını biriktirmekle ilgili. Tüm dünya değişik boyutlarda bu mücadelede yer alıyor. Nüfusun *en büyük kesimi* ise hala fiziksel varlıklarını sürdürme mücadelesi veriyor. Her gün endişeli anlarla, umutsuzca mücadelelerle dolu. Zihinler temel sorularla meşgul. Yeterince yiyecek bulabilecek miyim? Sığınabileceğim bir barınağım olacak mı? Bu soğuk-

ta ısınabilecek miyiz? Nüfusun en büyük kesimi her gün bu konularla ilgilenmek zorunda. Her ay binlerce kişi *sadece* yiyecek bulamadığı için *ölüyor.*

Nispeten daha az sayıda insan ise temel ihtiyaçlarını bir şekilde karşılıyor ama başka bir şeyler için mücadelesini sürdürüyor. Biraz güvence, biraz daha yaşanabilir bir ev, biraz daha iyi yarınlar. Bu insanlar çok çalışıyor, zihinleri endişelerle dolu, yarınlarını nasıl daha iyi yapabileceklerinin yollarını arıyor.

En küçük grup ise her şeye sahip -diğer iki grubun istediği her şeye- ama bu grup *daha da fazlasını* istiyor.

Bu grubun zihinleri sahip oldukları şeyleri kaybetmemek ve üstüne daha çok eklemekle meşgul.

Bu üç grubun yanı sıra bir de dördüncü grup var. Bu grup en küçük hatta küçücük bir grup. Bu grup maddi kazançların peşinden koşmuyor. Spiritüel gerçekler, spirütüel deneyimlerle ilgileniyor. Bu insanlar hayatı, ruhun seyahati olarak görüyor. Tüm insan deneyimlerine bu açıdan bakıyor. Mücadeleleri Tanrı arayışı, Ben'in doyumu, gerçeğin ifadesi yolunda oluyor.

Bu insanlar geliştikçe mücadele yerini sürece bırakıyor. Kendini tarifin (kendini keşfetmenin değil), Gelişimin (öğrenmenin değil), Olmanın (yapmanın değil) süreci.

Aramanın, araştırmanın, gelişmenin ve başarının *nedeni* farklılaşıyor. Bir şeyi yapmanın *nedeni* değişiyor, çünkü neden değiştikçe *yapan* değişiyor. Neden süreç oluyor, yapan ol-uyor.

Daha önce çalışmanın, ulaşmanın nedeni kişinin hayatına *maddi* ödülleri katmak iken, şimdi neden, *manayı* deneyimlemek oluyor.

Daha önce bedenin ihtiyaçları ön plandayken, şimdi ruhun ihtiyaçları öncelik kazanıyor.

Her şey değiştiğinde, hayatın amacı değiştiğinde hayat da değişiyor.

"Büyüklük dürtüsü" değiştiğinde saklama, gizleme, koruma, biriktirme ihtiyacı da yok oluyor.

Büyüklük artık kişinin ne kadar biriktirdiğiyle ölçülmüyor. Dünya kaynakları doğal olarak tüm dünya ,insanlarına ait olarak görülüyor. Herkesin temel ihtiyaçlarını karşılamaya bol bol yetecek bir dünyada, herkesin temel ihtiyaçları da karşılanacak hale geliyor.

Herkesin bu açıdan baktığı bir dünyada, herkes böyle olmasını *isteyecektir*. Zorunlu vergilere gerek kalmayacaktır. Ürünlerinizin ve kazancınızın yüzde 10'unu *gönüllü* olarak ürünleri daha az olanları destekleme programına vereceksiniz. Binlerce insan, binlerce insanın açlıktan ölmesini seyretmeyecek. (İnsanlar yiyecek azlığından değil, yiyeceğe ulaşması için gereken basit politik mekanizmayı yaratacak yeterince insan iradesinin azlığından ölüyor.)

Şu anda ilkel toplumunuzda yaygın olan ahlaki tutarsızlık, büyüklük dürtüsünü ve tarifini değiştirdiğiniz an tümüyle ortadan kalkacaktır.

Yeni dürtünüz: Sizi olmanız için yarattığım gibi, Tanrı'nın Kendisinin fiziksel gerçeği olmanız, Gerçekten Kim Olduğumuzu -Tanrı'nın yeryüzündeki ifadesi- olmayı seçtiğinizde asla Tanrısal olmayan davranışlarda bulunmayacaksınız.

Asla arabalarınızın arkasına şu sloganı yapıştırmayacaksınız:

TANRIM BENİ TAKİPÇİLERİNDEN KORU!

18

Bakalım söylediklerini iyi anladım mı? Söylediklerinden çı kardığım şu: Eşitlikçi dünya görüşünde tüm ülkeler bir dünya devleti oluşturacak, tüm insanlar dünyanın zenginliklerini paylaşacak.

Eşitlik derken, eşit *imkanları* kastediyorum, eşit *yaşamı* değil.

Yaşam eşitliği asla olamaz ve bunun içinde memnun olun

Neden?

Bu tür eşitlik aynılık demektir. Dünyanın en son ihtiyacı olan şey ise aynılıktır.

Hayır. Burada Merkezi Hükümetten herkese aynı hisse nin verildiği otomasyon dünyasını kastetmiyorum.

İki şeyin garantili olduğu bir dünyadan bahsediyorum.

1. Temel ihtiyaçların karşılanması
2. Daha ileriye gidebilme imkanı.

Tüm dünya kaynaklarınızla, tüm bolluk içinde, henüz bu iki basit şeyi başaramadınız. Bunun yerine milyonlarca insanı sosyo-ekonomik basamağın en altına mahkum ettiniz ve sistematik bir dünya görüşü oluşturarak, bu insanların orada kalmaları için elinizden geleni yaptınız. Sırf bu temel ihtiyaç

ları karşılamayarak her yıl milyonlarca insanı ölüme mahkum ettiniz.

Gezegeninizdeki tüm bolluğa rağmen ne insanların açlıktan ölümüne ne de birbirlerini öldürmelerine son verdiniz.

Çocukların gözünüzün önünde ölmesine izin veriyorsunuz.

Sizinle hemfikir olmadıkları için insanları öldürüyorsunuz.

Siz çok ilkelsiniz.

Ama biz gelişkin olduğumuzu düşünüyoruz.

İlkel toplumun ilk göstergesi gelişkin olduklarını düşünmeleridir. İlkel bilincin ilk göstergesi, kendisinin aydınlanmış olduğunu düşünmesidir.

Peki özetleyelim. İlk basamak, bu iki temel garantinin herkese verilmesi...

İki değişimle. Politik ve sipiritüel değişimle. Birleşik Dünya Devleti hareketi uluslararası çelişkileri çözen güçlü bir dünya mahkemesini ve bu çözümleri uygulatan güçlü bir barış gücünü gerektiriyor.

Dünya devletinin Uluslar Kongresi olması gerekiyor. Dünyadaki her ülkenin iki temsilcisinin yer aldığı bir kongre. Ve Halk Meclisi, ülkelerin nüfusuna oranla temsilcilerden oluşuyor.

Tıpkı Amerika Birleşik Devletleri'nin oluştuğu gibi. Biri oransal temsilcilik, diğeri tüm eyaletlere eşit ses hakkı tanıyan iki meclis.

Evet. ABD Yasası Tanrı kaynaklı (Doların üzerindeki sembollere bakın)

Aynı güç dengesiyle yeni dünya yasasını inşa edebilirsiniz.

Aynı şekilde yasama, yürütme ve yargı ünitelerini oluşturabilirsiniz.

Her ülke içişleri barış polislerini tutabilir ama askeri kuvvetler lağvedilmeli. Tıpkı eyaletlerinizin ordularını federal barış gücü için lağvetmeleri gibi. Şimdi federal barış gücü ülke dediğiniz tüm eyaletlere hizmet veriyor.

Ülkeler, her an göreve çağırabilecekleri yedek ordu oluşturma haklarını ellerinde tutacaklardır. Tıpkı her eyaletinizin eyalet ordusunu oluşturma yasal haklarının olduğu gibi.

Tıpkı şimdi eyaletlerinizde olduğu gibi Birleşik Uluslara üye 160 Devlet eyaleti halkın oylamasına göre Birleşik Uluslardan ayrılabilir. (Ama bu yasanın neden konduğunu hala anlamış değilim. Tabii insanlar eskisinden daha özgürce, daha bolluk içinde yaşadığı sürece.)

Hala anlamakta zorluk çekenlerimiz için böyle bir birleşik dünya federasyonun yararlarını özetler misin?

1. Uluslar arasındaki savaşları ve anlaşmazlıkları öldürerek çözümlemeye son verir.

2. Yoksulluğa, açlıktan ölmeye, güçlüler tarafından kaynak ve insan sömürüsüne son verir.

3. Gezegeninizin sistematik çevresel tecavüzüne son verir.

4. Sonu gelmeyen daha büyük, daha çok, daha iyi mücadelesinin kısır döngüsüne son verir.

5. *Gerçekten* eşit imkanlarla *tüm* insanların Kendilerini en yüksek boyutlarda ifade etme olanağı tanır.

6. İnsanları ev, iş yeri, politik sistem ya da cinsel tercihlerden dolayı sınırlamalara ve ayrımcılığa son verir.

Yeni düzenin, zenginliğin yeniden dağılımını gerektiriyor mu?

Hiçbir şeyi gerektirmiyor. Yeni düzen kendiliğinden gönüllü ve otomatik olarak *kaynakların* yeniden dağılımını *sağlayacaktır*.

Örneğin *herkes* eğitim görme imkanı bulacak. *Herkes* eğitimlerini iş hayatında kullanma ve kendilerine *haz* veren kariyerler yapma *imkanına* sahip olacaktır.

Herkes ne zaman ve nasıl ihtiyaç duyuyorsa sağlık hizmetlerinden yararlanacaktır.

Herkes açlıktan ölmeyeceklerinin, yeterli giysi ve barınak bulacaklarının garantili olduğunu bilecektir.

Herkes hayatın temel ihtiyaçlarının karşılanacağına emin olarak, yaşamı sürdürme çabasının sorunları arasında olmayacağını bilecektir.

Bunları hak etmek için hiçbir şey yapmasalar da mı?

Temel ihtiyaçlarınızı karşılamayı hak etme düşünceniz, cennete gitmek için hak etmeyi düşünmenizin temelini oluşturuyor. Ama Tanrı'ya ulaşmanız için hak etmeniz gereken bir şey yok. Zaten oradasınız. İşte bunu kabul edemiyorsunuz. Çünkü bu, sizin *veremeyeceğiniz* bir şey. Koşulsuz *vermeyi* öğrendiğinizde (koşulsuz *sevmeyi* öğrendiğinizde) koşulsuz *almayı* da öğreneceksiniz.

Bu hayat, sizin koşulsuz sevmeyi öğrenmeniz için bir *araç* olarak yaratıldı.

Bu düşünceyi benimsemeye çalışın: İnsanlar yaşamlarını sürdürmeyi hak ediyor. Hiçbir şey *yapmasalar* bile. *Hiçbir şeye* katkıda bulunmasalar bile. Yaşamı onurla sürdürme hakkının temel haklarından biridir. Size bunun garantisi için yeterince kaynak verdim. Yapmanız gereken tek şey paylaşmak.

Peki insanların hayatlarını ziyan etmelerini, bomboş oturarak, devlet güvencesini *kullanmalarını* ne önleyecek?

Öncelikle, hayatın ziyan olup olmadığına karar verme hakkını kendinizde nasıl görüyorsunuz?

On yıl boyunca yan gelip yatarak şiir düşünen ve iki mısra ile binlerce kişinin algılama kapılarını açan bir insan hayatı ziyan mı olmuştur?

Hayatı boyunca yalan söyleyen, aldatan, maniple eden, başkalarını inciten bir insan, tüm bu yaptıklarının sonucunda gerçek doğasına ait bir şey hatırladığında -belki de hayatlar boyu bunu hatırlamaya çalıştı- ve nihayet bir sonraki Boyuta geçtiğinde, bu hayat ziyan mı olmuştur?

Sizin bir başka ruhun seyahatini yargılama hakkınız yok. Başkalarının ne olduğuna ve ne olmadığına değil, KİM OLDUĞUNUZA karar verme hakkınız var.

Hayatlarını ziyan eden, bomboş oturan, devlet güvencesini kullanan insanları ne yaparak mı durdurabilirsiniz? Hiç bir şey.

Gerçekten bunun olanaklı olduğunu düşünüyor musun? Çünkü alışan ve *veren* insanlar, *alan* insanlara tepki duymayacak mı?

Evet duyacaklardır, eğer aydınlanmamışlarsa. Ama aydınlanmış kişiler alanlara şefkatle bakacaklardır, tepkiyle değil.

Şefkat mi?

Evet, çünkü verenler alanların kendilerini en büyük haz-dan ve imkanlardan mahrum ettiğini bileceklerdir; gerçekten Kim Olduklarının en yüksek imkanını yaratma ve deneyimleme hazzından. Verenler bunun tembellikleri için en büyük ceza olduğunu bileceklerdir, başka cezaya gerek olmadığını da!

Ama gerçekten üretenler, emek meyvelerinin kendilerinden alınıp tembellere verilmesine tepki duymayacaklar mı?

Dinlemiyorsun. *Herkese* minimal yaşam gereksinimlerini karşılayacak kadar verilecek. Daha çok kazananların gönüllüce verecekleri yüzde onla bu imkan sağlanacak.

Kişilerin geliri, tıpkı bugün gibi piyasa değeri üzerinden verdikleri ürün ve hizmet miktarına göre oluşacak.

Ama yine de tıpkı bugün olduğu gibi "zengin" ve "fakir" olacak. Bu *eşitlik* değil.

Ama herkes *fırsatta eşit* olacak. Çünkü herkes yaşamını sürdürmek için endişe taşımadan temel ihtiyaçlarını giderme *olanağına* sahip olacak. Herkese bilgilerini artırma, yeteneklerini geliştirme ve Haz Yerinde doğal yeteneklerini kullanma konusunda eşit fırsat verilecek.

Haz Yeri?

O zaman "iş yeri"nin adı bu olacak.

Peki kıskançlık olmayacak mı?

Kıskançlık, hayır. Özenmek evet. Özenmek sizin daha çok olabilmenizin dürtüsü olan doğal bir duygudur. İki yaşındaki çocuk kapının tokmağına ulaşabilen ağabeyine özenir. O da kapıyı kendi başına açabilmek ister. Bunda yanlış olan bir şey yoktur. Özenmek bir motivatördür. *Büyük* olma isteği doğuran saf bir arzudur.

Kıskançlık ise korkudan kaynaklanan bir arzudur. Başkasının daha aza sahip olmasını isteyen kızgınlıktan doğan ve kızgınlık üreten bir arzudur. Öldürücüdür. Kızgınlık öldürücü olabilir. Üçlü ilişkiler yaşayan her insan bu duyguyu bilir.

Kıskançlık öldürür, özenmek doğurur.

Özenen insanlara *kendi* yollarında başarılı olmaları için her türlü fırsat tanınacaktır. Hiç kimse ekonomik, politik ve toplumsal yollarla engellenmeyecektir. Irk, din, cinsiyet, cinsel tercih, yaş ve sınıfsal nedenlerle de. *Hiçbir* nedenle ayrımcılığa göz yumulmayacaktır.

Evet, yine "zengin" ve "fakir" olacaktır. Ama "açlık çeken" ve "yoksul" olmayacaktır.

Gördüğün gibi, başarı ve kazanma dürtüsü yok olmayacak, yok olan sadece *umutsuzluk* ve *çaresizlik* olacaktır.

Peki, üretime katkıda bulunmayan bu insanları "taşımak" için yeterli katkıcılar bulacağımızın bir garantisi var mı?

İnsan ruhunun yüceliği.

Oh!

Sizin yaygın inancınızın tersine, ortalama insan minimum koşullarda yaşamaktan doyum almayacaktır. Ayrıca, spiritüel değişim olduğunda büyük olma dürtüsü de değişim geçirecektir.

Böyle bir değişimin nedeni ne olacak? İki bin yıllık tarihimizde henüz olmadı.

İki milyar yıllık tarihinizde.

Peki şimdi niye olsun?

Çünkü temel fiziksel ihtiyaçların karşılanmasının garantisinin güven ortamı içinde, insanların başarma arzularının tek nedeni kendilerini gerçekleştirme olacaktır... ve de kendilerini gerçekleştirmelerinin harikulade deneyiminin hazzını yaşayabilmek.

Bunun için yeterli motivasyon ne olacak?

Gerçek fırsat ortamında insan ruhu yükselmek ister. Ruh kendisinin düşük değil, yüksek deneyimini arar. *Gerçek yüksek deneyimi* bir an için bile yaşayan kişi, bunun doğru olduğunu bilir.

Peki güç arzusu? Bu yapılanma içinde bile çok büyük zenginliğe ve güce sahip kişiler olacaktır.

Finansal kazancın bir üst sınırı olacak.

Oh. Bunun nasıl olamayacağını önce ben mi anlatayım? yoksa önce sen nasıl olabileceğini mi açıklamak istersin?

Evet. Gelirin alt sınırı olduğu gibi üst sınırı da olacaktır. Öncelikle hemen herkes gelirlerinin yüzde 10'unu dünya devletine bağışlayacak; daha önce bahsettiğim gönüllü yüzde on kesinti.

Evet... eski "eşit vergi" önerisi.

Gününüz toplumunda vergi gönüllü olmadığı için, gönüllü kesintinin bütünün ve sizin yararınıza olacağını görebilecek kadar aydınlanmış değilsiniz. Ama bilinç değişimiyle birlikte, açık ve özgürce yapılan bağışın uygunluğunu açıkça göreceksiniz.

Sana bir şey söylemek istiyorum. Sözünü kesebilir miyim?

Tabii, devam et.

Bu sohbet bana çok acayip geliyor. Tanrı'yla politik adımlarla ilgili bir sohbet yapacağım hiç aklıma gelmezdi. Tanrı'nın politik önerilerde bulunacağını hiç düşünemezdim.

Şimdi insanları, *Tanrı'nın düz vergiyi savunduğuna* nasıl ikna edeceğim?

Pekala. Hala, yüzde 10'u vergi olarak görmekte ısrarlısın ama bunu anlıyorum. Maddi kazancınızın yüzde 10'unu gönüllüce paylaşmak fikri sana yabancı geliyor. Buna rağmen, bu konuda bir düşüncem olduğuna inanmakta niye bu kadar zorlanıyorsun?

Tanrı'nın bu konuyla uğraşmayacağını düşünüyordum.

Birinci Kitap dediğin Sohbetimizde birçok soruna yanıt verdim; ilişkiler, iş hayatı hatta diyet hakkında sorduğun sorulara bile. Bu konu, diğer konulardan neden farklı oluyor?

Bilmiyorum. Bana farklı geliyor. Gerçekten politik bir görüşün var mı? Cumhuriyetçi Parti taraftarı mısın? Bu kitapta ortaya çıkan gerçeğe bak! Tanrı bir *Cumhuriyetçi.*

Demokrat olmamı mı tercih edersin? Aman Tanrım!

Çok hoş. Hayır, *apolitik* olmanı tercih ederim.

Apolitiğim. Belirli hiçbir politik bakış açım yok.

Tıpkı Clinton gibi.

Hey, bu iyi! Şimdi sen hoşluk yapıyorsun! Ben espri severim, sen sevmez misin?

Tanrı'nın esprili ya da politik olmasını beklemiyordum.

İnsana hiçbir şekilde benzememesini yani. Pekala, yaşamınızı nasıl sürdürmeniz gerektiği hakkında hiçbir tercihim yok. Tek arzum, kendinizi yaratıcı bir varlık olarak deneyimlemeniz ki Gerçekten Kim Olduğunuzu bilebilesiniz.

İyi. Bunu anlıyorum. Buraya kadar iyi.

Bana her konuda sorduğun sorulara yanıt verdim. Yanıtlarım sana çok problemli geldi mi? Her konuda verdiğim yanıtlarda bir bakış açım olduğu için söylediklerimi kabul etmekte zorlandın mı?

Hayır, hiç düşünmedim. Sadece yanıtlarını okudum.

Politik konuda da aynı şeyi yapıyorum.

Şey... bilmiyorum... Tanrı'nın bu konuda konuşabileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Söylediklerimi *kabul etmekte* mi zorlanıyorsun?

Şey...

Kabul etmeyebilirsin.

Öyle mi?

Tabii ki.

Tanrı'nın her söylediğini kabul etmeyebilir miyim?

Elbette. Ne yapacağımı sanıyorsun, bir böcek gibi seni ezeceğimi mi?

O kadar fazlasını düşünmedim doğrusu.

Bak, dünya varolduğundan beri insanlar Benim söylediklerimi kabul etmiyor. Kaç kişi Benim Yoluma uygun yaşıyor?

Galiba bunda haklısın.

Size başından beri yüzlerce öğretmen gönderdim. İnsanlar mesajlarıma kulak verseydi, dünya çok farklı bir durumda olurdu. Sen de eğer söylediklerime katılmıyorsan, istediğin gibi yaşa. Ayrıca, söylediklerimde yanlış olabilirim de.

Ne?

Yanlış olabilirim dedim. Oh, Tanrım... tüm söylediklerimi ayet gibi mi algılıyorsun yoksa?

Yani söylediklerini ciddiye almamalı mıyım?

Dur, bir dakika. Galiba bu sohbetin temelini gözden kaçırıyorsun. Yeniden başa dönelim: *Bu sohbetin tümünü yaratan sensin.*

Oh, pekala, rahatladım. Bir an için gerçekten, Senin konuştuğuna inanmıştım.

Konuşan senin yüreğin. Yüreğini *takip et*. Ruhunun sesini dinle. *Kendini* dinle. Sana ne söylersem söyleyeyim, kendi fikrin olarak benimsemek zorunda değilsin. Katılmıyorsan, *katılma. Bu çalışmanın tüm amacı bu.* Amaç, senin her şeye ve herkese olan bağımlılığının yerini *bu kitaba yönelen bağımlılıkla* değiştirmek değil. Kitabın amacı seni *düşünmeye* sevk etmekti. *Kendin* için düşünmeye. Şu anda işte ben O'yum *Düşünen sen.* Yüksek sesle düşünen sen.

Yani bu kitap En Yüksek Kaynaktan gelmiyor mu?

Evet geliyor! Ama hala inanamadığın bir şey var: *En Yüksek Kaynak sensin.* Ve hala kavrayamadığın bir şey var: *Her şeyi yaratan sensin. Tüm hayatını -şimdi ve burada- yaratan sensin.* Sen... SEN... yaratıyorsun. Ben değil. SEN.

Ve... politik sorulara aldığın yanıtları beğenmiyor musun? *Öyleyse değiştir.* Şimdi. Hemen. Yanıtları *ayet* olarak kabullenmeden önce. Yanıtları *gerçek-leştirmeye* başlamadan önce. Bir şey hakkındaki düşünceni *bir sonraki* düşünceden daha önemli, daha gerçek, daha doğru kılmaya başlamadan, katılaştırmadan önce.

Şimdi, bu politik sohbetimizde değiştirmek istediğin ne var?

Şey, aslında... Senin fikirlerine katılıyorum... Ama tüm bunlara ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Hangi anlamı istiyorsan onu ver. Anlamıyor musun? Zaten hayatta daima bunu yapıyorsunuz!

Pekala, tamam... Galiba anladım. Bu sohbete devam edelim, bakalım nereye varacak.

Peki, devam edelim. Aydınlanmış toplumlarda "gelir" dediğiniz şeyin belli bir bölümünü, bütünün yararına kullanmak için ayırmak yaygın bir uygulama. Yeni sistemde, herkes her yıl kazanabildiği kadar kazanacak ve kazandıklarını ellerinde tutacaktır, tabii belli bir limite kadar.

Limit ne olacak?

Herkes tarafından kabul gören belirli bir limit.

Ya bu limitin üstündeki kazanç?

Dünya bağış vakfına *bağışlayanın adıyla devredilecek* ve tüm dünya bağışlayanların kim olduğunu bilecek.

Bağışlayanlar, bağışladıkları miktarın yüzde 60'ının hangi amaçlarla kullanılacağının direkt kontrolüne sahip olacak. Gelirlerinin kendi istedikleri amaç için kullanılmasının doyumunu yaşayacaklar.

Diğer yüzde 40 ise dünya federasyonu tarafından yasayla öngörülen programlara ayrılacak.

Eğer insanlar belli bir miktarın üstündeki kazancın ellerinden alınacağını bilirlerse, onları çalışmaya iten dürtü ne ola-

cak? Gelir "limit"ine ulaştıktan sonra durmalarını ne engelleyecek?

Bazıları duracaktır. Ne önemi var? bırakın dursunlar, gelir limitinin üstünde çalışma zorunlu olmayacak. Savaş endüstrisinin üretiminin ortadan kalkmasıyla kazanılan para zaten herkesin temel ihtiyaçlarını karşılamak için bol bol yeterli olacaktır. Yüzde 10'luk bağış ise, sadece seçilmiş bir grubun değil, tüm toplumun gelişmesini, onur ve refah içinde yaşamasını sağlayacaktır. Ve limit üzerindeki kazanç bağışı ise herkese dünya çapında fırsatlar yaratacak, insanların kendilerine doyum veren işler yapmasını sağlayacaktır. Kıskançlık ve kızgınlık böylece kendiliğinden yok olacaktır.

Evet, bazıları kazanç limitlerine ulaştıktan sonra çalışmaktan vazgeçecektir. Özellikle *hayat* aktivitelerini *iş* olarak görenler. Ama aktivitelerinden *haz* alan kişiler *asla* çalışmaktan vazgeçmeyeceklerdir.

Herkesin haz duyacağı bir işi olamaz.

Doğru değil. Herkesin olabilir.

İş hayatında duyulan hazzın ne yaptığınla (aktiviteyle) hiçbir ilgisi yok ama amacınla her türlü ilgisi var.

Haz ne yaptığına değil, amacının ne olduğuna bağlı. Sabah saat dörtte bebeğinin altını değiştirmek için uyanan anne bunu çok iyi anlar. Şimdi uykulu uykulu kirli bez değiştirme aktivitesi iş midir haz mıdır?

Anne, bebeğini kucaklar, sever. Aktivitesi hiç de işmiş gibi görünmez. Çünkü bu aktiviteyi yapma *amacı*, bebeğiyle ilgilenmesini gerçek hazza dönüştürür.

Anne örneğini daha önce de verdim. Çünkü annenin ço-

cuğuna duyduğu sevgi bu kitap serisinde bahsettiğim kavramları anlayabilmeniz için en uygun örnek.

Yine de "sınırsız kazanç potansiyeli"ni ortadan kaldırmanın amacı nedir? Bu, insan deneyiminin en büyük olanaklarından, en harika serüvenlerinden birini de yok etmiş olmayacak mı?

Hala çok yüksek miktarları kazanma imkanınız olacak. Üst limit çok yüksek olacaktır. Çok fazla *kazanma* serüveniniz kısıtlanmıyor ki, sadece elinizde tutabileceğiniz miktarın sınırı olacak. Örneğin; yılda 25 milyon doların üzerindeki kazancın (bu rakamı öylesine örnek olarak kullanıyorum) geri kalanı insanlığın yararlandığı program ve hizmetler için kullanılacak.

Neden mi?

En yüksek kazanç sınırı, gezegendeki bilinç değişmesinin yansıması olacaktır; hayatın en küçük amacının en büyük servet birikimi değil, en yararlı olabilme olmanın farkındalığı... Ve servet paylaşımı yerine *servet birikiminin* dünyanın en önemli ve çözümü tıkanmış toplumsal ve politik çelişkileri yaratan en büyük tek faktör olduğunun ana farkındalığı.

Sınırsız servet imkanı, kapitalist sistemin köşe taşı. Serbest rekabet ve serbest girişim sistemi dünyanın bildiği en büyük toplumu yarattı.

Problem şu ki, buna gerçekten inanıyorsunuz.

Hayır, ben inanmıyorum. Ama buna inanların ağzıyla konuştum.

Buna inananlar, müthiş bir yanılsama içinde ve gezegeni

nizin gerçek realitesini göremeyecek kadar körler. ABD'de, tepedeki yüzde bir buçuk, aşağıdaki yüz de doksanın total kazancından daha fazla servete sahip. En zengin 834.000 kişinin net kazancı, en fakir *84 milyon insanın toplam kazancından bir trilyon dolar daha fazla.*

Eee, ne olmuş? Çalışıp kazandılar.

Siz Amerikalılar *sınıf statüsünü*, bireysel çabanın bir ürünü olarak görüyorsunuz. Bazıları "kazandı" diye herkesin kazanabileceğini varsayıyorsunuz. Bu bakış açısı basit ve çocukça. Herkesin fırsat eşitliğine sahip olduğu yanılsamasına dayanıyor. Oysa Amerika'da da tıpkı Meksika'da olduğu gibi zengin ve güçlü para ve güce sımsıkı yapıştığı gibi daha, daha, daha arttırmaya çalışıyor.

Peki bunda yanlış olan ne?

Bu servet ve güç artırımını sistematik manevralarla gerçekleştiriyorlar. Kurumsallaşarak fırsat eşitliğini *minimize* ediyorlar, servet akışını ve büyümesini kolektif olarak *kontrol* ederek *rekabeti ortadan kaldırıyorlar.*

Bunu türlü çeşitli yollarla başarıyorlar. Dünyanın fakir işçi sınıfını işçi haklarını gözetmeksizin sömürüyorlar, zenginler kulübüne yenilerin girme şansını elbirliğiyle minimize ediyorlar (olası rakibin başını baştan eziyorlar) Sonra da insan yığınlarını kontrol altında tutabilmek ve başkaldırmalarını önleyebilmek için fakir ülkelerin hükümet programlarını ve kamu yasalarını kontrol etmeye çalışıyorlar.

Zenginlerin birey olarak bunları yaptığına inanamıyorum. Belki bir avucu...

Zenginler bunu temsil ettikleri toplumsal sistemler ve kurumlar vasıtasıyla yapıyor. Bu sistemler ve kurumlar zenginler ve güçlüler tarafından *yaratılıyor* ve destekleniyor.

Bu kurumların ardında durarak, bireyler, bireysel sorumluluk üstlenmeden ellerini yıkıyorlar. Böylece fakir çoğunluğu insanlık dışı bir yaşama mahkum etmenin sorumluluğunu üstlenmeden servetlerine servet, güçlerine güç katıyorlar.

Örneğin, Amerika'da sağlık konusunu ele alalım. Milyonlarca fakir Amerikalının sağlık hizmetlerinden yararlanmasına imkanları yok. Hiç kimse herhangi bir doktora, parmağını uzatarak "suçlu sensin" diyemez. Dünyanın en zengin ülkesinde, milyonlarca insan acil servise düşmedikçe doktorun yüzünü bile göremiyor.

Hiçbir doktor bunun için suçlanamaz. Ama bu sistemden *tüm doktorlar* yararlanıyor. Tüm tıp endüstrisi ve işbirlikçi ilaç vb. endüstrisi *kurumsallaşmış* fakir ve işsiz ayrımcılığının uygulama sisteminden büyük boyutlarda kar sağlamanın (süt sağmanın) hazzını yaşıyor.

Bu sadece "sistemin" zengini zengin, fakiri fakir kıldığının bir örneği.

Zengin ve güçlü bu sistemi var gücüyle destekliyor, *değiştirmek için gösterilen gerçek çabalara da var gücüyle karşı çıkıyor.*

Çoğu zengin ve güçlü birey olarak hoşsohbet, iyi insanlar olabilir. Ama servetlerini en ufak bir şekilde (hatta yılda 20 milyon dolar gibi saçmalık boyutundaki limitlerde olsalar bile) tehdit eden bir kavram hakkında konuşulduğunu işittiklerinde hemen, "bireysel haklardan", "fırsat eşitliğinden" "Amerikan Rüyasından" vb. dem vurmaya başlıyorlar.

Peki minimal koşullarda yaşayan, başını sokacakları barınak, açlıktan ölmeyecek kadar yiyecek ve soğuktan donmayacak kadar giysiyle yetinmeye çalışan milyonlarca insanın *hakları* ne olacak?

Parası olanın bir anda çözüm bulduğu, ama sağlık hizmeti alamadığı için küçük tıbbi komplikasyonlardan dolayı *acı çeken* ve *ölen* insanların hakları ne olacak?

Dünya kaynakları da, inanılmaz boyutlarda sistematik olarak sömürülen *işçilerin emek meyveleri* da sadece sömüren zengin ve güçlüye ait değil, tüm dünya insanına ait.

Sömürü şöyle işliyor: Zengin endüstriyalistleriniz işsizliğin had safhada olduğu ülke ve bölgelere gidiyor. İnsanlar bu bölgelerde aşırı yoksulluk içinde yaşam savaşı veriyor. Zengin bu bölgede fabrika kuruyor, bu yoksul insanlara "iş imkanı" yaratıyor. Yoksul halk, insanlık dışı koşullarda, insanlık dışı ücretlerle günde 10-12-14 saat çalışıyor. Bu insanların ücret politikası, köylerinden ayrılamayacak kadar az, yiyecek ve barınağa ancak yetecek kadar ayarlanıyor.

Bu kapitalistlere soru sorulduğunda ise "Hey, önceki koşullarından daha *iyi* değiller mi? Onlara *iş yarattık*. Bak çalışmaya can atıyorlar. Onlara *fırsat sunduk*! *Risk* alan biziz" diyorlar.

Tanesi 125 dolara satılan spor ayakkabıları, saatine 75 sent ödeyerek üretmek ne kadar risk oluyor?

Bu risk almak mı, sömürmek mi?

Bu ahlaksız sistem, insanlık onurunun değil, ancak açgözlülük ve en yüksek karın motivasyon nedeni olduğu bir dünyada sürebilir.

"Kendi toplum koşullarının içinde bu işçiler, çiftçiler nispeten daha rahat hayat yaşıyor" diyenler ikiyüzlülüğün en ala örneğini sergiliyorlar. Bu ikiyüzlüler, boğulmakta olan insana ip sarkıtıyorlar ama kıyıya çekmeyi reddediyorlar. Sonra da "ip hiç yoktan iyidir" diye övünüyorlar.

İnsanları insanlık onuruyla yaşamaya davet etmek yerine, "sahip olanlar", dünyanın "sahip olmayanlarını" kendilerine

bağımlı kılıyorlar. Ama asla güçlü olmalarına izin vermiyorlar. Sistemi "etkileyen" değil, sisteme "boyun eğen" insanlar istiyorlar. Çünkü bu sistemi yaratan onlar. Ve komplo sürüyor. Zengin ve güçlü, "*sessiz komplo*"yu sürdürüyor.

Şimdi devam et, sosyo-ekonomik sistemin ahlaksızlığı sürerken *sessiz kal*. Bu sistem, bilmem ne marka gazozu pazarlayan şirketin genel müdürüne satışı artırdığı için yılda 70 milyon dolar ikramiye verirken, 70 milyon insan bu gazozu içme lüksünü tadamıyor bile. Sadece karınlarını doyurmaya çalışıyorlar.

Bu sistemin ahlaksızlığını görme. Bu sisteme Serbest Piyasa Ekonomisi de. Ve herkese bu sistemden ne kadar *gurur* duyduğunu söyle.

Kim utanç duymalı?

Zengin olup vermeyen mi?

Çalıştığı halde geçinemeyen mi?

19

Seni hiç böyle suçlayıcı görmemiştim. Tanrı suçlayıcı olamaz. Bu da, Senin Tanrı olmadığını gösteriyor.

Tanrı *her şeydir* ve Tanrı her şey *olur.* Tanrı olmayan hiçbir şey yoktur. Her şey, Tanrı'nın Kendisini *sizin* vasıtanızla deneyimlemesidir. Hissettiğin şey *kendi* suçlayıcılığındır.

Haklısın. Çünkü söylediğin her şeyle hemfikirim.

Size gönderdiğim her düşünceyi, kendi deneyimlerinizin süzgecinden geçirerek aldığınızı bilin. Kendi gerçeğinizi, kendi anlayışınızı, kendi karar ve seçimlerinizi, Kim Olduğunuzun ve Ne Olmayı Seçtiğinizin ifadesinin süzgecinden geçiriyorsunuz. Zaten başka türlü mesajlarımı algılayamazsınız.

Yine aynı noktaya geri dönüyoruz. Tüm bu fikirler ve duyguların Senin olmadığını mı söylüyorsun? Bu kitabın tümü yanlış mı? Seninle olan sohbetimin tümü *benim* düşüncelerim ve duygularım mı?

Düşüncelerini ve duygularını *verenin* Ben olduğu varsayı-

mını düşün. (Onların nereden geldiğini sanıyorsun?) Deneyimlerinizde, sizinle birlikteyim; kararlarınızın, seçimlerinizin, ifadelerinizin bir parçasıyım. Seni de diğer birçok kişiyle birlikte "mesajlarımı ileten" olarak seçmiş olamaz mıyım?

Buna inanmak zor.

Bu konuya Birinci Kitapta değindik. İnsanlarla öğretmenler ve mesajcılar aracılığıyla konuşmaya devam edeceğim. Bu kitapta, dünyanızın ekonomik, politik, toplumsal ve dinsel sistemlerinizin ilkelliğini anlatmaya devam edeceğim.

Biliyorum, kolektif kibirliliğiniz bu sistemlerin en iyi olduğunu size düşündürtüyor.

Büyük çoğunluğunuz, değişim ve gelişime karşı koyuyorsunuz; büyük yararınız bir *damlacık* bedel ödemeyi gerektirse de.

Minicik bir yarardan büyük bir zarar uğruna bile vazgeçmiyorsunuz. Çünkü göremiyorsunuz.

Bilincinizin büyük boyutta değişmesi gerekiyor: farkındalığınızın değişmesi; hayatın tümüne saygılı bir bakış; her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu hisseden derin bir anlayış.

Pekala, Sen Tanrı'sın. Eğer olanları beğenmiyorsan, niye değiştirmiyorsun?

Sana bunu defalarca açıkladım. Başlangıçtan beri yaşamınızı -ve Kendinizi- istediğiniz gibi yaratma özgürlüğünüz var. Ne Olmak istiyorsanız O oluyorsunuz. Size ne yaratmanızı, nasıl yaratmanızı söyleyip, bunu yaratmaya zorlarsam Kendi Yaratıcılığınızı Yaratıcı olarak nasıl bilebilirsiniz ki? Bunu yaparsam, Benim amacım yok olur.

Şimdi, sizin gezegeninizde ne yarattığınıza bakalım. Herhangi bir günde, herhangi bir gazetenizin, herhangi dört sayfasına bakın.

Bugünün gazetesini elinize alın.

Pekala. Cumartesi, 9 Nisan 1994 ve San Francisco Chronicle'a bakıyorum.

İyi. Herhangi bir sayfayı çevir.

Pekala. İşte 7. sayfa.

Peki. Ne görüyorsun?

Başlık şöyle diyor; GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELER İŞÇİ HAKLARINI KONUŞUYOR.

Evet. Devam et.

Yazı gelişmiş ülkelerle gelişmekte olan ülkeler arasındaki işçi hakları anlaşmazlığını ele alıyor. Gelişmekte olan bazı ülkelerin liderleri, işçi haklarının ve ücretlerin arttırılması halinde "kendi düşük ücretli ürünlerinin zengin ülkelerin mağazalarına girememesinden korktuklarını" dile getiriyor. Brezilya, Malezya, Hindistan, Singapur ve diğer gelişmekte olan ülke temsilcileri Dünya Ticaret Organizasyonu'nda kalıcı komite oluşturmayı reddediyorlar. Bu komiteden işçi hakları yasalarını oluşturmaları isteniyor.

Ne tür haklar?

Zorla işçi çalıştırma yasağı, işyerlerinin sağlık ve emniyet

standartlarına uygun hale getirilmesi, toplu sözleşme hakları gibi "işçilerin temel hakları"ndan söz ediliyor.

Neden gelişmekte olan ülkeler uluslararası anlaşmayla bu hakların korunmasını istemiyor? Niçin olduğunu söyleyeyim. Ama öncelikle bu anlaşmaya karşı çıkanların bu ülkelerin *işçilerinin* olmadığı konusunda net olalım. Gelişmekte olan ülke "temsilcileri" ya *fabrika sahipleri ve işletmecileri* ya da onlarla *yakın ilişkide* olan kişiler oluyor. Bir başka deyişle zengin ve güçlü olan kişiler.

Amerika'da işçi hareketi öncesinde olduğu gibi, yine aynı kişiler bu kez dünya işçilerini sömürerek kar sağlıyorlar.

Bu kişilerin gizlice ABD ve diğer zengin ülkelerin büyük parasından destek gördüğüne emin olabilirsiniz. Artık kendi ülkelerinin işçilerini istedikleri ölçüde sömüremeyen büyük patronlar, korumasız zavallı yabancı işçileri iliklerine kadar sömürerek, zaten iğrenç boyutta olan kar marjlarını daha da artırabilmek için gelişmekte olan ülkelerin fabrika sahipleri ile anlaşmalar yapıyor ya da bu ülkelerde kendi fabrikalarını kuruyorlar.

Ama yazıda Amerikan hükümetinin, işçi haklarının dünya ticaret anlaşmasının bir parçası olması gerektiği konusunda ısrarlı olduğu belirtiliyor.

Şu andaki lideriniz Bill Clinton, işçi haklarını savunuyor, güçlü endüstriyalistleriniz bunu istemese de. Başkanınız cesaretle büyük paranın çıkarlarına karşı savaşıyor. Birçok Amerika başkanınız ve dünya liderleri daha az çaba gösterdikleri halde öldürüldüler.

Başkan Clinton'ın da öldürüleceğini mi söylüyorsun?

Onu Oval Ofisten *atmaya* çalışan büyük güçler olduğunu söylemekle yetinelim. Tıpkı 30 sene önce John Kennedy'i attıkları gibi.

Tıpkı Kennedy gibi, Bill Clinton'da büyük paranın nefret ettiği her şeyi yapmaya çalışıyor. Sadece dünya işçilerinin haklarını korumaya çalışmıyor, her toplumsal konuda sistem karşıtı "küçük insanlar"ın yanında yer alıyor.

Örneğin her insanın sağlık hizmetlerinden yararlanmasını savunuyor. Bu savunması, ilaç endüstrisi ve sigorta devlerinin, sağlık şirketlerinin ve işçilerine sağlık hizmetleri sunmak zorunda kalacak olan iş sahiplerinin işine gelmiyor. Çünkü Amerika'nın tıp endüstrisi olağanüstü karlardan vazgeçmek istemiyor.

Bu da Clinton'ı zengin ve güçlüler arasında popüler kılmıyor. Onların bir başkanı ofisinden attırma gücü var.

Yani Clinton'ın da...?

Gezegeninizde sahip olanlarla olmayanlar arasındaki mücadele epidemik boyutlarda sürüyor. İnsanın ruhu değil, bedeni en önemli olduğu sürece ekonomik çıkarlar daima insani çıkarlardan önce gelecektir.

Galiba haklısın. Aynı gazetenin bir başka sayfasındaki başlık şu: RESESYON, ALMANYA'DA ÖFKE SAÇIYOR. Alt başlıkta ise şu var: "Savaş sonrası işsizlik zengin-fakir ayrımında uçurum yaratıyor."

Evet, yazı nelerden bahsediyor?

Ülkenin işsiz mühendisleri, profesörleri, işçileri, marangoz-

ları, aşçıları arasındaki kışkırtıcı sorunlardan bahsediyor. Ülke nin karşılaştığı ekonomik sorunların, ekonomik zorluğun eşit paylaşılmamasından ve taşınmamasından kaynaklandığını an latan bir yazı.

Doğru. Yük eşit taşınmıyor. Yazı, işten çıkarılmaların ne denlerini de açıklıyor mu?

Evet. İşlerini kaybeden kızgın işçiler, iş sahiplerinin "düşük ücretli ülkelere" yöneldikleri için işlerini kaybettiklerini söylü yor.

Hımmm. Bu gazeteyi okuyanların, iki ayrı sayfada yayın lanan haberler arasındaki bağlantıyı görüp görmediklerini merak ediyorum.

Yazı, işten çıkarılma zamanı geldiğinde, kadınların ilk işten çıkarılanlar olduğundan da bahsediyor. Yazıda kadınların işle rini kaybedenlerin yarıdan fazlasını, doğuda ise üçte ikisini oluşturduğu da belirtiliyor.

Tabii ki. Siz görmek istemeseniz de, kabul etmek istemese niz de sosyo-ekonomik mekanizmanız *sistematik* olarak ay rımcılık yapıyor. Ayrımcılığı protesto ediyorsunuz ama fırsat eşitliğine hak tanımıyorsunuz. Yanılsamalarınıza inanmak ve kendinizi iyi hissedebilmek için size gerçeği gösterenlere tep ki duyuyorsunuz. Sizin gözünüze sokulan kanıtları bile gör mezden geliyorsunuz. Toplumunuz bir deve kuşu toplumu.

Gazetenin bir başka sayfasında Rus politikacısının yumu ğunu sıkmış bir fotoğrafı var. Fotoğrafın alt yazısında JİRI

NOVSKİ MECLİSTE SALDIRIYOR yazıyor. Haberde Jirinovski'nin mecliste karşıt görüşte olan bir milletvekili ile yumruk yumruğa geldiği ve rakibinin suratını paramparça edeceği tehdidi yer alıyor.

Ülkelerin neden *savaştığına* mı şaşıyorsunuz? Bir politik hareketin lideri, Meclis salonlarında erkekliğini *rakiplerini döverek* kanıtlıyor.

Çok ilkel bir türsünüz. Tek anladığınız dil, güç. Gezegenizde gerçek yasaya yer yok. Gerçek yasa Doğal Yasadır. Doğal Yasa öğrenilmez. *Gözlenebilir.*

Gerçek Yasada insanlar özgürce yönetilmeyi seçer. Çünkü Yönetim Doğal Yasalara tabidir. Bu seçim, yönetilmeyi kabul etmekten çok, karşılıklı anlaşmanın "Olan" olarak tanınmasıdır.

Bu yasaları uygulamak gerekmez. Çünkü yadsınamaz sonuçlar doğal olarak uygulama alanı bulur. Sana bir örnek vereyim: Gelişkin varlıklar kendi kafalarına ya da başkalarının kafalarına çekiçle vurmaz.

Bir kişinin canını acıtmaya devam ederseniz, bu kişi kızgınlık duyar. Kızgınlık duyan kişi eline bir çekiç geçirdiğinde size vurmaya başlar.

Bu yüzden gelişkin kişiler, birisine çekiçle vurduklarında, kendilerine çekiçle vurduklarının bilincindedir. Ne kadar çok ya da ne kadar büyük çekicinizin olduğu önemli değil. Eninde sonunda sizin de canınız acır.

Bu sonuç gözlemlenebilir.

Şimdi *ilkel* varlıklar da bunu gözlemleyebiliyor. Ama aldırmıyor.

Gelişkin varlıklar "En Büyük Çekice Sahip Olan Oyunu Kazanır" oyununu oynamaz. İlkel varlıklar ise başka bir oyun oynamaz.

Bu oyun, genel olarak bir erkek oyunu. Türünüzde çok az sayıda kadın, "Acı Çekiç" oyununu oynuyor. Kadınlar yeni bir oyun oynuyor: "Çekicim varsa bunu adalet, özgürlük, kardeşlik için kullanıyorum."

Kadınlar, erkeklerden daha mı gelişkin?

Sadece gözlemliyorum. Yargılamıyorum.

Gerçek daima doğal yasa gibi gözlemlenebilir. Doğal olmayan hiçbir yasa gözlenemez. Bu yüzden sizin nasıl yararınıza olduğuna *ikna edilmek* zorundasınız. Yararı size gösterilmek zorunda. Bu da kolay değil. Çünkü *sizin yararınıza olan şey, zaten kendini gösterir. Doğal görünmeyen her şey için size açıklama yapmak zorunda kalınıyor.*

Doğal olmayan şeyleri size kabul ettirmek için de politikacıları ve din adamlarını yarattınız.

Bilim insanları çok fazla konuşmaz. Eğer deneyleri başarılıysa, size yaptıklarını gösterirler. Sonuçlar kendini gösterir. Bilim insanları konuşmaya başvurmaz. Çünkü yaptıkları oldukça tadadır. Bir şeyi deneyip başaramadıklarında sessiz kalırlar.

Oysa politikacılarınız böyle değildir. Başarısızlığa uğrasalar da konuşurlar. Hatta ne kadar başarısız olurlarsa o kadar fazla konuşurlar.

Dinler için de aynı şey geçerli. Başarısız oldukları ölçüde çok konuşurlar.

Oysa Gerçek ve Tanrı aynı yerdedir: Sessizlikte. Tanrı'yı ve Gerçeği bulduğunuzda konuşmaya ihtiyaç duymazsınız. Çünkü Gerçek kendini gösterir.

Eğer Tanrı'yla ilgili çok konuşuyorsanız, onu hala aradığınız içindir. Bunda yanlış bir şey yok. Sadece nerede olduğunuzu bilin.

Ama öğreticiler sürekli Tanrı hakkında konuşuyor. Bu *kitapta* da hep Tanrı'yı *konuşuyoruz*.

Neyi öğrenmek istiyorsan onu konuşursun. Evet, bu kitapta Benden ve hayattan bahsediyorsun. Bu kitabı yazmaya çalışıyorsun, *çünkü hala Beni arıyorsun*.

Evet.

Tıpkı bu kitabı okuyanlar gibi.

Ama konumuz yaratıcılıktı. Bu bölümün başında Bana eğer dünyada olan bitenden hoşlanmıyorsam neden değiştirmediğimi sormuştun.

Sizin ne yaptığınıza karışmam. Sadece zaman zaman bu kitapta yaptığım gibi gözlemlerimi paylaşırım.

Şimdi Ben sana sorayım, Benim gözlemlerim ve tariflerimi unut. Gezegeninizde yarattıklarınızı gözlemlediğinde *sen* ne hissediyorsun?

Elindeki gazetede bir güne ait okuduğun yazıları özetleyelim.

- Ülkeler, işçi haklarını vermeyi reddediyor.
- Almanya'da yaşanan ekonomik krizde zengin daha zenginleşiyor, fakir daha fakirleşiyor.
- Güçlü lider, Mecliste rakiplerinin gözüne yumruk atıyor.

Bu gazetede "uygar" toplumunuza ait bir haber var mı?

Dünyanızın, ekonomik, toplumsal, politik ve dinsel sistemleri *ilkel*. Bu durumu değiştirmek için de daha önce izah ettiğim nedenlerden dolayı hiçbir şey yapmayacağım. Sizin için en yüksek amacım olan -Kendinizi Yaratıcı olarak bilmeniz için- her konuda özgür seçim ve özgür iradeye sahip olmalısınız.

Şimdiye kadar -yüz binlerce yıldır- gelişme boyutunuz ve yarattıklarınız ortada.

Bu sizi üzmüyor mu?

Ama iyi bir şey yaptınız. Bana danışmayı düşündünüz. Sık sık Tanrı'ya başvuruyor ve "Nerede yanlış yapıyoruz?" sorusunu soruyorsunuz. Ve sistematik olarak önerilerimi duymazdan geliyorsunuz. Bu tavrınız, Beni size tekrar tekrar aynı şeyleri söylemekten alıkoymuyor. Sizinle gözlemlerimi paylaşmaya her an hazırım. Söylediklerime kulak vermeseniz bile sizi sevmeye devam edeceğim.

Bu büyük bilinç değişimini *ne* sağlayabilir?

Tıpkı bir heykeltıraşın mermeri yontarak güzelliği ortaya çıkarması gibi, *birlikte* insan deneyimlerinin istenmeyen fazlalıklarını adım adım yontuyoruz zaten.

Birlikte mi?

Sen, Ben, tüm diğer öğreticiler, yazarlar, sanatçılar, TV ve sinema yapımcıları. Müzisyenler, şarkıcılar, aktörler, dansçılar, şamanlar, öğretmenler, gurular. Politikacılar, liderler (evet, aralarında iyi ve samimi olanlar var), doktorlar, avukatlar (evet, aralarında iyi ve samimi olanlar var), anneler, babalar, büyükanneler, büyükbabalar...

Işık elçileri her yerde. *Sizin* sayenizde birçok insanın bilinci değişiyor.

Bu büyük değişimde bazılarının öngördüğü gibi dünya çapında büyük felaketler olacak mı? İnsanların bilinçlerini değiştirmeleri için dünyanın aksında eğilim olması, dünyaya bir mu-

teor çarpması gerekiyor mu? Hepimizin BİR olduğumuzu görebilmemiz için, dünya dışı varlıkların bizi ziyaret etmesi şart mı? Yeni bir yaşam biçimi oluşturmamız için hepimizin ölüm tehlikesiyle yüz yüze gelmemiz gerekiyor mu?

Bu boyutta sarsıcı olayların olması gerekli değil ama olabilir de.

Peki olacak mı?

Geleceğin -Tanrı tarafından bile- öngörülebilir olduğunu mu sanıyorsun? Geleceğinizi istediğiniz gibi *yaratmak* size bağlı.

Ama daha önce zamanın gerçek doğasında "gelecek" olmadığını her şeyin Şu anda -Sonsuz Şimdiki Anda- olduğunu söylemiştin.

Evet, doğru.

Peki, zelzeleler, seller ve dünyaya çarpan meteorlar şimdi olacak mı, olmayacak mı? Bana Tanrı'nın bunu *bilmediğini* söyleme.

Bunların olmasını istiyor musun?

Tabii ki hayır. Ama olacak olan her şeyin zaten *olup bittiğini*, her şeyin *şimdi* olduğunu söyleyen *sensin*.

Doğru. Ama Sonsuz Şimdiki An sürekli ve sonsuz bir değişim içindedir. Göz açıp kapayıncaya kadar BEN DE SÜREKLİ DEĞİŞİYORUM.

Seni değiştiren ne?

Benimle ilgili düşüncelerin! *Her şeyle* ilgili *düşüncelerin.* Her şeyi *bir anda* değiştirir. Bazen değişim ilk anda görülemeyecek kadar yavaştır, *düşüncenin* gücüne göre. Ama düşünce *yoğun* olduğunda -ya da kolektif düşünce- muazzam bir etki yapar.

Her şey değişir.

Peki büyük dünya çapında bir felaket *olacak mı*?

Bilmiyorum olacak mı?

Siz karar veriyorsunuz. Unutmayın şu anda realitenizi seçiyorsunuz.

Ben olmamasını seçiyorum.

O zaman olmayacaktır. Tabii olabilir de.

Gene başladığımız yere geldik.

Evet. Zıt durumlar içinde yaşamayı öğrenmelisiniz. En büyük gerçeği anlamalısın: Hiçbir şey önemli değildir. (Tanrı burada "matter" sözcüğüyle hem *önemli*, hem de *madde* anlamına gelen kelime oyunu yapıyor. "Hiçbir şey önemli değil ya da hiçbir şey maddi değildir." Ç.N.)

Hiçbir şey önemli değil mi?

Bunu Üçüncü Kitapta açıklayacağım.

Pekala... ama bu konularda beklemeyi sevmiyorum.

Zaten bu kitapta hazmetmen gereken yeterince çok şey var. Kendine zaman tanı.

Birkaç soru daha sormak istiyorum... örneğin, uzaylı varlıklar var mı?

Bu konuya da Üçüncü Kitapta gireceğiz.

Ama, lütfen birazcık bahset.

Evrenin başka yerlerinde de zeki yaşam formu olup olmadığını bilmek istiyorsun.
Evet. Var.

Bizimki kadar ilkel mi?

Bazı yaşam formları daha ilkel, bazıları da çok daha gelişkin.

Bu dünya dışı varlıklar tarafından ziyaret edildik mi?

Evet. Birçok kez.

Ne amaçla?

İncelemek için. Bazen de size hafif bir destek vermek için.

Bize nasıl yardım ediyorlar?

Oh, zaman zaman size yardım eli uzatıyorlar. Örneğin son 75 yılda *tüm insanlık tarihinin toplamından* çok daha fazla teknolojik gelişim yaşadığınızın farkındasınız.

Evet.

Tüm bu teknolojik bilgilerin insan zihninden mi kaynaklandığını düşünüyorsun?

Evet... tabii!

Öyleyse neden insanlık binlerce yıl önce bunları düşünemedi?

Bilmiyorum. Herhalde teknoloji henüz imkan vermiyordu. Yani bir şey diğer şeyin keşfine yol açtı. Ama o zamanlar henüz başlangıç teknolojisi yoktu. Bu bir evrim süreci.

Milyarlarca yıllık evrim süreci içinde, 75-100 yıl önce birdenbire olağanüstü bir "bilgi patlaması"nın olması sana ilginç gelmiyor mu?

İnsanın tek bir yaşam süreci içinde geçirdiği bu büyük değişimi bir "dış etki" modeli olarak görmüyorsunuz. Bu değişimin bir kuantum adımı temsil ettiğini anlamıyorsunuz. Böylesine büyük boyutlarda ve çok kısa bir zaman dilimi içinde olan değişim evrim süreci mantığına uyuyor mu?

Ne söylemeye çalışıyorsun?

Size yardım edildiği olasılığını da düşünün diyorum.

Eğer teknolojik gelişim için "yardım" alıyorsak, neden spiritüel gelişim için yardım almıyoruz? "Bilinç değişimi" için neden biraz yardım görmüyoruz.

Görüyorsunuz.

Görüyor muyuz?

Bu kitap sence niye yazılıyor?

Hmmm!

Ayrıca her gün yeni fikirler, yeni düşünceler, yeni kavramlar önünüze konuluyor.

Bilinci değiştirme süreci, tüm gezegenin spiritüel farkındalığını arttırma süreci yavaş bir süreç. Zaman ve sabır gerekiyor. Hayatlar boyu. Nesiller boyu.

Yavaş yavaş değişiyorsunuz. Sessiz bir değişim var.

Bu değişime uzaylı varlıkların destek verdiğini mi söylüyorsun?

Evet. Onlar aranızda, hem de çok sayıda. Yıllardır size yardım ediyorlar.

Öyleyse neden kendilerini göstermiyorlar? Bu etkilerini artırmaz mı?

Onların amaçları, bu değişimi arzu etmenize yardımcı olmak, sizin yerinize değişimi yaratmak, değişimi zorlamak değil.

Eğer kendilerini gösterselerdi sizi zorlamış olurlardı. Sadece varlıklarını görmeniz bile sizi değişime zorlardı. İnsanların kendi seçimleriyle bilgeliğe ulaşmaları gerekiyor. Kendi içinizden gelen bilgelikten bir başkasının empoze ettiği bilgelik kadar kolay vazgeçemezsiniz. Kendinizin yarattığı şeyleri, size söylenen şeylerden daha çok benimsersiniz.

Peki, onları hiç görebilecek miyiz? Bu uzaylı ziyaretçileri hiç gerçekten oldukları gibi görebilecek miyiz?

Oh, evet. Bilincinizin yükseldiği ve korkularınızın azaldığı zaman gelecek ve o zaman size kendilerini gösterecekler. Bazıları bunu zaten yaptılar -sadece bir avuç insana.

Peki bu varlıkların arasında bize zarar vermek isteyenler de var mı?

Size zarar vermek isteyen bazı insanlar var mı?

Tabii, evet.

Bu varlıkların daha az gelişmiş olanları da sizin tarafınızdan aynı şekilde yargılanıyor. Ama şunu unutmayın: Hiç kimse kendi hayat modeline uygun olmayan bir davranışta bulunmaz.

Bazı varlıkların teknolojileri çok gelişkin olmasına rağmen, düşünceleri aynı derecede gelişkin değil. Tıpkı sizin türünüzün olduğu gibi.

Bu varlıklar teknolojik olarak çok ileri ise, bizi yok edebilirler. Onları ne durdurabilir?

Siz korunuyorsunuz.

Korunuyor muyuz?

Evet. Size kendi kaderinizi yaratma fırsatı verildi. Sonucu kendi bilinciniz yaratacak.

Yani?

Yani bu konuda da her şeyde olduğu gibi ne düşünüyorsanız o olacaktır.
Korktuğunuz şey başınıza gelecektir.
Neyi iterseniz onu çekeceksiniz.
Tepki gösterdiğiniz şey güçlenecektir.
Yüzleştiğiniz şey ise etkisini yitirecektir ve yok olacaktır.
Neyi seçerseniz onu deneyimlersiniz.

Hımmm. Benim hayatımda hiç de böyle olmuyor.

Çünkü gücünden şüphe ediyorsun. *Benden* şüphe ediyorsun.

Galiba Senden şüphe etmemeliyim.

İyi fikir.

20

İnsanlar neden Senin varlığından şüphe duyuyor?

Çünkü kendilerinden şüphe duyuyorlar.

Niye kendilerinden şüphe duyuyorlar?

Çünkü böyle öğretildi.

Kimin tarafından

Beni temsil ettiklerini iddia edenler tarafından.

Anlayamadım. Neden?

Çünkü bu, insanları kontrol edebilmenin *tek* yolu. Kendinden şüphe etmelisin ki, tüm gücüne sahip çıkmayasın. Şu anda gücü ellerinde tutanlar, sizin kendi gücünüze sahip çıkmanızı, gücünüzün farkında olmanızı istemiyorlar. Sizin gücünüzü kendi ellerinde tutmak istiyorlar. Bu gücü ellerinde tutabilmek için insan deneyiminin en büyük iki sorununu görmenizi ve çözüme ulaşmanızı istemiyorlar.

Bunlar neler?

Bu konuları kitap boyunca tekrar tekrar konuştuk. Özetlersek, tüm dünya sorunları ve çelişkileri de, bireysel sorunlarınız ve çelişkileriniz de eğer toplum olarak iki şeyi görebilirseniz çözüme ulaşacaktır:

1. Ayrılık bilincinden vazgeçin.
2. Açıklık kavramını hayatınıza sokun.

Asla kendinizi birbirinizden ve Benden ayrı görmeyin.

Asla kimseye doğrunun dışında bir şey söylemeyin ve asla *sizin* Benimle ilgili en yüksek gerçeğinizden daha az olan hiçbir şeyi kabul etmeyin.

İlk seçim ikinci seçimi de getirecektir. Kendinizin Herkesle Bir olduğunu gördüğünüzde ve anladığınızda, doğru olmayan bir şeyi *söyleyemezsiniz* ya da doğrunun bir bölümünü *gizleyemezsiniz* ve herkesle doğal olarak açık olursunuz. Çünkü böyle davranmanın *kendinizin en yüksek yararına olduğunu bilirsiniz.*

Bu paradigma değişimi büyük bilgelik, büyük cesaret ve büyük kararlılık gerektirecektir. Çünkü Korku bu kavramlara sahte diyecektir. Korku bu kavramların yüreğini kemirecek ve kemirdiği yerde boşluk yaratacaktır. Korku çarpıtacak, mesafe koyacak ve yok edecektir. Bu yüzden korku sizin en büyük düşmanınız olacaktır.

Özlemini çektiğiniz, hayalini kurduğunuz toplumu, yüksek gerçeği bilinçlilikle ve netlikle görene kadar oluşturmanız mümkün değil: başkalarına ne yaparsanız kendinize de yapmış olursunuz; başkalarına ne yapmazsanız kendinize de yapmamış olursunuz; başkalarının hazzını kendi hazzınız gibi hissetmedikçe, başkalarının acılarını kendi acılarınız gibi duymadıkça, başkalarının sorununu kendi sorununuz olarak benimsemedikçe kendinizin de bir parçasını benimseyemezsiniz, kendinizin de bir parçasından vazgeçmiş olursunuz.

Şimdi kendinize *bütünüyle sahip çıkma* zamanı.

Şimdi kendinizin Gerçekten Kim Olduğunuzu tekrar görme zamanı ve Kendinize açık olma izni verme zamanı. Tanrı'yla aranızdaki gerçek ilişki görünür hale geldikçe Yeniden Birleşeceğiz ve bir daha hiçbir şey bizi ayıramaz.

Daima birlikteydik. Başka türlüsü mümkün değil. Ama henüz bu birliği bilinçsiz olarak deneyimliyorsunuz. Oysa fiziksel bedende olanla bilinçli birlikteliği yaşamak mümkün. *En yüksek gerçeği*, bilinçli farkındalıkla Gerçekten Kim Olduğunuzu ifade ederek yaşamak mümkün. Bunu yaptığınızda başkalarına da örnek teşkil ediyorsunuz. Unutkanlık içinde yaşayanlara Kim olduklarını yeniden hatırlatmak için yaşayan örnek oluyorsunuz.

Cehennem dediğiniz şey, unutkanlıkta kalıcı olarak kaybolmak demek. Ama buna asla izin vermeyeceğim. Tek bir kuzunun bile kaybolmasına izin vermeyeceğim veÖ bir çoban göndereceğim. Gönderdiğim çobanlar arasında olmayı siz de seçebilirsiniz.

Bu tür insanlar sadece geçmişte değil, şimdi de gezegenimizde var değil mi?

Evet daima oldu. Daima olacak. Şu anda gezegeninizde de, evrenin her yerinde de birçok öğretici var. Evrenin bazı yerlerinde ise bu varlıklar bir arada yaşıyor ve sürekli en yüksek gerçeği ifade ediyorlar. Size bahsettiğim aydınlanmış toplumları oluşturuyorlar. "Var"lar, "Gerçek"ler ve size elçilerini gönderiyorlar.

Buda, Krişna ve İsa *uzaylı mı*?

Bunu sen söyledin, ben değil.

Doğru mu?

Bu düşünceyi ilk kez mi işittin?

Hayır ama *doğru* mu?

Bu ustaların Dünyaya gelmeden önce başka bir yerde varolduklarına ve ölüm denilen şeyden sonra oraya geri döndüklerine inanıyor musun?

Evet, inanıyorum.

Bu yerin nerede olduğunu düşünüyorsun?

"Cennet" dediğimiz bir yerden geldiğini düşünüyorum.

Peki bu cennet sence nerede?

Bilmiyorum. Bir başka boyutta herhalde.

Bir başka dünyada mı?

Evet... Oh, anladım. Ama ben bunu, *spirit dünyası* olarak düşünüyordum, bir başka *gezegen* olarak değil.

Evet spirit dünyası. Ama bu spiritlerin, bu ruhların neden evrenin başka bir yerinde de yaşamayı seçmeyeceğini düşünüyorsun? Tıpkı yaşamak için sizin dünyanıza gelmeyi seçtikleri gibi.

Galiba hiç böyle düşünmedim. Bu konu üzerinde düşüncelerimden biri olarak aklımdan geçmedi.

"Cennette ve dünyada çok daha fazla şeyler var, Horatio. Felsefenizin düşlediğinin çok ötesinde."
Bunu, bilge metafizikçiniz William Shekaspeare yazdı.

Öyleyse İsa bir *uzaylıydı*!

Öyle demedim.

Peki *uzaylı mıydı, değil miydi?*

Sabır, Evladım. Sabret. Bileceğin çok şey var. Çok şey. Yazacağımız bir kitap daha var.

Yani Üçüncü Kitabı mı beklemek zorundayım?

Sana başından beri bunu söyledim. Üç Kitap olacak dedim. Birinci Kitap, bireye ve yaşama ait sorunlar ve gerçeklerle ilgiliydi. İkinci Kitapta bu gezegende insanlık ailesiyle ilgili gerçekler ele alınacaktı ve Üçüncü Kitap en büyük gerçekleri kapsayacaktı. Yani evrenin sırları açıklanacaktı.

Oh, Tanrım. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Çelişkiler içinde yaşamaktan bezdim. Peki, peki bu kitapları okuma şansı olmayan insanlar ne yapabilirler? Bilgeliğe, netliğe, Tanrı'ya nasıl kavuşabilirler? Bu arada ne yapabiliriz? Dinlere mi dönelim? Kayıp halka bu mu?

Spiritüelliğe dönün. Dinleri unutun.

Bu sözün çok kişiyi kızdıracak.

Çok kişi kitabın bütününe kızgınlıkla tepki gösterecek... ya da göstermeyecek.

Neden dinleri unutun diyorsun?

Çünkü sizin yararınıza değil. Dinsel kurumların başarılı olabilmesi için insanları dine *ihtiyaç* duyduklarına inandırması lazım. İnsanların başka bir şeye inanması için önce kendilerine olan inançlarını yitirmeleri gerekir. Ve dinsel kurumların ilk görevi kendinize olan inancınızı kaybetmenizi sağlamaktır. İkinci görevi de, yanıtların kendinizde değil, onların tekelinde olduğuna inandırmaktır. Üçüncü ve en önemli görevleri ise, bu yanıtları sorgulamadan size kabul ettirmektir.

Eğer sorgularsan, düşünmeye başlarsın! Düşünürsen İçindeki Kaynağa dönmeye başlarsın. Dinler buna izin veremez, çünkü onların verdiği yanıtlardan farklı bir yanıt bulacağınızı bilirler. Bu nedenle dinler, Kendinizden şüphe duymanızı garantilemek ister, kendi düşüncelerinizle doğruyu bulma yeteneğinizden şüphe duymanızı ister.

Dinlerin problemi, bu taktiklerinin kendilerine de zarar vermesidir. Kendi düşüncelerinizi şüphe duymadan kabul edemezseniz, dinlerin Tanrı hakkında fikirlerinden de şüphe duymamanız mümkün mü?

Bir süre sonra, Benim *varlığımdan* da şüphe duymaya başlarsınız. Oysa başlangıçta hiç şüphe duymuyordunuz. *Sezgisel bilgiyle* yaşadığınız dönemlerde, Benim hakkımda çok şey bilmiyordunuz ama kesinlikle *olduğumu* biliyordunuz!

Agnostikleri yaratan dinlerdir.

Aklı başında, net düşünebilen her insan dinlerin ne yaptığını da görür, dinlerin Tanrısı olmadığını da!

Çünkü dinler, insan yüreğini Tanrı korkusuyla doldurdu; bir zamanlar Olan'ın sevgisiyle dolu olan yüreklerini.

Çünkü dinler, insanların Tanrı'nın önünde boyun eğmesini emretti. Oysa bir zamanlar insanlar hazla başlarını kaldırarak Tanrı'ya ulaşıyorlardı.

Çünkü dinler, insanları Tanrı'nın gazabı tehdidiyle endişe yumağı haline getirdi. Oysa bir zamanlar insan, endişelerini *hafifletmek* için Tanrı'yı arıyordu!

Çünkü dinler, insanın bedeninden ve bedenin fonksiyonlarından utanmasını söyledi. Oysa bir zamanlar insan, bu fonksiyonları yaşamın en büyük armağanları olarak *kutluyordu*!

Çünkü dinler, Tanrı'ya ulaşmanız için bir "*aracı*" olması gerektiğini size öğretti. Oysa bir zamanlar iyi ve doğru bir yaşam sürerek Tanrı'ya ulaşacağınızı biliyordunuz.

Çünkü dinler, insanlara Tanrı'ya saygı duymalarını *emretti*. Oysa bir zamanlar insanlar Tanrı'ya zaten saygı duyuyorlardı, *duymamaları* mümkün değildi ki!

Dinlerin olduğu her yerde ayrılık bilinci yaratıldı. İşte bu, Tanrı'nın tam *zıddıdır*.

Dinler insanı Tanrı'dan ayırdı, kadını erkekten, erkeği kadından ayırdı. Bazı dinler erkeklerin kadınlardan *üstün* olduğunu öğretti. Hatta Tanrı'nın insanın üstünde olduğunu da söyledi. Ve insan ırkının yarısı bu öğretiler yüzünden çok acı çekti ve hala çoğu yerde çekmeye devam ediyor.

Size şunu söyleyeyim: Tanrı insandan üstün *değildir*. Erkek de kadından üstün *değildir*. Bu "doğal düzen" değildir. Bu, erkeklerin erkeğe tapınılan dinleri oluştururken kendi *çıkarlarını* mutlaklaştırma yoludur. İncil'in yarısını sistematik olarak atarak, geri kalanını da kendi *erkek dünya modeline uygun* hale getirdiler.

Bugün *hala* dinler kadınların ikinci sınıf olduğunda ısrar ediyor. Kadınların Tanrı sözünü iletmeye, din görevlisi olmaya "uygun olmadığını" söylüyor.

Hala çocuklar gibi Benim sözümü iletecek olanların hangi cins olması gerektiğini tartışıyorsunuz. Size şunu söyleyeyim: Her biriniz Benim sözümü iletiyorsunuz. *Her* biriniz.

Hiçbir sınıf, cinsiyet ya da kişi Benim sözümü iletmek için diğerlerinden daha "uygun" değildir. Ama çoğu erkekleriniz, ülkelerinize benziyor; güç açgözlüsü ve güç gösterisi yapan erkekler, gücü *paylaşmak* istemeyen erkekler, kendilerine benzer bir Tanrı yarattılar: güç açgözlüsü bir Tanrı, gücünü paylaşmak değil, *göstermek* isteyen bir Tanrı, tıpkı bu erkekler gibi. Oysa Tanrı'nın en büyük armağanı, Tanrı (Kendi) gücünü paylaşmasıdır.

Sizin Benim gibi olmanızı istiyorum.

Ama *Senin* gibi olamayız! Bu küfür olur.

Esas küfür dinlerin size öğrettikleridir.

Size şunu hatırlatayım. *Her biriniz Tanrı'nın imajı ve benzeri olarak yaratıldınız. Bunu gerçekleştirmek için varsınız.*

Bu dünyaya "asla ulaşamayacağınız bir yere" ulaşmak için mücadele vermek üzere gelmediniz. Sizi imkansız bir misyonu tamamlamanız için göndermedim.

Tanrı'nın iyiliğine ve Tanrı'nın yarattıklarının iyiliğine inanın. Kendi kutsal Benliğinize!

Bu kitabın bir yerinde söylediğin bir şey bana ilginç geldi. "Mutlak Güç asla hiçbir şey talep etmez" dedin. Bu *Tanrı'nın* doğası mı?

Nihayet anladın.

Şunu söyledim: "Tanrı her şeydir ve her şey *olandır*. Tanrı olmayan hiçbir şey yoktur, her şey Tanrı'nın Kendisini deneyimlemesidir. Tanrı Kendisini sizin vasıtanızla da deneyimliyor."

En Saf formumla, Mutlak Olan'ım. Ben Tümüyle Her Şeyim, bu yüzden hiçbir şeye ihtiyacım, isteğim ve talebim yok.

Bu mutlak saf formumla, Beni istediğiniz gibi oluşturuyorsunuz. Ama Beni hangi şekle sokarsanız sokun, Benimle ne oluşturursanız oluşturun, daima En Saf Formuma dönerim. Bunun dışındaki her şey hikayedir. Sizin *uydurduğunuz* hikayeler.

Bazılarınız beni kıskanç bir Tanrı yapıyor. Oysa Her şey Olan bir Tanrı nasıl kıskanç olabilir?

Bazılarınız Beni intikamcı bir Tanrı yapıyor. Oysa hiçbir şekilde incitilemeyen ve zarar verilemeyen Beni kim kızdırabilir? Varolan Her Şey Ben olduğum için kimden intikam alacağım?

Ve neden yarattığım için Kendimi cezalandırayım?

Bizim ayrı olduğumuzu düşünsen bile, eğer sizi Ben yarattıysam, hem size yaratma gücü, seçim özgürlüğü, istediğiniz deneyimi yaratma seçimi verip hem de "yanlış" seçimleriniz için sizi sonsuza dek niye cezalandırayım?

Ben böyle bir şeyi yapmam. Özgürlüğünüz, Tanrı'nın despotluğundan kurtulmaktan geçiyor.

Gerçekte, despotluk *yok*, sadece sizin düşüncelerinizde mevcut. İstediğiniz an eve dönebilirsiniz. Ne zaman isterseniz, yeniden birlikte olabiliriz. Benimle Birleşmenin hazzını yeniden tadabilirsiniz. Bir anda, yüzünüze dokunan bir rüzgar esintisi kadar bir anda.

Gökkuşağını gördüğünüz ilk anda. Yeni doğan bebeğin ağlamasını işittiğiniz ilk anda. Güneşin batışının son anında. Bir hayatın son nefesinde.

Daima Sizinle birlikteyim. Benimle her an Birliktesiniz. Siz ve Ben Biriz. Şimdide ve sonsuzlukta.

Şimdi gidin. Ve yaşamınızı bu gerçeğin bir ifadesi olarak yaşayın.

Günleriniz ve geceleriniz içindeki en yüksek gerçeğin

yansıması olsun. *Şimdi* olan anlarınızı, Tanrı'nın sizin vasıtasıyla Kendini İfade etmesinin doruk hazzıyla doldurun. Dokunduğunuz her yaşama Sevginizi, Koşulsuz Sevginizi akıtın.

Karanlığa ışık olun ve karanlığa öfke duymayın.

Işık taşıyıcısı olun.

Öylesiniz.

Olun.

Son Söz

Bu yolculukta bana katıldığınız için teşekkürler. Bunun bazılarınız için kolay olmadığını biliyorum. Bu kitapta sunulan fikirler inançlarımızı ve davranışlarımızı zorlamış olabilir. Kitap bizi yeni fikirler yaratmaya, yeni davranışlar sergilemeye, yeni düşünceleri kucaklamaya davet ediyor. Acilen yeni düşünceyi hayatımıza ve hayatımızı yaşayış biçimimize entegre etmeye çağrılıyoruz.

Bu, bir "yeni düşünce hareketi"dir. Bir organizasyon oluşumu ya da toplumun bir elementi değil, toplumun değişim *sürecinin* adıdır. Yüzüncü Maymun Teorisi'nin hayata geçirilişidir. (Yüzüncü Maymun Teorisini, Nil Gün'ün "Kuraldışı ve Ötesi" kitabında bulabilirsiniz. Ç.N.) Bu materyali, sizlerle bana sunulduğu gibi paylaştım; hareketi başlatabilmek, kitlesel dönüşümün gerçekleşmesine yardım edebilmek için.

Uygulama çok önemli. Böyle geldiği gibi, böyle gidemeyiz. Bugüne dek bize rehberlik eden düşünceler ve yapılanmalar bize hizmet etmedi. Hatta neredeyse yok olmamıza neden oluyor. Eğer çocuklarımıza ve onların çocuklarına bırakacağımız bir dünyanın olmasını istiyorsak, değişmek *zorundayız.*

Bizim için büyük umutlarla doluyum. Şu anda olabileceğimizin en iyisi olmamızı engelleyen bloklarla yüzleşmek için insanlık olarak eşsiz olanaklarımız var. Her yerde sadece bi-

reylerin değil, nihayet kolektif bilincin de değiştiğine şahit oluyorum. Bu kolektif bilinç kitleyi oluşturuyor ve bu gezegendeki deneyimlerimizin enerjisi oluyor.

Çok kritik bir noktadayız.

"Tanrı ile Sohbet 1" kitabının Yüce amacının kolektif bilinci yükseltmek olduğunu şimdi görebiliyorum. Bu kitapta yazılanlar bana değil, benim aracılığımla dünyaya verildi. Tıpkı sizin vasıtanızla aynı amaca hizmet ettiği gibi. Bu kitaptaki sözlerin yolculuklarına zihninizde son vermesini mi seçiyorsunuz, yoksa daha geniş kitlelere bir mesaj taşıyıcı olarak bana katılmak mı istersiniz?

İnsanlığın şu andaki durumundan çoğumuz memnun değiliz. Bireyler olarak bunu biliyoruz. Öyleyse neden kolektif olarak anlamlı bir şeyler yapmayalım? Bu soru insanlığın yüzleşmesi gereken bir soru. *Bireysel farkındalığımızı kolektif uygulamaya nasıl dönüştürebiliriz?*

Bunu sadece Tanrı ile Sohbet mesajlarını yaşayarak ve paylaşarak değil, benzer amaçlarla kurulmuş organizasyonları destekleyerek de yapabiliriz.

Böyle birçok grup var. Sizinle üç organizasyonu paylaşmak istiyorum.

Bu kitapta okuduklarınızın bir kısmını paylaşıyorsunuz. Sizi Dennis Weaver tarafından kurulan Ecolonomics Enstitüsünü desteklemeye davet ediyorum. Bu enstitünün temel prensibi ekoloji ve ekonominin düşman olmadığını, bu ikisini birleştirerek gezegendeki yaşamın geliştirilebileceğini savunuyor.

Dennis ve Enstitü, tüm dünyada değişik iş sektörleri bireyler ve organizasyonlarla iletişim yolları arıyor.

Ekolojik ve ekonomik duyarlılığın bileşiminden oluşan *Ekolonomi* sözünü Dennis yarattı. Ekonomik çıkarların ekolojik duyarlılıkla çelişkide olmayacağı fikrini güçlendirmek istiyorsanız aşağıdaki adresten bilgi alabilirsiniz:

The Institute for Ecolonomics
Post Office Box 257
Ridgeway, CO 81432
Size gereken bilgiyi göndereceklerdir.

İlgimi çeken ve hayran olduğum bir başka organizasyon da Michael Lerner tarafından kurulan "Foundation For Ethics and Meaning" Bu organizasyonun amacı bencillikten paylaşmaya doğru oluşacak bir paradigma değişimi yaratabilmek.

Michael toplumun üretkenlik ve etkinlik anlayışının zenginlik ve gücün maksimum noktaya ulaşması tarifini değiştirmeye çalışıyor.

Michael'in "Anlamın Politikası" adlı kitabını okumanızı öneririm. Cornel West'in kitabın kapağındaki sözü gibi

"... okumaya cesareti olanlar için." Bu konularla ilgili yazıları Tikkun magazinine abone olarak da okuyabilirsiniz. Magazin ve Michael'in çalışmaları için bilgi adresi:

The Foundation For Ethics and Meaning
26 Fell Street
San Francisco, Ca 94103
Tel: (415) 575-1200

Corinne McLaughlin ve Gordon Davidson tarafından kurulan bu organizasyon toplumsal sorunlara bütünsel sistemle çözüm getirmeyi amaçlıyor. Organizasyon tarafından şirketler ve bireyler için liderlik eğitimi kursları veriliyor.

The Center for Visionary Leadership
3408 Wisconsin Ave NW
Suite 200
Washington DC 20016
Tel: (202) 237-2800
Online at CVLDC @ netrail.net

Bazılarınız benim yaptığım gibi üçüne de destek vermeyi seçebilirsiniz.

Bir kişinin kalıcı bir farklılık yaratabildiğini umarım siz de görebiliyorsunuz. Yapabileceğimiz çok şey ve çok yer var.

Sizi aksiyona davet ediyorum. Dünyayı sevgi ile iyileştirmek için bir araya gelelim.

Tanrı ile Sohbet serisinde okuduklarımdan sonra, asla eskisi gibi olamam. Siz de. Eski inanç ve davranışlarımızla yüzleşmeye davet ediliyoruz.

Çoğu kişinin bu kitapta yazılanların bir kısmından rahatsızlık duyacağını biliyorum. Biz insanlar, üstün bir tür ve aydınlanmış varlıklar olduğumuza inanıyoruz. Biz böyle düşünüyoruz ama kitap, "*üzgünüm değilsiniz*" diyor. Rahatsızlık gelişimin göstergesidir. Hayat rahatlık sınırlarımızın sonunda başlar.

Tabii ki gelişim sürecinde yeni fikirleri sorgulamadan kabul etmeyeceğiz. Zenginlik yanıtta değil, sorudadır. Bu kitap bizi yanıtları benimsemeye değil, sürekli ve durmadan soru sormaya davet ediyor.

Rahatlık sınırlarımızın kıyısı, aynı zamanda anlayışımızın, inançlarımızın ve deneyimlerimizin de kıyısıdır. Bizi yeni deneyimlere yelken açmaya teşvik eden kıyılardır.

Kendinizi tepkisel değil etkisel olarak görüyorsanız Işık Elçisi olmaya hazır olun. Güven duyduğunuz grup ve organizasyonları destekleyin.

Size bir gruptan daha bahsetmek istiyorum.

Nancy ile benim kurduğumuz ReCreation grubundan. Amacımız insanları kendilerine geri vererek, dünyayı değiştirmek.

Çalışmamız aylık bültenlerle başladı. Abonelere bültenlerimizi gönderiyoruz. (Birinci kitabın çıkışından sonra dünyanın her yerinden abone olmak isteyenler oldu.)

Yaşam bir yeniden yaratma süreci ve bu süreç kendi ruhunuzda başlıyor. Ruhunuz değişim ve yaratmak için bu zamanın

size uygun olup olmadığını biliyor. Kuruluşumuzun amacı 1999 yılında birinci "International Symposium on the Integration of Spirituality and Governance" sempozyumunu oluşturmak.

Eğer bu gezegenin insanları en yüksek spiritüel anlayışla kendilerini yönetmek istiyorlarsa, dünya bir günde değişebilir.

Kuruluşumuz workshop, seminer, konuşma ve paneller düzenliyor. Bu programlara katılım ücretlerini düşük tutuyoruz katılımın yüzde yirmisini tam ya da yarım bursla katılanlar için ayırıyoruz.

Umut ediyorum ki siz de "paradigma değişimi"nde yerinizi alırsınız.

Tanrı ile Sohbet kitap serisinin üçüncüsünde ilk iki kitapta anlatılanların çok ötesine gidiliyor. Evrendeki çok gelişkin uygarlıkların yapılanmasından ve yaşam biçimlerinden ve evrimleşme süreçlerinden bahsediliyor. Yeni bir yaşam süreci seçen bizler için olağanüstü bir model.

Aylık bültenlerimizin abonesi olmak isterseniz lütfen şu adrese yazın:

Re Creation
The Foundation for Personal Growth
And Spiritual Understanding
Postal Drawer 3475
Central Point, Oregon 97502
Tel: (541) 734-7222
Online at Recreating @ aol.com
Yıllık abone bedeli 25 dolar.

Bülteni size ulaştırmak ve daha büyük organizasyonları oluşturmak için gereken masrafları karşılamayı amaçlıyor. Eğer bu bedeli ödeyecek gücünüz henüz yoksa size memnuniyetle bültenimizi göndeririz. Şu anda organizasyona katkıda bulunamayacağınızı mektubunuzda belirtmeniz yeterlidir.

Sözümü özel bir notla bitirmek istiyorum.

Birinci Kitabın yayınlanmasından sonra birçoğunuz kendi hayatımla ilgili bölümleri okuduktan sonra bana sevgi, anlayış ve şefkat dolu mektuplar gönderdiniz. Bu mektupların benim için ne anlam taşıdığını size sözcüklerle ifade edemem. Bu mektuplarda bana en çok sorulan soru hayatımın nasıl değiştiği ile ilgiliydi.

Değişimleri detaylı olarak anlatmaya sayfalar yetmez. Ama değişimlerin derinden olduğunu söyleyebilirim. Kendimi içsel ve dışsal olarak yepyeni bir insan olarak hissediyorum. Çocuklarımla yeniden sevecen bir ilişki kurmayı başardım. Harika bir kadınla tanıştım ve evlendim. Onun rehberliği, sevgisi ve deneyimleriyle yıkandım. Geçmişimde yaptığım şeyler için kendimi affettim. Birçok insan yaptıklarımı affedilmez olarak düşünse de sadece kim olmuş olduğumla değil, Kim Olduğumla ve Kim Olmayı Seçtiğimle de barıştım.

Nihayet, kendimin geçmişim olmadığını biliyorum. Şimdiki en büyük kendimi yaşarken, en harika yarınlarımı yarattığımı da biliyorum.

Bana mektuplarınızla iyileşmeme ve gelişmeme yardımcı olurken, şimdi de insanlık için de en büyük vizyonu yaratmak için el ele tutuşacağımızı umuyorum. O zaman bu bizim vizyonumuz olur. İşte o zaman gerçekten dünyayı değiştirebiliriz.

Bu çok şey vermemizi gerektiriyor. Kendilerine çok şey verilenlerden de çok şey bekleniyor. Rahatlık alanımızın sınırlarında gezinirken, serüvenin sınırlarda başladığını hep hatırlayalım. Olanaklar, fırsatlar sınırlarda bekliyor. Gerçek yaratıcılık sınırları zorlayarak ifade buluyor. İşte bu sınırlarda buluşmalıyız.

Yeni bir dünya için Robert Kennedy'nin sözleriyle sen ve ben birlikte yeni bir dünya aramalıyız.

Fransız şair-filozof Guillaume Apollinaire şöyle ifade etmiş:

"Kenara gel."
"Gelemeyiz. Korkuyoruz."
"Kenara gel."
"Gelemeyiz. Düşeriz!"
"Kenara gel."
Ve geldiler.
Onları itti.
Ve uçtular.

Gelin. Birlikte uçalım.

Neale Donald Walsch